

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

E C E K A R A D A G

M A G
D A
L E
N E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ece Karadağ

Magdalene

MAGDALENE ÜÇLEMESİ BİRİNCİ KİTAP

Copyright © 2023 by Ece Karadağ

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Birinci baskı

Kapak resmi Louis Treserras'a ait

Bu kitap Reedsy'de profesyonel olarak dizilmiştir

Daha fazlasını reedsy.com adresinde

bulabilirsiniz

senin için, anne

"Ama acı bittikten sonra onu kim hatırlayabilir ki? Ondan geriye kalan tek şey bir gölgedir, zihinde bile değil, bedende. Acı sizi işaretler, ama görülemeyecek kadar derinde. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

-Margaret Atwood, Damızlık Kızın Öyküsü.

TEŞEKKÜR

Aldığım her nefesi borçlu olduğum sevgili aileme en içten teşekkürlerimi iletmek isterim. Siz olmasaydınız ben olmazdım ve bu satırların hiçbiri belki de hiç yazılmazdı, bu duyguların hiçbiri yaşanmazdı

Ve siz sevgili okuyucularım, sizlere sonsuz teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Çünkü siz olmasaydınız beni kimse anlayamazdı.

En içten ve en derin saygı ve sevgilerimle,

-E

I

UNUTULMADAN ÖNCE

"Bir daha asla günah işlemeyeceğime dair şerefim üzerine yemin ettim."

Annemin elini tutarak gıda kilerine doğru yürürken bu sözler zihnimde yankılandı. Ve bu sözleri söyledikten sonra sol omzuma *Sinnersland* monogramını damgaladılar. Acıdan çığlık atmayayım diye ağzıma bir bez parçası koydular. Eğer bağırıyaydım, *ilk* günahımı işlemiş olacaktım. Bu, cehennem ateşinde yanmanın acısına direnmek gibiydi ve en büyük günahlardan biriydi.

"Anne, acıyacak mı?"

"Olacak, ama cehennem ateşi gibi

acıtmayacak." "Ama *cehennem* ateşinde

yanmak gibi olduğunu söylüyorlar."

"Büyük günahkârların söylediği tek kelimeye bile inanma Meryem! Unutma, onlara inanmak onlarla eşit olmak demektir."

Ve delicesine sıcak monogramı koluma bastırdılar. O an acımı ancak gözlerimden akan yaşlarla ifade edebildim.

Ne olursa olsun, bağırma! Ne olursa olsun, bağırma!

O anda çaresizce anneme bakıyordum. Yanık etimin kokusu tüm yaralarımıdan hızla ilerliyordu.

Bunun olmasına neden izin verdin, anne?

Neden bunun tek kızının başına gelmesine izin verdin anne?

II

"Hey, Mary, bir baksana!" dedi kardeşim Paul. "Düşündüğümde daha güçlü bir kız oldun."

Gözlerimi aşağıya doğru yuvarladım. "Bunu duymadığımı varsayıyorum Paul."

"Neden? İyi niyetli olup olmadığımı nereden biliyorsun? Herkes senin bağıracağını düşünüyordu ve ben de senin güçlü bir kız olacağına inanıyordum." dedi tabağındaki omleti toplarken.

"Şunu yapmayı keser misin? Beni son derece rahatsız ediyorsun."

"Üzgünüm Mary, ama gerginim." Oval gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Ne oldu?"

"Kulağa aptalca gelebilir ama bu yemeği bitirmezsem günah işlemiş olurum, değil mi?" İçimi çektim. "Bazen seni anlamakta güçlük çekiyorum Paul."

"Anne, Mary soruma cevap vermedi."

"Oh, hadi ama! Aptalca bir soruydu, kabul et!"

"İkiniz de çenenizi kapatır mısınız lütfen? Anlamaya çalışıyorum." dedi televizyondaki son dakika haberlerini izlerken.

"Bunu atacağım; midemi bulandırıyor." dedi Paul. "Yapma bunu!" Ben ağladım.

"Neden?"

"Yemek yiyebilirim, açıkçası açım."

"Sen çok kötü bir yalancısın, Mary." dedi annem. "Ama bu davranışın iyi bir şey. Çünkü her yalan bir günahdır."

"Ben odama gidiyorum, lütfen bana ihtiyacınız olmasın." dedi Paul.

"Sanırım babam gelmeyecek." Tabaktaki omletten bir dilim alıp ağzıma atarken söyledim.

"Aslında o umurumda değil." dedi annem televizyonu kapatırken. "Keşke ölseydi ama bunu dilemek de günah."

"Neden babamdan nefret ediyorsun? Sence de her şeyi anlatmanın zamanı gelmedi mi?" "Her şeye burnunu sokman sence de sinir bozucu değil mi, Mary?" "Özür dilerim, anne."

"Bazen sadece on üç yaşında olduğunu unutuyorsun."

"Ve bazen bu evde yalnız yaşamadığını unutuyorsun." Bunu istemeden söyledim.

"Karşında annen olduğunu unutuyorsun, Mary! Terbiyeli ol!" Ve bana ilk kez tokat attı.

Pazar ayinlerine gitmemek büyük bir günahı. Ve biz kiliseye gidiyorduk.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Paul

tereddüt etmeden. "Ne demek istiyorsun Paul?" dedi annem

gergin bir ses tonuyla.

"Yani, Pazar ayinlerine gitmezsem cidden ne olur?"

"Bazı şeyleri sorgulamamayı öğrenmelisin." Sakince söyledim. Unutma, sorgulamak Tanrı'nın emirlerine karşı gelmek demektir. Bu en büyük günahıdır."

Paul gözlerini devirdi.

"Her şeyi çok fazla sorguluyorsun Paul. Bunu yapmamaya özen göster." dedi annesi istavroz çıkarırken.

"Deneyeceğim, anne." dedi Paul.

"Günaydın, Bayan Barlowe." dedi Bay Hart kilise kapısının önünde sigara içerken.

"Günaydın Bay Hart." diye cevap verdi annem duygusuzca. "Görüyorum ki iyileşmişsiniz."

"Aslında henüz değil ama iyileşmeye çalışıyorum." dedi bize gülümseyerek.
"Günaydın, Mary. Günaydın Paul."

"Günaydın, Bay Hart." Dedim.

Paul bir şey söylemedi.

"Şey, servis birazdan başlayacak. Yerinizde olsam vaktimi boşa harcamazdım." dedi Bay Hart, sigarasının izmaritini yere atıp ezerken. "Tanrı dualarınızı kabul etsin!"

Annem hiçbir tepki vermeden kiliseye girdi. Biz de onun gibi yaptık ve onu takip ettik.

Annemin dindar olmadığını ve bunları sadece günahı kurtulmak için yaptığını biliyordum. Belki bu onun için doğrudu. Ama günahın ne olduğunu ve ne olmadığını yalnızca Tanrı bilirdi. Biz ise Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da yazılı buyruklarına itaat etmek zorundaydık.

*

Eve vardık. Bizimki iki katlı bir evdi. Çoğu insanın evinin aksine bizimki en harabe evdi. Ama başımızı sokacak bir evimiz olduğu için Tanrı'ya şükreliyorduk. Bu iki katlı küçük ev bize mutluluk veriyordu.

Babam bu evi terk etmemiz gerektiğini söylerdi. Geleceği görebiliyordu ama bu herkesin öngörebileceği bir şeydi. Bu ev yakında kendi kendine yok olacaktı. Ya biz içindeyken ya da biz olmadan yok olacaktı.

"Anne, sence de bu evden ayrılma vaktimiz gelmedi mi?" diye sordum.

"Mary, bu konuyu açmamı sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?" dedi öfkeyle.

"Ama hepimizi öldürteceksin. Sen istesen de istemesen de bu ev yıkılacak anne."

"Bu kadar yeter, Mary."

"Bu evin sana büyükannemi hatırlattığını biliyorum ama her şeyin bir sonu vardır anne."

"Bu kadar yeter." diye bağırdı. "Kesin şunu."

"Biliyor musun, belki de artık bu evde yaşamak istemiyorum. Günahlara kafayı takmışsın! Ne söylersem söyleyeyim, beni görmezden geliyorsun! Artık dayanamıyorum."

"Ne dedin sen?"

"Beni çok iyi duyabildiğini ve anlayabildiğini biliyorum."

"Evimden defol, Mary! Eğer memnun değilsen git ve kendi hayatını kur!"

O anda kapıyı kapattım ve evden çıktım.

IV

Anneciğim? Anneciğim mi? Kalbimi kırdılar anne, tıpkı senin kemanımı kırdığın gibi. Anne, duyabiliyor musun? Çığlıklarımı duyabiliyor musun? Yoksa daha yüksek sesle mi ağlamalıyım? Anne, anne seni anlamak, çıkışı olmayan sonsuz bir kabusun içinde olmak gibiydi ama lütfen, lütfen bana çıkışı göster. Çaresizim, vurulmak üzere olan yavru bir ceylan gibi. Anne, anne! Anne lütfen, lütfen bana çıkışı göster! Bu girdaptan kurtulmak için pusulam ol! Lütfen, anneciğim. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen! Zaman tükeniyor ve bana ayrılan süre de tükeniyor. Anne, anne! Anne lütfen, lütfen bana çıkışı göster! Lütfen, anne. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen! Lütfen bana yardım et, anne! Lütfen! Lütfen!

Belki bunlar son sözlerim değildi ama anneme duyduğum nefretin tohumlarını eken sözler bunlardı. Ve annemden nefret etmek şimdiye kadar işlediğim en büyük günahı. Ve şimdi en büyük günahkâr ben olmuştum.

"Mary Barlowe? Seni buraya ne getirdi?" dedi siyah saçlı kadın. "Dürüst olmak gerekirse, gözlerime inanamadım."

"Kusura bakmayın, kabalığımı bağışlayın ama kim olduğunuzu anlayamadım?"

"Bunu detaylı bir şekilde açıklamak çok zor ama ben anneniz Leyla'nın arkadaşığıydım."

Annemin arkadaşığı.

Ama annemin hiç arkadaşığı yok... "Peki,

adımı sormayacak mısınız?"

"Açıkçası, buna ihtiyacım yok. Çünkü annemin hiç arkadaşı yok."

"Geçmişte öyleydi. Sen doğmadan üç yıl önce benimle konuşmayı bıraktı."

"Neden?"

"Çünkü bana nedenini söylemedi."

"Ama bir nedeni olmalı. Her olayın arkasında bir neden vardır."

Sessiz kaldı. "Çok yakında her şeyi öğreneceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediğimi anlayacak bir aklın olduğunu biliyorum, aptal olma. Bu arada, bana Bella de. Eğer sana yardım etmemi istiyorsan, bunu bilmen yeterli." dedi.

"Yardıminızı istemiyorum. Gerçeği duymak için buradayım." "Sana her şeyi anlattım, Mary Barlowe."

"Her şey derken neyi kastediyorsun?"

"Biliyor musun, sen de en az annen kadar inatçı ve pisliksin!"

"Buraya annemi aşağılamayı dinlemeye gelmedim! Gerçeği söyleyerek bana yardım edeceğini söylemiştin!"

"Neden doğrudan annene gidip gerçeği sormuyorsun? Eminim sana her şeyi anlatacaktır."

Ben bir şey söylemedim.

"Mary, seni incitmek istemiyorum ve nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ama annen güvenebileceğin biri değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Açıkçası sana baktığımda anneni görüyorum, Mary. Hem fiziksel özelliklerin hem de mizacınla annene benziyorsun. Sanırım herkes sana bunları söylemiştir."

"Evet ama bunun tartışmamızla ne ilgisi var?" "Sana babanla ilgili her şeyi anlattı mı Leonard?" "Hayır. Bana onun kaçtığını ve öldüğünü söyledi."

Tısladı. "Sana yalan söyledi, Mary. Ah, zavallı çocuğum! Her zaman yaptığı gibi en iyi yaptığı şeyi yaptı."

"Bana her şeyi anlat! Bana onun gerçek yüzünü göster!" "Gösteremem."

"Ama neden?"

"Çünkü annenle bir yeminimiz var! Ve ben bu yemini bozamam."

Boynumun arkasında çok keskin bir ağrı hissettim. Midem bulanıyordu. "Bana ne yaptınız?"

"Rahatla," dedi Bella. "Derin bir nefes al ve rahatla."

"Bana ne yaptın sen?"

"Sakin ol, Mary. Sakin ol. *Rahatla.*" Ve

bilincimi kaybettim.

V

"Ona her şeyi nasıl anlatabilirim Leonard?"

"Ona söylemelisin! Er ya da geç söyleyeceksin!"

"Lütfen, Leonard. Ona her şeyi anlatmam için bana bir neden söyle!" "Söyleyemem."

"Belki de bilmemeli." "Ama bilecek!"

"Neden bu kadar gerginsin?"

"Çünkü," diye durdu Leonard. "Çünkü o benim *kızım*, Bella!"

"Peki onu neden terk ettin, onu ve Leila'yı neden terk ettin?"

"Lütfen beni anla, Bella! Başka şansım yok!" "Uyandı." dedi hizmetçi Selena.

"Belki de onunla konuşmalısın Leonard. Belki de kızınla konuşmalısın."

VI

"Mary?"

Ben bir şey söylemedim.

"Mary," diye tekrarladı Leonard. "Lütfen."

"Ne?"

"Annen iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek

istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bana sebebini söyle, Mary."

"Beni yerinden oynattı."

"Neden?"

"Aslında asıl nedeni bilmiyorum." Başını

salladı. "Şey, üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?"

"Her şey için özür

dilerim."

"Babam olduğun için üzgün müsün?"

"Mary!"

"Ne? Kendini nerede saklıyordun?" "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Anlat bana!"

"Sakin ol, Mary. Sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Sana karşı dürüst olacağım, çünkü yalan söylemekte iyi değilim." Gözlerini devirdi. "Berbat bir yalancısın *baba*."

"Evet, öyleyim. Ama kendi kızıma asla yalan söylemem."

Hiçbir şey söylemedim.

"Aslında annen, Leyla ve ben arkadaş değildik. Evliliğimiz annenin uskumrusu tarafından ayarlandı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annen bir fahişeydi, Mary." Sakince söyledi. "Ve onun uskumrusu beni onunla evlenmeye zorladı çünkü hamileydi."

Sertçe yutkundum. "Anlamıyorum. Hayatında hiç günah işlemediğini söylüyordu."

"Her yalanın ardında inandırıcı olmayan bir gerçeklik vardır. Ve bazen bu yalana inanmak zor olabilir."

Yine bir şey söylemedim.

"Sık sık geneleve gitmeye başladım."

"Ve?"

"Ve sonra, ona evlenme teklif

ettim." "Sonra mı?"

"On ay sonra ölü doğan bir bebek dünyaya getirdi, onun da adı Meryem'di. Ve bir yıl sonra başka bir bebek daha doğurdu. Ve o bebek sendin. Senin yaşayacağını hiç düşünmemiştik, ölü doğan kardeşin gibi öleceğini düşünmüştük ama ölmedin. Ve biz senin adını Meryem koyduk, ablanın anısına."

Hiçbir şey söylemedim.

"İlk olarak, annen Leyla seni öldürmek istedi. Çünkü senin ölü doğan ablan gibi hayatta kalamayacağını düşünüyordu. Ama sen bizi şaşırttın. Sen Tanrı'nın, Kutsal Babamızın bir *armağanısın*."

"Öyle miyim?"

"Evet, belki henüz farkına varmadınız ama tüm bu şeytani dünyayı değiştireceksiniz."

"Ama nasıl? Sizi böyle düşünmeye iten nedir?"

"Çünkü kutsal kitabımızda, Galadriel'in Kitabı'nda bu *bitmek bilmeyen savaş* sona erdirecek bir *kadın* kurtarıcının geleceği yazıyor."

"Sen *Galadrism*'e aitsin ve sana güvenmemi nasıl isteyebilirsin?"

"Buraya ait değilim ama Galadrizm hayatta kalmanın tek yolu. Kaçmanın tek yolu." Sadece başımı salladım.

"Şu anda ne dediğimi anlamadığınızı biliyorum ama anlayacaksınız Meryem. Sen bizim *zaferimiz* olacaksınız. Seni eğiteceğiz, sana öğreteceğiz

bilmeniz gereken her şey."

"Beni eğitmeni istemiyorum. Sadece annemi bulmak istiyorum."

"O gitti, tıpkı senin bizi terk ettiğin gibi. Ve onu bulmak sana bağlı."

"Onu bulmama yardım etmeyecek misin, baba?"

"Her yardımın bir ödölü vardır, çocuğum."

"Annemin söylediğine göre, güvenilecek biri değilmişsin."

"Bu hayatta kimseye güvenmemelisiniz. En yakın arkadaşınıza, hatta ailenize bile güvenmemelisiniz."

"Neden?"

"İhanetlerin bol olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Sana düşünmen için zaman vereceğim. Karar verdiğinde bana söyle, Mary."

"Ben kararımı çoktan verdim. Sana güvenmiyorum."

"Tamam, kararına saygı duyuyorum ama burada her zaman bir evin olduğunu unutma *Münevver*."

"Günah işlemiş olabilirim, kendi günahımın *meyvesi* olabilirim, ama bana böyle diyemezsiniz!"

"Sonunun annen gibi olmasını istemiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ne demek istediğimi anlayacaksın, *Mecdelli Meryem*. Sana söz veriyorum. Ama şimdi dinlenmelisin."

"Söyle bana! Eğer gerçekten *babamsan* ve beni önemsiyorsan, söyle bana!"

"Biraz kestir," dedi bana bakmadan. "Bu konuyu derinlemesine konuşacağız," dedi ve bir sigara yaktı.

İstemeyerek de olsa dediğini yaptım. Benim için hazırlanan odaya gittim ve uzun bir süre sonra huzur içinde uyudum.

VII

Uyandığımda komodinin üzerinde annemin günlüğünü açık buldum.

Anne, anne! Ben bir şeytana aşığım! Lütfen beni affet! Ruhumu, bedenimi ve en önemlisi saflığımı bir şeytana teslim ettim!

Bunlar açık sayfaya yazılmıştı. Tarih ya da başka bir şey yoktu. Ama orada, annemin kıvrımlı, okunaklı el yazısı, bu satırları yazarken kelimelerle ve kaderiyle savaşıyor bir kadının gibi. Ama bütün bunlar ne anlama geliyordu?

"Leonard," diye düşündüm. "Bu sorulara cevap verebilecek tek kişi

o." *Leonard*.

Babam.

"Günaydın Bayan Barlowe, kahvaltı hazır."

Hemen sesin geldiği yere döndüm. "Eugenia! Leonard nerede?" Eugenia hiçbir şey söylemedi.

"Eugenia? *Babam* nerede, Leonard?"

"Benimle gelin Bayan Barlowe," dedi ve odadan çıktı. "Size önemli bir şey göstermem gerekiyor."

Onu, zemini kanla kaplı odaya kadar takip ettim.

"Eugenia?"

"Yere bakın, Bayan Barlowe..." Ona

itaat ediyorum.

Babam Leonard Morgenstern yerde cansız ve kanlar içinde yatıyordu. Sol elinde katlanmış bir kağıt vardı.

"Sizi yalnız bırakmalıyım, Bayan Barlowe."

"Bu ne zaman oldu?"

"Bilmiyoruz, Bayan Barlowe."

"Ne demek istiyorsun? Eğer onu korumayacaksanız, ne işe yararsınız?" "Bayan Barlowe, üzgünüz *ama...*"

"Defolun! Hiçbirinizi görmek

istemiyorum!" Ağlamaya çalıştım ama

anlamsızdı.

"*Baba?* Kim yaptı bunu sana?" diye eğildim yanına. "Neden *baba*, ben her şeyin çözüldüğünü düşünürken neden böyle oldu?"

Katlanmış kâğıdı elinden aldım. Kağıdı dikkatlice açtım.

Sevgili Meryem, sevgili Magdalene,

Geleceğini ve size söylememek için elinden geleni yapacağını biliyorum. Kütüphaneme git, hipojede, kitap raflarından birinde kilitli bir kitap kutusu bulacaksın. Tüm sorularınız o kutuda cevap bulacak. Sana söz veriyorum, sana söz veriyorum küçük sevgilim. Çabuk ol, onu bulmasına ve senden önce yok etmesine izin verme. Seni seviyorum.

Seni seven baban,

L. M.

Not: Bunu bulduktan hemen sonra imha edin!

"Ver şunu bana, Mary!" dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Arkamı döndüm. "Anne?"

"Ver şunu bana, Mary!" diye tekrarladı.

"Neler oluyor *anne*?"

"Ver şu boku bana, Mary! Hemen ver! Daha fazla zaman kaybedemem."

"Sen bilirsin anne," diyerek mektuptan bir top yaptım ve ağzıma attım. Mürekkebin acı tadı midemi bulandırdı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ve

kağıdı yuttum.

"Seni karnımda öldürmeliydim, Mecdelli Meryem!" dedi ve yüzüme yumruk attı. "Seni öldürmek zorunda bırakma beni!"

Burnum kanıyordu ve acıyı hissedebiliyordum, *muhtemelen* kırılmıştı.

Annem hançerini çıkardı. "Bunu yapmamı sen istedin, Mecdelli Meryem."

Annem bana saldırdı ama ben kendimi kurtardım.

Annem elinde bir hançerle bana doğru koştu. Sağ yanağımda derin bir kesik açtı.

"Bunu yaptığım için pişman değilim!" diye bağırdı. "Keşke seni öldürseydim!"

Öfke gözümü kör etmişti ve en yakındaki şamdanı kaptığım gibi kafasına vurdum.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Onu öldürenne kadar kafasına defalarca vurdum.

Sonra elimdeki kana bulanmış şamdanı yere attım ve kaçtım.

Şimdi, ben bir günahkârdım, annem ve babam gibi bir günahkârdım. Ama ben annemin katili ve babamın katil zanlısıydım. Böylece kaderim sonsuza dek tamamen değişti.

VIII

Gökyüzü griydi ve yağmur damlaları asfaltı şiddetle dövüyordu. Büyük delikleri olan bordo şemsiyemi açtım ve kendimi bu çılgın yağmurdan korumaya çalıştım.

Anne, anne! Ben bir şeytana aşığım! Lütfen beni affet! Ruhumu, bedenimi ve en önemlisi saflığımı bir şeytana teslim ettim!

Bu cümleler kafamın içinde yankılanıyor, bana acı ve hüznün veriyordu. Babamın ölü bedenini unutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Seni karnımda öldürmeliydim, Mecdelli Meryem!" Annemin sesi kafamın içinde bunu tekrar tekrar söylüyordu.

"Mary," dedi Michel beni yakalamak için peşimden koşarken. "Mary, bekle!"

"Bir yere varmaya çalışıyorum, Michel."

"Nereye gittiğini biliyorum Mary. Ve ne yaptığını."

Durdum ve ona dikkatle baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Her şeyi biliyorum, *Mary Morgenstern*. Ve sana yardım edebilecek tek kişi benim. Beni takip et, Mary."

Tereddüt ettim, sözlerinin ağırlığı zaten ağır olan kalbime baskı yapıyordu. Michel her zaman sessiz bir gözlemci, az konuşan bir adam olmuştu ama şimdi sesi beni tedirgin eden bir kesinlik taşıyordu. Yağmur daha da şiddetlendi, sanki gökyüzünün kendisi onun açıklamak üzere olduğu gerçeği bastırmak istiyordu.

"Sana neden güveneyim?" Güçlü görünmeye çalışmama rağmen sesim titreyerek sordum.

"Çünkü neler yaşadığını anlayan tek kişi benim," diye cevap verdi Michel, gözleri sokak lambalarının loş ışığı altında karanlık ve yoğun. "Taşıdığın yükü biliyorum Mary ve lanetlenmenin ne demek olduğunu da biliyorum."

Sertçe yutkundum. "Lanetli mi?"

Başını salladı. "O şeytanın eline düşen ilk kişi sen değildin ve sana yardım etmeme izin vermezsen son kişi de olmayacaksın."

Zihnim allak bullak oldu. Michel umutsuzluğumun derinliklerini, o meşum geceden beri ruhumda kök salan sapkın düşünceleri gerçekten bilebilir miydi? Kendimi teslim ettiğim şeytan üzerimde bir iz bırakmıştı, fiziksel olanın ötesine geçen bir iz. Varlığında bir lekeydi, asla temizlenemeyeceğinden korktuğum bir şeydi.

Ancak Michel'in sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi - bir umut kırıntısı ya da belki de çaresizlik.

"Benden ne istiyorsun?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Sadece güvenin, Mary. Ne eksik ne fazla. Sana bir çıkış yolu gösterebilirim, kendini bu lanetten arındırmanın bir yolunu."

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman sonsuza dek kaybolacaksın ve şeytan seni tamamen tüketecek."

Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yağmur şemsiyemin kenarından damlıyordu ve soğuşun iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum. Bir yol ayrımındaydım.

-Bir yol olası bir kurtuluşa, diğeri ise kaçınılmaz bir lanetlenmeye götürüyordu.

"Peki," dedim sonunda, sesim ancak fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Seni takip edeceğim."

Michel hafifçe başını salladı, sonra döndü ve uzaklaşmaya başladı. Bir süre daha tereddüt ettim, sonra gecenin karanlığında onu takip ettim, yağmur hala günahlarımın acımasız bir hatırlatıcısı gibi yağıyordu.

Sessizce yürürken, bu kararın, bu anın hayatımın dönüm noktası olacağı hissinden kurtulamıyordum. Kurtuluşa mı yoksa yıkıma mı yol açacağını sadece zaman gösterecekti.

Michel beni tanımadığım dolambaçlı sokaklardan geçirdi, binaların daha da yakınlaştığı, gölgelerinin karanlıkla birleştiği şehrin kalbine doğru götürdü. Yağmur acımasızdı, paltomu ıslatıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyordu ama onun bildiklerini bilme, bir nebze huzur bulma ihtiyacıyla ona ayak uydurdum.

Sonunda ana yollardan gizlenmiş dar bir ara sokağa vardık. Michel, karanlıkta zar zor görülebilen paslı metal bir kapının önünde durdu. Bana baktı, ifadesi okunamıyordu, sonra sessizlikte yankılanan bir gıcırtyyla kapıyı iterek açtı.

"Önden buyurun," dedi ve kenara çekildi.

Tereddüt ettim, ötesindeki karanlığa baktım. Bir parçam dönüp kaçmak istiyordu ama buraya kadar gelmişim. Geri dönüş yoktu.

İçeri girdim, kapı arkamızda içime korku salan bir sonlulukla kapandı. Oda titrek mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı, alevleri duvarlarda garip, dans eden gölgeler oluşturuyordu. Havada ağır ve boğucu bir tütsü kokusu vardı.

Odanın ortasında eski ahşap bir masa ve üzerinde bir kitap duruyordu - büyük, eski, çatlak deriyle ciltlenmiş. Sanki canlıymış gibi karanlık bir enerjiyle titreşiyor gibiydi.

"Burası neresi?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

Michel hemen cevap vermedi. Masaya doğru yürüdü, parmakları kitabın kapağında beni tedirgin eden bir saygıyla geziniyordu.

"Burası," dedi sonunda, "her şeyin başladığı ve sona erebileceği yer."

Yüzünü bana döndü, gözleri titreyen mum ışığını yansıtıyordu. "Karşılaştığın şeytan, Mary, sıradan bir şeytan değil. Bu kitaba ve onun sakladığı sırlara bağlı. Ondan okuyanlar, onunla anlaşma yapanlar, onun hizmetkârları, oynacağı olmak için lanetlenirler."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Yani... şeytan şu...?"

"Evet," dedi Michel, sözümü keserek. "Yaptığın seçimler ve ruhundaki kırılganlık yüzünden seni buldu. Ama kurtulmanın, bağı koparmanın bir yolu var."

"Nasıl?" İçimde umut ve korku karışımı bir hisle sordum.

Kitabı açtı, anlayamadığım bir dilde semboller ve yazılarla dolu sayfalar ortaya çıktı. "Bir ritüel var, şeytanla yüzleşmenin ve senden alınan geri almanın bir yolu. Ama bu tehlikeli, Mary. Sadece senin yapmaya karar verebileceğin bir fedakârlık gerektiriyor."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Şeytanla tekrar karşılaşma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ama başka bir alternatif de düşünülemezdi.

"Ne yapmam gerekiyor?" Sesim titreyerek sordum.

Michel bana kanımı donduran bir ciddiyetle baktı. "Şeytanı burada, bu odada çağırmalısın. Onunla yüzleşmeli ve değerli bir şeyden, senin için her şeyden daha önemli olan bir şeyden vazgeçmeye hazır olmalısın."

Zihnim koşuşturdu. Laneti bozmaya yetecek ne önerebilirdim ki? Verecek neyim kalmıştı?

"Karar senin Mary," dedi Michel yumuşak bir sesle. "Ama unutma, bu senin tek şansın. Eğer başarısız olursan, tereddüt edersen, şeytan seni sonsuza dek ele geçirir."

Kitaba baktım, semboller gözlerimin önünde yüzüyordu. O anın ağırlığı üzerime çökmüş, beni çekim gücüyle boğuyordu. Ama içimde bir yerlerde, derinlerde bir kararlılık oluşmaya başladı.

Artık kaçamazdım. Saklanamazdım. Eğer bundan kurtulacaksam, hayatımı geri kazanacaksam, karanlıkla doğrudan yüzleşmeye istekli olmalıydım.

"Yapacağım," diye fısıldadım, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Michel başını salladı, ifadesi okunamıyordu. "O zaman başlayalım."

IX

Michel ritüeli hazırlarken oda etrafımızda küçülüyor gibiydi, hareketleri kasıtlı ve metodikti. Bir parça tebeşirle yere semboller çizdi, çizgiler karmaşıktı ve uzun süre bakarsam başımı döndürecek şekillerde kıvrılıyordu. Mumlar sanki görünmeyen bir güce tepki veriyormuş gibi titriyor, odayı ürkütücü bir ışıltıya boğuyordu.

Masanın yanında durmuş, eski kitaba bakıyordum. Anlaşılmaz bir yazıyla kaplı sayfalar, iliklerime kadar hissedebildiğim bir enerjiyle uğulduyor gibiydi. Kapağa dokunmak için uzandığımda ellerim titredi, yüzeye birkaç santim kala tereddüt ettim.

"Mary," Michel'in sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni irkiltti. "Bir kez başladık mı, geri dönüşü yok. Emin olmalısın."

Onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin olmasam da başımı salladım. "Öyleyim."

Çizdiği çemberin içine geri adım atmadan önce bir süre daha bakışlarımı tuttu. "Burada dur," diye talimat verdi, merkezi işaret ederek. "Bu çember seni koruyacak ama sonsuza kadar dayanmayacak. Güçlü olmalısın."

Ayaklarımın altındaki tebeşiri hissederek gösterdiği yere doğru ilerledim. Etrafımdaki hava daha da soğudu ve neredeyse ayinin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Michel son mumu yaktı ve oda sessizliğe gömüldü, kendine ait bir hayatı varmış gibi görünen bir sessizlik, dinliyormuş gibi hissettiren bir sessizlik.

Tanımadığım bir dilde ilahi söylemeye başladı, sesi alçak ve ritmikti. Yerdeki semboller parlamaya başladı, yumuşak mavi bir ışık onun sözleriyle aynı anda titreşiyordu. Havanın enerjiyle çatırdadığını, kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Masanın üzerindeki kitap kendi kendine açıldı, sayfalar belirli bir sayfaya yerleşene kadar hızla çevrildi. Sayfadaki yazı aynı mavi ışıkla parlıyordu ve odada bir varlık hissedebiliyordum, kadim ve kötü niyetli bir şey.

Sıcaklık düştü, nefesim havada görünür oldu. Mumlar şiddetle titriyor, sönmekle tehdit ediyordu, ama canlı varlıklar gibi kıvrılıp bükülen, dans eden gölgeler saçarak durdular.

Sonra gölgeler birleşerek tek bir şekle dönüştü; uzun, karanlık ve heybetli. Şekil odadaki ışığı emiyor, ardında sadece karanlık bırakıyor gibiydi. Gölgenin içinde ateş kırmızısı parlayan iki göz açıldı ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir yoğunlukla bana sabitlendi.

"Mary Morgenstern," diye mırıldandı figür, sesi ruhumun derinliklerinde yankılanan alçak, yankılı bir hırıltıydı. "Beni çağırdınız."

Varlık bunaltıcıydı ve ilkel bir korkunun beni tırmaladığını, kaçmam için beni zorladığını hissettim. Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Bir şeytanla birlikte bu odada kapana kısılmıştım ve tek çıkış yolu buradan geçiyordu.

Sesim titrese de "Evet," demeyi başardım. "Benden aldığın şeyi geri almaya geldim."

Şeytanın kahkahası odayı doldurdu, aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen bir ses. "Senden ne aldım? Küçüğüm, onu özgürce sundun. Ve şimdi onu geri almak mı istiyorsun? Ne kadar komik."

Michel'in ilahileri sanki şeytanı uzak tutmaya çalışıyormuş gibi daha yüksek sesle, daha acil bir şekilde söylenmeye başladı. Yerdeki sembollerin parıltısı yoğunlaştı, etrafımdaki çember ışıkla parladı.

"Bir hata yaptım," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Ama senin kuklan olmayacağım. Artık olmayacağım."

Şeytanın gözleri kısıldı, kırmızı parıltı yoğunlaştı. "Anlaşmayı bozabileceğini mi sanıyorsun? Ne istediğinin farkında mısın? Neyi feda etmen gerektiğini?"

"Anlıyorum," dedim ama aslında anlamıyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Bunu yapmak zorundaydım, yoksa sonsuza dek kaybolacaktım.

"Pekâlâ," dedi şeytan, sesi soğuk ve alaycıydı. "Ama şunu bil ki Mary Morgenstern: Bir bedel ödemededen anlaşmayı bozmak yok. Ya bana eşit değerinde bir şey sunacaksın ya da sonsuza dek benim olacaksın."

Oda etrafımı sarmış gibiydi, şeytanın sözlerinin ağırlığı fiziksel bir güç gibi üzerime çöküyordu. Yeterli olabilecek ne önerebilirdim ki? Zaten kaybetmediğim ne kalmıştı ki?

"Bekliyorum," dedi şeytan, sesi tehlikeli bir mırıltıya dönüşmüştü.

Zihnimi çılgınca aradım, yeterli olabilecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Sonra aklıma bir şey geldi; o kadar korkunç, o kadar yıkıcı bir düşünceydi ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

"Anılarım," diye fısıldadım, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. "Anılarımı al."

Şeytanın gözleri ilgiyle parladı. "Anıların mı? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun ufaklık?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları geri püskürttüm. "İstiyorum. Onları al, her şeyi al. Sadece özgür olmama izin ver."

Şeytan bir an sessiz kaldı, sanki teklifimi düşünüyormuş gibiydi. Sonra, yavaşça, gölgeli yüzüne bir gülümseme yayıldı, beni iliklerime kadar ürperten bir gülümseme.

"Pekâlâ," dedi sesi memnuniyetle titreyerek. "Özgürlüğünüze karşılık anılarınız. Anlaşma mühürlendi."

Bu sözlerle birlikte şeytan uzandı, gölgeden bir el bana doğru uzanıyordu. Bana dokunduğu anda, başıma yakıcı bir acı saplandı ve çığlık attım, ses küçük odada yankılandı. Zihnimi parçaladığını, şimdiye kadar bildiğim her şeyi, benim için önemli olan her şeyi koparıp aldığını hissedebiliyordum.

Adım, geçmişim, sevdiklerimin yüzleri, her şey parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gitmeye başladı. Acı dayanılmazdı ama karşı koyamıyordum. Kimliğim parça parça elimden alınırken sadece teslim olabiliyordum.

Ve sonra, başladığı gibi aniden bitti. Acı kesildi ve nefes nefese kalarak yere yığıldım. Şeytan gitmişti, geriye sadece kahkahalarının havada kalan belli belirsiz yankısı kalmıştı.

Michel yanıma koştu, yüzü solgundu. "Mary! İyi misin?" Kafam

karışmış bir halde ona baktım. "Kim... kimsin sen?"

Michel'in yüz ifadesi çaresizlik içinde buruştu ama hemen kendini toparladı. "Ben Michel. Ben senin arkadaşım. Artık güvendesin."

Gözlerimi kırıştırdım, kelimeleri anlamaya çalışıyordum ama bana yabancı geliyorlardı. "Ben... Ben hiçbir şey hatırlamıyorum."

Ayağa kalkmama yardım etti, nazik ama sıkı tutuyordu. "Sorun yok, Mary. Artık özgürsün. Önemli olan tek şey bu."

Ama odaya, sembollere, mumlara, eski kitaba baktığımda hiçbirinin benim için bir anlamı yoktu. Kendi hayatımda bir yabancıydım, artık tanımadığımı bir dünyada kaybolmuştum.

"Özgür," diye tekrarladım, kelimenin tadı dilimde tuhaftı. Özgürdüm ama ne pahasına?

Odadan çıktığımızda yağmur dinmiş ve gökyüzü açılmaya başlamıştı. Ama içimde boşluktan başka bir şey hissetmiyordum, bir zamanlar anılarımın olduğu yerde içi boş bir kabuk vardı.

Michel yanımda sessiz bir muhafız gibi yürüyordu ama kazandığımdan daha fazlasını kaybettiğim hissinden kurtulamıyordum. Şeytan anılarımı, geçmişimi, kimliğimi almıştı ama bu laneti kırmak için yeterli miydi? Yoksa sadece bir esaret biçimini başka bir esaret biçimiyle mi takas etmişim?

Gece sessizdi ama içimde bir fırtına kopuyordu. Ve o karanlık yerden uzaklaşırken, artık kim olduğumu ve artık hatırlamadığım bir hayatın yolunda önümde neler olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

II

UNUTULUŞUN YANKILARI

X

Günler gecelere karıştı ve zaman anlamını yitirdi. Etrafımdaki dünya sabit bir ritimle hareket ediyordu, ama ben bir zamanlar bildiğim hayattan kopmuş, başıboş bir haldeydim. Michel yanımdan ayrılmıyordu, varlığı içimdeki boşluğu doldurmak için çok az şey yapsa da değişmiyordu. Geçmişin parçalarını bir araya getirmeye çalıştım ama onlar da solan bir rüyadaki gölgeler gibi avuçlarımın arasından kayıp gidiyordu.

Kendimi küçük bir kasabada buldum, inişli çıkışlı tepeler ve sık ormanlar arasında yuvalanmış, dünyanın geri kalanı kadar uzak ve yabancı görünen bir yer. Buradaki insanlar beni tanıyordu -en azından tanıdıklarını iddia ediyorlardı- ama yüzleri ve isimleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Benimle yabancı hissettiren bir sıcaklıkla konuşuyor, tüylerimi diken diken eden bir aşinalıkla bana "Mary" diye hitap ediyorlardı.

Artık Mary değildim. O her kimse, gitmişti, özü benden koparılmış ve şeytan tarafından tüketilmişti. Ben içi boş bir kaptım, ruhsuz bir beden, benim olmayan bir hayatın içinde sürükleniyordum.

Bir akşam, güneş ufku altına inip tarlalara uzun gölgeler düşürürken, içimi kemiren boşluğu anlamlandırmaya çalışarak kasaba meydanında dolaştım. Kasaba sessizdi, sokaklar neredeyse terk edilmişti, birkaç dükkân sahibinin gece için kepenk kapatması dışında.

Küçük bir kitapçının önünde durdum, vitrininde tozlu, unutulmuş kitaplardan oluşan bir koleksiyon sergileniyordu. Bir şey beni içeri çekti, tam olarak açıklayamadığım zayıf bir çekim. İçeri girdiğimde kapının üstündeki zil usulca çaldı, eskimiş kâğıt ve mürekkep kokusu beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sardı.

Dükkân loş bir şekilde aydınlatılmıştı, raflar her şekil ve boyutta kitapla doluydu, bazıları eski ve yıpranmış, bazıları ise bozulmamış ve el değmemişti. Dar koridorlarda dolaştım, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim, bir şeyler aradım. Ne olduğunu bilmiyordum.

Dükkânın uzak köşesinde, üzerinde tek bir kitabın durduğu küçük bir masa buldum, kapağı sade ve mütevazıydı. Dikkat çekici hiçbir yanı yoktu ama yine de elime almak zorunda hissettim kendimi. Deri cildine dokunmak soğuktu, sayfalar yaşlılıktan sararmıştı.

Kitabı açtım ve ilk satırı okuduğumda garip bir his kapladı içimi; bir tanıma titreşimi, bu kelimeleri daha önce gördüğümü hissetmeme rağmen nerede ve ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Metin akıcı, zarif bir elle yazılmıştı, mürekkebi solmuştu ama hâlâ okunabiliyordu.

"Unutmuş olana, bu sözler kaybolmuş olana geri dönmen için sana rehberlik etsin. ""

Sayfaya baktım, kelimeler içimde derin bir yankı uyandırıyor. Burada tanıdık bir şey vardı, zihnimdeki boş alanları harekete geçiren bir şey. Sayfayı çevirdim ve çevirirken gevşek bir kâğıt yere düştü. Onu almak için eğildim ve üzerinde ne yazdığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Bu bir çizimdi; basit ama akıldan çıkmayacak kadar güzel. Yüz hatları narin ve dingin, gözleri dünyanın ağırlığını taşıyor gibi görünen bir kadın. Etrafı alevlerle çevriliydi, ellerini sanki kendini ateşe sunuyormuş gibi yalvarırcasına kaldırmıştı. Çizimin altında ise titrek ve çaresiz bir el yazısıyla bir isim karalanmıştı: *Mary Morgenstern.*

Bu isim başımda bir acıya yol açtı, keskin, bıçak gibi bir his beni irkiltti. Gözlerimin önünden görüntüler geçti -hatırlamadığım bir hayatın kısa, kopuk anları. Acı içinde iki büklüm olmuş bir kadın yüzü. Öfkeyle bağırان bir adamın sesi. Kan, çok fazla kan.

Çizimi sanki beni yakmış gibi yere bıraktım, kalbim hızla çarpıyordu. Dükkân etrafımı sarmış gibiydi, duvarlar boğucu bir yoğunlukla içeri doğru bastırıyordu. Geriye doğru sendeledim, zihnim allak bullak olmuştu, boş alanlar aniden parçalarla dolmuştu - birbirine uymayan ama yine de bilincimi parçalayan kırık, pürüzlü parçalar.

"Mary?" diye bir ses beni şimdiki zamana geri döndürdü. Michel dükkânın girişinde duruyordu, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Neyin var?"

Başımı salladım, az önce yaşadıklarımı açıklayacak kelimeleri bulamıyordum. Çizim yerde yatıyor, bir suçlama gibi bana bakıyordu. Elime almaya cesaret edemedim.

Michel birkaç adımda odayı geçti, eli kolumdaydı ve beni sabitliyordu. "İyi misin? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Bir çizim vardı. O -"

Ben sözümü bitiremeden Michel'in bakışları ayaklarımızın dibindeki kâğıda takıldı. Yüz ifadesi karardı, yüzünden okunamayan bir şey geçti. Eğildi ve çizimi aldı, katlayıp cebine koymadan önce gözleriyle hızlıca taradı.

"Gitmemiz gerek," dedi, sesi canlı, neredeyse sertti.

"Ama-"

"Şimdi, Mary."

Aceleciliği beni ürküttü ve itiraz etmeden onu dükkândan çıkarken takip ettim, akşamın serin havasına adım attığımızda zil hafifçe çaldı. Beni dar sokaklardan aşağıya, kasaba meydanından uzağa götürdü, kolumu sıkıca kavradı.

"Michel, neler oluyor?" Hızına yetişmeye çalışarak sordum.

Hemen cevap vermedi, gözleri sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi etrafı tarıyordu. Sonunda yavaşladı, yüzünü bana döndü, ifadesi asıktı.

"Tam olarak anlayamadığımız güçler iş başında," dedi sesi kısık bir şekilde. "O çizim... sadece bir tesadüf değildi. Birisi senin onu görmeni, hatırlamanı istedi."

"Neyi hatırlıyorsun?" Çaresizlik sesime sinmiş bir halde sordum. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum Michel. Neyi kaybettiğimi ya da neden çok önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissettiğimi bilmiyorum."

İçini çekti, elini saçlarında gezdirdi. "Tüm cevaplara sahip değilim Mary. Ama her ne ise tehlikeli olduğunu biliyorum. Geçmişinde bir şeyler var -Şeytanın sizden aldığı şeyleri unutmanız daha iyi olabilir."

"Ama bilmem gerek," diye ısrar ettim, içimdeki boşluk kararlılık gibi bir şeye dönüşerek alevlendi. "Bu şekilde yaşamaya devam edemem Michel. Kim olduğumu, bana ne olduğunu anlamam gerek."

Tereddüt etti, ifadesi yırtılmıştı. "Eğer bu yola girersen, geri dönüşü yok. Şeytandan kurtulmak için zaten ağır bir bedel ödedin, ama anılarını geri almaya çalışmak sana daha da pahalıya mal olabilir."

Bakışlarına karşılık verdim, kararlılığım sertleşti. "Bu riski almaya hazırım."

Michel uzun bir süre beni inceledi, sonra başını salladı, ancak gözlerinde kalbimi sızlatan bir hüznün vardı. "Pekâlâ Mary. Cevapları birlikte bulacağız. Ama uyarayım, geçmişi araştırmaya başladığında bulacağın şey hoşuna gitmeyebilir."

Kasabadan uzaklaşırken, hafızamın sınırlarının hemen ötesinde karanlık ve korkunç bir şeyin gizlendiği ve ortaya çıkarılmayı beklediği hissinden kurtulamıyordum. Ama ben seçimimi yapmıştım.

Ve bu yol nereye çıkarsa çıksın, gerçeği bulana kadar duramayacağımı biliyordum, bu şeytanla bir kez daha yüzleşmek anlamına gelse bile.

XI

Yol önümüzde uzanıyordu, sık ormanın içinden geçen dar bir asfalt şeridi. Ağaçlar tepemizde beliriyor, dalları bir ağ gibi iç içe geçerek batmakta olan güneşin solan ışığını engelliyordu. Hava yoğun çam ve nemli toprak kokusuyla doluydu ve ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe içime bir önsezi yerleşti.

Michel şehri derhal terk etmemiz konusunda ısrar etmişti ve nedenini açıklamamış olsa da aciliyetini hissedebiliyordum. Havada bir gerginlik vardı, izlendiğimize dair elle tutulur bir his vardı ama kim ya da ne tarafından izlendiğimizi bilemiyordum.

Sessizce yürüdük, tek ses ayaklarımızın altındaki çakılların çıtırtısıydı. Michel'e çizim hakkında, ne anlama geldiği ve beni neden bu kadar derinden etkilediği hakkında daha fazla soru sormak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. İçimde bir korku vardı, ortaya çıkaracağım şeyin zaten yaşadığım boşluktan daha kötü olacağına dair içimi kemiren bir dehşet.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından ağaçlar seyreilmeye başladı ve küçük bir açıklığa çıktık. Ortada yıpranmış bir taş kulübe duruyordu, duvarları sarmaşıklarla kaplıydı, sanki doğanın kendisi onu geri almaya çalışmış gibiydi. Pencerele karanlıktı, kapı hafif aralıktı ve esintide hafifçe sallanıyordu.

"Bu gece burada kalacağız," dedi Michel, sesi alçak ve temkinliydi. "Fazla bir şey yok ama güvenli."

"Neyden güvende?" Endişemi sesimden uzak tutamayarak sordum.

"Geçmişten," diye cevap verdi, ses tonu gizemliydi.

Kaşlarımı çattım ama daha fazla üstüne gitmedim. Yorgunluk üzerimde ağır bir yükü ve tek istediğim dinlenmekti. Kulübeye girdik ve Michel hemen taş ocakta bir ateş yakmaya koyuldu. Alevler çatırdayarak canlandı, duvarlara titrek gölgeler düşürdü ve küçük alanı sıcaklıkla doldurdu.

Ateşin yanındaki eski bir tahta sandalyeye çöktüm, vücudum uzun yürüyüşten dolayı ağrıyordu. Sıcaklık kemiklerime işlemeye başladığında, kaslarımdaki gerginliğin bir kısmının hafiflediğini hissettim, ama zihnim hala bir kafa karışıklığı ve korku kasırgasıydı.

"Michel," diye başladım alevlere bakarak, "birinin o çizimi görmemi istediğini söylemiştin. Sence... sence anılarımı geri almam mümkün mü?"

Çalışmasına ara verdi, dönüp bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bu mümkün, evet. Ama anlamalısın ki Mary, anılar zihinden çok daha fazlasına bağlıdır. Duygularla, kim olduğunun özüyle bağlantılıdır. Onları geri almaya çalışırsan, onlarla birlikte gelen acıyı, suçluluğu ve karanlığı da geri getirebilirsin."

Sertçe yutkundum, konuşurken Michel'in yüzünde titreyen ateş ışığı oynayıyordu. "Ama buna değmez mi? Tekrar bütün olmak için? Kim olduğumu bilmeye?"

İçini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu sadece senin verebileceğin bir karar. Ama şunu bil ki, bu dünyada acı ve ıstıraptan beslenen güçler var. Anlaşma yaptığın şeytan da onlardan biri. Eğer bu yolda ilerlemeye başlarsan, onun dikkatini tekrar çekebilirsin."

Bu düşünceyle ürperdim, şeytanın karanlıkta kırmızı kırmızı parlayan gözlerinin anısı tüylerimi diken diken etti. "Ama neden anılarımı aldı? Bundan ne kazanabilir ki?"

"Kontrol," dedi Michel basitçe. "Anıların olmadan kaybolmuşsun, savunmasızsın. Umutsuzluğa düşeceğin fikrine bel bağlıyor.

manipüle etmesi daha kolay. Ve eğer kaybettiklerinizi geri kazanmaya çalışırsanız, onun tuzağına düşmüş olursunuz."

"Ama bu şekilde yaşamaya devam edemem," diye fısıldadım, ondan çok kendime. "Kim olduğumu, bana ne olduğunu bilmem gerek. Neden bir parçam eksikmiş gibi hissettiğimi anlamam gerekiyor."

Michel yavaşça başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Anlıyorum Mary. Ve elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Ama dikkatli olmamız gerekiyor. Önümüzdeki yol tehlikeli ve bir kez başladın mı geri dönüşü yok."

Alevlerin dans edip çatırdadığı ateşe baktım ve içimde çelik gibi bir kararlılığın oluşmaya başladığını hissettim. Şimdiden çok şey kaybetmişim - anılarımı, kimliğimi, benlik duygumu. Ama benden alınanları geri alma şansım bile varsa, denemek zorundaydım.

Bedeli ne olursa olsun.

Ateş kısılp gece derinleştikçe, sonunda huzursuz bir uykuya daldım, rüyalarım gölgeler ve fısıltılarla doluydu, unutulmanın derinliklerinden bana sesleniyor gibi görünen sesler yankılanıyordu. Anlayamadığım dillerde konuşuyorlardı ama ses tonları çok açıktı: Uyarılar, yakarışlar ve daha karanlık bir şey, bilincimin hemen ötesinde gizlenen ve saldırmak için doğru anı bekleyen bir varlık.

Ve ben uyurken, karanlık zihnimin etrafını sardı, beni unutulmuş anıların ve kayıp ruhların uçuşunun derinliklerine çekti.

XII

Sabah ürkütücü bir durgunlukla başladı, hava yağmur vaadiyle ağırlaşmıştı. Ateş çoktan sönmüş, kulübeyi iliklerime kadar işleyen bir soğuğa terk etmişti. Michel çoktan uyanmış, pencerenin kenarında oturmuş, uzaklara dalan bakışlarıyla ufukta toplanan bulutları izliyordu.

Yavaşça kalktım, önceki günün ağırlığı hâlâ zihnimdeydi. Rüya beni huzursuz etmişti, şifreli görüntüleri hafızamın köşelerinde kalmış, şafakla birlikte kaybolmayı reddediyordu. Eski battaniyeyi etrafıma sarıp, üzerimdeki soğuğu atmaya çalıştım.

"Uyudun mu?" Michel'in sesi sessizliği bozdu, sesi nazikti.

"İyi değil," diye itiraf ettim, pencereye yaklaşarak. "Rüyalar... gittikçe kötüleşiyor."

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu beklenen bir şey. Gerçeğe ne kadar yaklaşırsanız, geçmiş sizi geri almak için o kadar çok savaşıacaktır."

"Bu yüzden mi buradayız?" Kasvetli manzaraya bakarak sordum. "Geçmişten saklanmak için mi?"

"Bir bakıma," diye cevap verdi, yüzünü bana dönerek. "Ama aynı zamanda hazırlık için buradayız. İlerlemeden önce bilmen gereken şeyler var. Yaptığın seçimleri ve ardından gelen sonuçları anlamana yardımcı olacak şeyler."

"Seçimler mi?" Bu kelime dilime yabancı geldi. "Hangi seçenekler?"

Michel tereddüt etti, sanki sözlerini dikkatle tartıyormuş gibiydi. "Anılarını teslim etme, kendini şeytana bağlama seçimi. Bu senin başına gelen bir şey değildi Mary. Bu senin seçtiğin bir şeydi."

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, şoku zihnimde yankılandı. "Ne demek istiyorsun? Neden böyle bir şey yapmayı seçeyim ki?"

"Çünkü sevdiğin insanları korumanın tek yolunun bu olduğuna inanıyordun," dedi Michel sessizce. "Şeytanı alt edebileceğini, onunla pazarlık yapabileceğini ve yine de galip gelebileceğini düşündün. Ama şeytan kurnazdır ve kendi amaçlarına hizmet etmek için niyetlerinizi nasıl çarpıtacağını bilir."

Tökezleyerek geri çekildim, oda etrafımda dönüyordu. "Hayır... hayır, bu doğru olamaz. Ben asla-"

"Kendi içine bak, Mary," diye araya girdi Michel, sesi sertti ama kırıcı değildi. "Kalbini yokla. Gerçeği orada, korku ve suçluluk katmanlarının altında gömülü olarak bulacaksın."

Gözlerimi kapattım ve kendimi derin, sakın nefesler almaya zorladım. Gerçek... Gerçek hakkında ne biliyordum ki? Geçmişim paramparça bir aynaydı, tanımadığım bir hayatın parçalarını yansıtan anı parçaları. Ama şimdi, Michel'in sözleri beni kendi çöküşümde bir rol oynamış olma olasılığımıyla yüzleşmeye itiyordu.

Yavaşça, isteksizce, zihnimin karanlık köşelerine dalmama, gömülü anıları, beni bu noktaya getiren gizli motivasyonları aramama izin verdim. Görüntüler gözümün önünden geçti - yüzler, yerler, hem tanıdık hem de yabancı gelen duygular. Ve sonra, sisin içinden onu gördüm.

Kıpkırmızı ışıkla yıkanan bir odada, gölgeler içinde gizlenmiş bir figür karşımda duruyordu. Gözleri kötü niyetli bir ateşle yanıyordu, gülümsemesi soğuk ve hesapçıydı. Elini uzattı, ben de tuttum, kendi elim korku ve çaresizlikten titriyordu.

"Onları korumak istiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı figür, sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. "Onları zarar görmekten korumak istiyorsun. Ama dünyanın tehlikelerle dolu olduğunu, onları parçalara ayırabilecek şeylerle dolu olduğunu biliyorsun. Sana onları koruyacak gücü verebilirim, Mary. Sana ihtiyacın olan gücü verebilirim."

"Ne... ne yapmam gerekiyor?" Sesim ancak fısıltı halinde çıkarken sormuştum.

"Bana anılarını ver," diye yanıtlamıştı. "Hepsini. Karşılığında sana sevdiklerini karanlıktan koruma gücü vereceğim. Ama uyarayım, anılarını bir kez teslim edersen sonsuza dek kaybolurlar."

Tereddüt etmiştim, sözlerinin ağırlığı üzerime çökmüştü. Ama sonunda korkum galip geldi ve anlaşılmayı yaptım.

"Yapacağım," dedim, sesim kararlılıkla titriyordu. "Sana anılarımı vereceğim."

Figürün gülümsemesi genişlemişti, gözleri zaferle parlıyordu. "O zaman tamamdır."

Hafıza kayboldu ve gözlerimi açtım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Farkına varmak beni bir gelgit dalgası gibi vurdu; bunu ben seçmiştim. Değer verdiğim insanları korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimle anılarımı, kimliğimi isteyerek teslim etmiştim.

Ama kimdi onlar? Kimi korumaya çalışıyordum? Anılarımdaki yüzler bulanıktı, belirsizdi, sanki sisli bir mercekten bakıyormuşum gibi. İsimlerini, seslerini, benimle olan bağlantılarını hatırlayamıyordum. Tek bildiğim, onları şeytanın kendisiyle anlaşma yapacak kadar sevmiş olduğumdu.

"Bunu ben yaptım," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu. "Bunu ben seçtim."

Michel'in ifadesi yumuşadı ve bir adım daha yaklaşarak güven verici elini omzuma koydu. "Sen sevginden dolayı bir seçim yaptın, Mary. Ama şeytan seni

Bu sevgi karanlık ve yıkıcı bir şeye dönüştü. Şimdi, bu yolda devam etmek mi yoksa ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak mı istediğinize karar vermelisiniz."

Ona baktım, zihnim çelişkili duygularla yarışıyordu. "Nasıl kurtulabilirim?"

Michel'in bakışları sabitti ve sessiz bir kararlılıkla doluydu. "Ne kadar acı verici olursa olsun gerçeğe yüzleşerek. Hatırlamaktan korktuğun anılarını bile geri kazanarak. Ve şeytanla son bir kez, kendi şartlarıyla yüzleşecek gücü bularak."

Şeytanla tekrar yüzleşme düşüncesi içimi ürpertti ama Michel'in haklı olduğunu biliyordum. Geçmişten, yaptığım seçimlerden kaçmaya devam edemezdim. Hayatımı geri kazanmak istiyorsam, karanlıkla doğrudan yüzleşmeliydim.

"O zaman anılarımı geri getirmenin bir yolunu bulmalıyız," dedim sesim güçlenerek. "Hepsini."

Michel başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Başlayabileceğimiz bir yer var. Geçmiş ile bugün arasındaki perdenin ince olduğu, anıların gölgeden daha fazlası olduğu bir yer. Ama bu kolay olmayacak. Bu yolculuk seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde sınayacak."

"Hazırım," dedim, ama bunun tamamen doğru olduğundan emin değildim. Ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Geçmiş beni çağırıyordu ve nereye götürürse götürsün cevap vermeliydim.

Michel ceketinin cebinden yıpranmış bir harita çıkarıp masanın üzerine yaydı. Parşömen eskiydi, kenarları yıpranmıştı ve mürekkebi yer yer solmuştu ama yol yeterince açıktı.

"Gitmemiz gereken yer burası," dedi ve dağların derinliklerindeki bir yeri işaret etti. "Gölgeler Tapınağı. Burası dünyalar arasındaki sınırların bulanıklaştığı ve şeytanın etkisinin güçlü olduğu bir güç merkezi. Eğer orada anılarınızla yüzleşebilirsiniz, onları geri kazanmanız mümkün olabilir."

"Gölgeler Tapınağı," diye tekrarladım, isim içime bir ürperti gönderdi. "Kulağa... uğursuz geliyor."

"Öyle," diye yanıtladı Michel, ses tonu ciddiye. "Ama bu aynı zamanda sizin en iyi şansınız. Yine de dikkatli olmamız gerekecek. Ne kadar yaklaşırsak, şeytan bizi o kadar durdurmaya çalışacaktır."

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "O zaman onunla birlikte yüzleşeceğiz."

Michel haritayı katlayıp bir kenara koydu, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Şafakta yola çıkıyoruz. Şimdi dinlen, Mary. Önünde uzananlar için gücüne ihtiyacın olacak."

Uyumak için uzandığımda, yaklaşan yolculuğun ağırlığı zihnime ağır bir şekilde baskı yapıyordu. Gölgeler Tapınağı bizi bekliyordu; geçmişin ve bugünün çarpışacağı, şeytanın pençesinin sıkışacağı bir yer. Ama eğer bu anılarımı, kimliğimi geri almak ve karanlıktan kurtulmak anlamına geliyorsa, önümdeki her türlü dehşetle yüzleşmeye hazırdım.

Ve böylece, titreyen ateş odada uzun gölgeler oluştururken, gözlerimi kapattım ve kendimi fırtınanın kalbine doğru yolculuğa hazırladım.

XXI

Ormanın üzerinde şafak sökmüş, gölgelikten uzun, altın rengi ışınlar saçarak önümüzdeki yolu aydınlatmıştı. Antik kemerli geçidi ve gizli odasıyla koru şimdi keşiflerimizin sessiz tanığıydı. Michel ve ben geceyi sessiz bir tefekkür içinde geçirmiştik, zihinlerimiz bulduklarımızın sonuçlarıyla çalkalanıyordu.

Kampımızı toplarken, kristal kürenin ve kadim parşömenlerin ağırlığı her zamankinden daha ağır geliyordu. Her bir eser, sırlarını ifşa etmeye hevesliymiş gibi, kendine ait bir yaşamla titreşiyor gibiydi. Özellikle küre büyüleyiciydi; içinde anlatılmamış bir bilgi evreni barındırıyor gibi görünen narin, parlayan bir küre.

"Mary," dedi Michel, sesi bir aciliyet notası taşıyordu, "bu bulguları daha yakından analiz etmemiz gerekiyor. Burada her şeyi değiştirebilecek bir şey var."

Çantamın kayışlarını ayarlayarak başımı salladım. "Anlaştık. Ama önce medeniyete geri dönmemiz gerekiyor. Kaynaklara ihtiyacımız olacak ve bu bilgileri deşifre etmemize yardımcı olabilecek insanlar var."

Ormandan çıkarken, kadim semboller ve eserler bize sırlar fısıldıyor gibiydi. Yolculuk zorluydu ama anlama vaadi bizi ileriye götürdü. Orman yavaş yavaş yerini inişli çıkışlı tepelere ve açık düzlüklere bırakarak yakınlardaki bir kasabaya yaklaştığımızın sinyalinin veriyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde küçük, şirin bir köyün eteklerine ulaştık. Arnavut kaldırımlı sokakları ve eski dünyanın cazibesiyle mimarisi büyüleyiciydi ama

odak noktamız, taşıdığımız metinleri ve sembolleri yorumlamamıza yardımcı olabilecek birini bulmaktı.

Yüzyıllardır ayakta duruyormuş gibi görünen eski bir taş bina olan yerel kütüphaneye doğru yol aldık. İçeride eskimiş kâğıt ve cilalı ahşap kokusu havayı dolduruyordu. Keskin gözlü, yaşlı bir kadın olan kütüphaneci bizi meraklı bir bakışla karşıladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bakışları taşıdığımız eşyaların üzerindeydi.

Michel, "Bazı antik metinler ve eserler keşfettik," diye açıkladı. "Bunları anlamamıza yardımcı olması için antik diller ve semboller konusunda uzman birine ihtiyacımız var."

Kütüphanecinin gözleri ilgiyle açıldı. "Şanslısınız. Antik kültürler ve diller konusunda uzmanlaşmış bir tarihçimiz var. Sizin için onu arayacağım."

Kısa bir bekleyişin ardından, uzun boylu ve bilgili bir adam geldi. Dr. Alexander Hartman, kendisini tanıttığı gibi, eserlerimizi pratik bir dikkatle inceledi. Parşömenlere ve küreye bakarken gözleri merakla parlıyordu.

"Bu olağanüstü bir şey," dedi Dr. Hartman, sesi heyecanla doluydu. "Bu eserlerin üzerindeki semboller olağanüstü. Derin ve karmaşık bir bilgi sistemine işaret ediyorlar."

Sonraki birkaç saat boyunca Dr. Hartman'la birlikte metinlerin şifresini çözmek ve kürenin önemini anlamak için çalıştık. Parşömenlerde eski ritüeller ve koruma büyüleri ayrıntılı olarak anlatılıyor ve yüzyıllardır korunan gizli bir gücün öyküsü ortaya çıkarılıyordu. Küre, bu gücün yönlendirilmesi ve kullanılmasında kilit bir bileşen olarak tanımlandı.

Dr. Hartman'ın analizi şüphelerimizi doğruladı: ortaya çıkardığımız bilgi sadece tarihsel değildi, pratik uygulamaları da vardı. Kadim koruyucular, olayların gidişatını etkileyebilecek bir gücü saklamışlardı; bu güç şimdi bizim ellerimizde, günümüzü değiştirmeye hazırdı.

Gece çökerken Dr. Hartman'ın çalışma odasında bir masanın etrafında toplandık, kürenin ışıltısı odayı ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Ortam beklentiyle doluydu, hava keşiflerimizin ağırlığıyla yoğundu.

"Buradan nereye gideceğiz?" Sesimde hem heyecan hem de endişe vardı.

Dr. Hartman ciddi bir ifadeyle bize baktı. "Metinler kürenin içindeki gücün belirli bir yerle bağlantılı olduğunu gösteriyor - tam potansiyelini açığa çıkarmanın anahtarını tutan bir yer. Bu yeri bulmamız ve gücü nasıl etkili bir şekilde kullanacağımızı anlamamız gerekecek."

Michel başını salladı. "Bu yerin neresi olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Dr. Hartman parşömenlere baktı, notları incelerken kaşları çatıldı. "Tam olarak açık değil, ama semboller tarihi önemiyle bilinen bir bölgeye işaret ediyor - kadim ilimlerle dolu bir bölge."

Dr. Hartman'ın çalışma odasından ayrılmaya hazırlanırken görevimizin ağırlığı üzerimize çökmüştü. Önümüzdeki yolculuk belirsizliklerle doluydu, ancak ortaya çıkarabileceğimiz şeylerin potansiyeli heyecan vericiydi.

Gecenin serin havasına adım atarken Michel ve ben birbirimize kararlı bakışlar fırlattık. Görevimizin yeni bir aşamasına geçmek üzereydik; bizi kadim gizemlerin kalbine götürecek ve dünyayı yeniden şekillendirebilecek gerçekleri ortaya çıkaracak bir aşamaya.

Sessiz karanlıkta, küre elimizde usulca parlarken, maceramızın bitmekten çok uzak olduğu anlaşıldı. Kaderin yankıları bizi çağırıyordu ve biz de cevap vermeye hazırдық. Yol belirlenmişti ve önümüzde ne olursa olsun, sarsılmaz bir kararlılıkla onunla yüzleşecektik.

Bilinmeyene doğru ilerlerken kesin olarak bildiğimiz bir şey vardı: en büyük ifşaatlar henüz gelmemişti.

XIII

Şafak, sık ormanın içinden süzülen ve manzaraya ruhani bir parlaklık veren soluk, soğuk bir ışıkla geldi. Hava berraktı, nemli toprak ve çam kokusunu taşıyor, bilinmeyenin hafif metalik tınısıyla karışıyordu. Michel ve ben sessizlik içinde az sayıdaki eşyalarımızı topladık, önümüzdeki yolculuğun ağırlığı bir kefen gibi üzerimize çökmüştü.

Kulübeyi geride bıraktığımızda orman etrafımızı sarmış, ağaçlar sessiz nöbetçiler gibi dikilmişti. Michel'in bana haritada gösterdiği yol engebeli ve dardı, dağların derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Dünya sessizleşmişti, sanki ormanın kendisi nefesini tutmuş, bir şey olmasını bekliyordu.

Saatlerce yürüdük, tek ses ayaklarımızın altındaki yaprakların çıtırtısı ve ara sıra uzaktaki bir kuşun sesiydi. Michel ve benim aramdaki sessizlik ağırdı ama rahatsız edici değildi. İkimiz de önümüzde uzanan şeyin tüm konsantrasyonumuzu gerektirdiğini biliyorduk ve kelimelere çok az ihtiyaç vardı.

Dağlara doğru tırmandıkça orman değişmeye başladı. Ağaçlar uzadı, dalları sanki kadim bir güç tarafından şekillendirilmiş gibi büküldü ve budaklandı. Gölgelekten süzülen ışık yeşilimsi bir renk alıyor, her şeyi garip, uhrevi bir parlaltıya büründürüyordu. İzlendiğime dair bir his vardı ama orman tarafından mı yoksa başka bir şey tarafından mı, bilemiyordum.

"Daha ne kadar var?" Sonsuzluk gibi gelen bir yürüyüşten sonra sordum.

"Çok uzak değil," diye cevap verdi Michel, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Gece olmadan Gölgeler Tapınağı'nın girişine ulaşmış oluruz. Ama tetikte ol, Mary. Gölgeler

yaklařtıķķa, şeytanın etkisi daha da artacaktır. Bunu hissetmeye başlayacaksınız - ķekimi, geri dķnme isteğini."

Başımı salladım, gķęsũmde bir endişe dũęũmũ sıkılaştı. Daha şimdiden havada bir değişiklik hissedebiliyordum, ensemdeki tũyleri diken diken eden ince bir değişim. Sanki ayaklarımın altındaki toprak canlıydı ve kemiklerime kadar sızan karanlık bir enerjiyle titreşiyordu.

İlerlemeye devam ettik, patika yũkseldikķe daha dik ve daha tehlikeli bir hal alıyordu. Aęaķlar sıkılaştı, dalları iķ iķe geķerek ışığın ķoęunu engelleyen yoğun bir gķlgelik oluşturdu. Gķlgeler gķrũř alanımın kķřelerinde dans ediyor, titreyen şekiller gķrũř alanımın hemen dışında hareket ediyor gibiydi. Artık şeytanın varlığını hissedebiliyordum; soğuk, kķtũ niyetli bir gũķ beni bir pelerin gibi sarmış gibiydi.

Nihayet gũneř gķkyũzũnde alķalırken Gķlgeler Tapınağı'nın girişine ulaştık. Ormanın yarı gizlediği, yıpranmış yũzeyine antik oymalar kazınmış devasa bir taş yapıydı. Kapı karanlıktı, bũyũk bir canavarın ağzı gibi esniyor ve bizi iķeri ķaęırıyordu.

"İşte bu kadar," dedi Michel, sesi alķak ve sabitti. "Bu eşiği bir kez geķtik mi, artık geri dķnũř yok. Hazır mısınız?"

Girişe baktım, kalbim gķęsũmde ķarpıyordu. Tũm iķgũdũlerim kaķmam, arkamı dķnmem ve asla arkama bakmamam iķin haykırıyordu. Ama bunu yaparsam, hayatımın geri kalanında kaķacaęımı, kendi yarattığım gķlgelere hapsolacağımı biliyordum.

Sesim hafifķe titrese de "Hazırım," dedim.

Michel başını salladı ve ķne doğru bir adım atarak ağır taş kapıyı ormanda yankılanan bir gıcirtıyla iterek aķtı. Ŗtesindeki karanlık mutlaktı, tũm ışığı yutuyor gibi gķrũnen mũrekkep gibi bir siyahlık. Bir an tereddũt ettim, ayaklarım olduğum yere sabitlenmişti, ama sonra kendimi hareket etmeye zorladım, Michel'i uķuruma kadar takip ettim.

Tapınağın içindeki hava yoğun ve küflüydü, eski çürümenin kokusunu taşıyordu. Karanlık bunaltıcıydı, her taraftan üzerime baskı yapıyordu, ama daha derine indikçe, duvarlardaki zayıf, titrek meşaleler önümüzdeki yolu aydınlatmaya başladı. Duvarlardaki oymalar meşale ışığında canlanıyor, canlı varlıklar gibi kıvrılıp bükülüyordu. Sonsuz bir mücadeleye kilitlenmiş figürler, korku ve ıstırapla buruşmuş yüzler... Burası acılarla dolu bir yerdi, bizden önce pek çok kişiyi yok etmiş olan karanlığın bir anıtıydı.

"Bu tapınak yüzyıllar önce," diye fısıldadı Michel yürürken, "şeytanın gücünü kontrol altına almak isteyenler tarafından inşa edildi. Onu bu duvarların içine hapsederek dünyayı onun etkisinden koruyabileceklerine inanıyorlardı. Ancak şeytan kurnazdır ve taşın ötesine ulaşmanın ve içeri girenleri yozlaştırmının yollarını buldu. Pek çok kişi burayı fethetmeye çalıştı ve çoğu başarısız oldu."

"Onlara ne oldu?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da sordum.

"Tapınağın bir parçası oldular," diye yanıtladı Michel, sesi ciddiye. "Ruhları burada, dünyalar arasında sıkışıp kalmış bir halde, döngüyü kırarak kadar güçlü birini bekliyor."

Düşündükçe ürperiyordum, tapınağın tarihinin ağırlığı üzerime çöküyordu. Ama artık geri dönüş yoktu. İlerlemeye devam ettik, toprağın derinliklerine indikçe yol daralıyordu.

Sonunda, duvarları kurban ve umutsuzluk sahnelerini tasvir eden daha fazla oyma ile kaplı büyük bir odaya ulaştık. Odanın ortasında, yüzeyi yaşlılıktan kararmış taş bir sunak duruyordu. Buradaki hava daha soğuktu ve şeytanın varlığını her zamankinden daha güçlü bir şekilde hissedebiliyordum; soğuk, sinsi bir güç ruhumun derinliklerine sızıyor gibiydi.

"Her şey burada olacak," dedi Michel, sesi ancak fısıltıyla çıkıyordu. "Gerçekle yüzleşeceğin yer burası."

İleriye doğru adım attım, sunak karanlık bir monolit gibi önümde belirliyordu. Kalbim hızla çarpıyor, korku içimi tırmalıyordu ama bunun hazırlandığım an olduğunu biliyordum. Kaybettiğim anılar, yaptığım seçimler, kurduğum anlaşma - hepsi buna yol açıyordu.

"Nasıl başlayabilirim?" Sesim titreyerek sordum.

Michel bir elini omzuma koydu, dokunuşu beni toprakladı. "Şeytana seslenmelisin. Sana gerçeği göstermesi için onu davet et. Ama dikkatli ol, Mary. Seni manipüle etmeye, anılarını kendi amaçlarına hizmet edecek şekilde çarpıtmaya çalışacaktır. Güçlü kalmalı ve kim olduğunu hatırlamalısın."

Başımı salladım, kendimi olacıklara hazırladım. Derin bir nefes alarak sunağa yaklaştım, karanlık etrafımı sarmıştı.

"Hazırım," diye fısıldadım, boşluğa seslenirken sesim sabitleşiyordu. "Bana gerçeği göster. Bana kim olduğumu göster."

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sessizlik mutlaktı, karanlık boğucuydu. Sonra, yavaşça, gölgeler değişmeye ve kıvranmaya başladı, sunağın hemen üzerinde asılı duran bir şekle dönüştü. Bu şeytandı, gözleri kötü niyetli bir ateşle yanıyor, gülümsemesi soğuk ve acımasızdı.

"Mary Morgenstern," diye tısladı, sesi odanın içinde yankılanan tüyler ürpertici bir fısıltıydı. "Gerçeği arıyorsun ama onunla yüzleşmeye hazır mısın? İçindeki karanlıkla yüzleşmeye hazır mısın?"

"Öyleyim," diye cevap verdim, sesim titrese de. "Kim olduğumu bilmek istiyorum. Her şeyi hatırlamak istiyorum."

Şeytanın gülümsemesi genişledi ve bir elini kaldırdı, karanlık canlı bir şey gibi etrafında dönüyordu. "O zaman başlayalım."

Bir anda oda kör edici bir ışıkla doldu ve beni boğmakla tehdit eden bir anılar girdabının, bir görüntü ve duygu selinin içine çekildim. Hayatımdan kesitler gördüm, sevinç ve acı dolu anlar, aşk ve

Kayıp, hepsi birlikte kaotik bir kasırgada dönüyordu. Ve tüm bunların merkezinde gerçeği gördüm - yaptığım seçimleri, ödediğim bedeli ve beni tüketen karanlığı.

Bu, içimin derinliklerine gömdüğüm, yüzleşmekten korktuğum bir gerçektir. Ama artık bundan kaçış yoktu.

Ben Mary Morgenstern'dim, şeytanla anlaşma yapan kız. Sevdiklerini koruma gücü için anılarını takas eden kız. Ama bunu yaparken her şeyimi kaybetmişim - kimliğimi, benlik duygumu, ruhumu.

Ve şimdi, kaderimi belirleyecek bir seçimle karşı karşıya kaldığım bir yol ayrımında duruyordum.

İçimdeki karanlıkla yüzleşmek anlamına gelse bile anılarımı geri kazanacak mıydım? Yoksa şeytanın gücüne boyun eğip beni sonsuza dek kontrol etmesine izin mi verecektim?

Karar sadece bana aitti ve sunağın önünde durduğumda, bu seçimin ağırlığı ezici bir güç gibi üzerime çöktü.

Ama umutsuzluğumun derinliklerinde bir kararlılık kıvılcımı alevlendi. Buraya kadar gelmişim, çok şeye katlanmışım ve şimdi pes edemezdim. Anılarım için, kimliğim için, benden çalınan hayatımı geri alma şansını için savaşıyordum.

Bir güç dalgasıyla uzandım, zihnimdeki karanlığı kavradım ve onu kendime doğru çektim. Şeytanın kahkahası odanın içinde yankılandı ama ben onu duymazdan gelerek gerçeğe, sadece ve sadece bana ait olan anılara odaklandım.

Ve karanlık etrafımı sararken, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Yenilmeyecektim.

Bu sefer değil.

Bir daha asla.

XIV

Karanlık bir gelgit gibi çekildi ve beni nefes nefese bıraktı, bedenim içimde kabaran anıların yoğunluğundan titriyordu. Oda hareketsizdi, hava şeytanın varlığının kalıntılarıyla doluydu. Ama artık korkmuyordum. Gerçekle yüzleşmişim ve şimdi tapınağın loş ışığında dururken uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissediyordum: berraklık.

Michel yanımdaydı, gözleri endişe ve umut karışımıyla benimkileri arıyordu. "Ne gördün?" diye sordu sessizce.

"Her şeyi," diye fısıldadım. "Her şeyi gördüm. Yaptığım seçimleri, korumaya çalıştığım insanları ve beni tüketmesine izin verdiğim karanlığı. Ama aynı zamanda başka bir şey daha gördüm - şeytanın hatırlamamı istemediği bir şey."

Michel'in ifadesi keskinleşti. "Neydi o?"

"Gücüm," diye cevap verdim, konuşurken farkına varmışım. "Şeytan aşkımı karanlık bir şeye dönüştürdü ama karşı koyan yanımlı silemedi. Anlaşmayı çaresizlikten yaptım ama içten içe ona karşı koyabileceğimi biliyordum. Bu yüzden beni karanlıkta tutmak için bu kadar uğraştı - gücümü geri alırsam yapacaklarımdan korkuyor."

Michel'in dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. "O zaman ona neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi."

Başımı salladım, bir kararlılık dalgası hissettim. Tapınağa girdiğim andan beri beni saran korku gitmiş, yerini şiddetli bir kararlılık almıştı. I

manipüle edilmişim, hayatım şeytanın yalanlarıyla çalınmıştı ama güçsüz değildim. Artık değildim.

"Nerede o?" Şeytanın önümde cisimlenmesini bekler gibi odayı tarayarak sordum.

"Çok uzakta değil," dedi Michel, sesi sakindi. "Tapınağın kalbinde, gücünün en güçlü olduğu yerde seni bekliyor olacak. Ama unutma Mary, seni kırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Anılarını çarpıtacak, korkularını avlayacak ve seni hâlâ ona bağlı olduğuna ikna etmeye çalışacak. Güçlü kalmalısın."

"Yapacağım," diye söz verdim, önümüzdeki yüzleşme için kendimi çelikleştirdim. "Ben hazırım."

Birlikte odadan çıktık ve tapınağın derinliklerine doğru ilerledik. Duvarlar etrafımızı sarmış gibiydi, karanlık her adımda daha da koyulaşıyordu. Önümüzde beliren şeytanın varlığını hissedebiliyordum, neredeyse elle tutulur bir enerjiyle titreşen soğuk, kötü niyetli bir güç. Ama korku yerine, sadece acımasız bir kararlılık hissettim.

Patika bizi, yüzeyi loş ışıktaki kıvranıyor ve kayıyor gibi görünen eski sembollerle kaplı devasa bir taş kapıya götürdü. Michel durdu, elini kapının kenarına dayadı. "İşte burası," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Bir kez geçtin mi, artık geri dönüş yok."

"Geri dönmek istemiyorum," diye cevap verdim, bakışlarım kapıya sabitlenmişti. "Buna bir son vermek istiyorum."

Michel başıyla onayladı ve derin bir nefes alarak kapıyı itip açtı. Menteşeleri üzerinde gıcırdayarak, ürkütücü kırmızı bir ışıkla yıkanan geniş, dairesel bir odayı ortaya çıkardı. Odanın ortasında, dönen bir gölge yığınınla çevrili olan şeytan duruyordu.

Uzun boylu ve heybetliydi, yüz hatları keskin ve köşeliydi, gözleri ateşli bir yoğunlukla parlıyordu. Etrafındaki hava enerjiyle çatırdıyor ve ayaklarının altındaki zemin titriyor gibiydi. Ama odaya adım attığımda garip bir sükûnetin üzerime çöktüğünü hissettim. İşte hazırlandığım an buydu, kaderimi belirleyecek olan yüzleşme.

"Mary Morgenstern," şeytanın sesi odanın içinde yankılandı, alçak, tehditkâr bir gümbürtü. "Kaybettiğin şeyi geri almaya geldin. Ama söyle bana, bedelini ödemeye hazır mısın?"

"Ödemeye razı olmayacağım hiçbir bedel talep edemezsiniz," diye cevap verdim, sesim sabitti. "Hatıralarımı, hayatımı, ruhumu, hepsini geri istiyorum."

Şeytanın gülümsemesi acımasız ve alaycıydı. "Bana karşı gelebileceğini mi sanıyorsun? Korkudan benimle anlaşma yapan sen mi? Sen zaten her şeyini bana teslim ettin, Mary. Geri alabilecek güce sahip olduğunu sana düşündüren ne?"

"Çünkü hiçbir zaman senin olmadı," dedim bir adım öne çıkarak. "Korkumu avladın, sevgimi çarpıttın ve anılarımı çaldın. Ama beni hafife aldın. Beni kırabileceğini sandın ama yanılmışsın."

Şeytanın ifadesi karardı, etrafındaki gölgeler daha şiddetli bir şekilde dönmeye başladı. "Bana meydan okumaya cüret mi ediyorsun? Sen, sadece bir ölümlü, benim gücüme meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ben sadece bir ölümlü değilim," dedim, sesim her kelimedede daha da güçleniyordu. "Ben Mary Morgenstern'im ve korkularımla yüzleştim, karanlıkla yüzleştim ve gücümü geri kazandım. Benim üzerimde hiçbir gücün yok."

Bir an için şeytanın gözlerinde şüpheye benzer bir şey parladı ama hemen yerini öfkeye bıraktı. "O zaman gerçekten ne kadar güçlü olduğunu görelim," diye hırlayarak elini kaldırdı.

Etrafındaki gölgeler ileri doğru fırladı ve beni yutmakla tehdit eden karanlık, kıvrımlı bir girdap oluşturdu. Ama geri çekilmek yerine yerimde durdum, içimdeki ışığa odaklandım, derinlere gömülmüş olan ama şimdi parıldayan güce.

Gölgeler yaklaşırken elimi kaldırdım ve içimdeki ışığı çağırdım. Kör edici bir parıltıyla benden fışkırdı, karanlığı delip geçti ve şeytanı sendeleyerek geri gönderecek bir güçle ona vurdu. Gölgeler ışık tarafından geri püskürtülürken tıslayarak ve kıvranarak geri çekildiler.

Şeytan öfkeyle kükredi ama ben tereddüt etmedim. İlerledim, ışık her adımda daha da güçleniyordu. "Bu artık sona eriyor," dedim, sesim net ve doğru bir şekilde çınıyordu. "Benden çaldığın her şeyi geri alıyorum."

Şeytan hakimiyetini sürdürmek için çabalıyordu ama ışık acımasızdı, gölgeleri yakıp yok ediyor, yarattığı yanılsamaları ortadan kaldırıyordu. Anılarımın geri döndüğünü hissedebiliyordum, hayatımın karanlıkta kaybolmuş parçaları bir araya geliyor, eksiksiz bir resim oluşturunuyordu.

Ve böylece gerçeği gördüm: Şeytan'ın gücü beni inandırdığı kadar mutlak değildi. Korkularımdan ve şüphelerimden besleniyordu ama bunlar olmadan bir gölgeden, içimdeki karanlığın çarpık bir yansımasından başka bir şey değildi.

Son bir güç dalgasıyla ışığın tüm gücünü serbest bıraktım, karanlığı parçaladım ve şeytanı dizlerinin üzerine çöktürdüm. Formu titredi, etrafındaki gölgeler rüzgârdaki duman gibi dağıldı.

"Beni yenemezsin," diye tükürdü, ama sesi zayıftı, titriyordu.

Sesim sakin ve kararlı bir şekilde, "Zaten yaptım," diye cevap verdim. "Artık üzerimde hiçbir gücün yok."

Şeytan son bir meydan okuyan çığlık attı, ama ışık onu sarıp sarmalayıp tamamen tüketirken bu çığlık boğuldu. Ve sonra, aynen böyle, gitmişti - geldiği gölgelere geri sürülmüştü.

Oda sessizdi, hava durgun ve sakindi. Tapınağı dolduran baskıcı karanlık gitmiş, yerini yıllardır hissetmediğim bir huzur duygusu almıştı. Derin bir nefes aldım, anılarımın ağırlığı yerine oturuyor, kimliğimin parçaları bir bütün oluşturmak için bir araya geliyordu.

Ben Mary Morgenstern'dim ve özgürdüm.

Michel bir adım öne çıktı, yüzünde sessiz bir hayranlık ifadesi vardı. "Başardın," dedi usulca. "Onu yendin."

"Yaptım," diye cevap verdim, dudaklarıma küçük bir gülümseme değdi. "Ama bunu tek başıma yapmadım. Sensiz yapamazdım."

Başını iki yana salladı. "Başından beri gücün vardı Mary. Ben sadece bunu sana hatırlatmak için buradaydım."

Odanın etrafına baktım, duvarlar artık çıplak ve süssüzdü, eski oymalar hiçliğe dönüşmüştü. Tapınak amacına hizmet etmişti ve şimdi sadece geride bırakmaya hazır olduğum bir geçmişin kalıntısıydı.

"Gidelim," dedim Michel'e dönerek. "Burada bizim için hiçbir şey kalmadı."

Başını salladı ve birlikte odadan çıkıp serin gece havasına adım attık. Gökyüzü açıktı, yıldızlar üzerimizde pırıl pırıl parlıyordu ve uzun zamandır ilk kez geleceğe dair bir umut hissettim.

Önümdeki yol hâlâ belirsizdi ama bundan sonra ne olursa olsun yüzleşecek gücüm olduğunu biliyordum. Karanlık arkamdaydı ve ben ışığı kucaklamaya hazırdım.

Ve böylece Gölgele Tapınağı'nı -ve şeytanı- geride bırakarak geri dönüş yolculuğumuza başladık.

XV

Gece ormanın üzerine çökmüş, kamp ateşimizin titrek ışığında dans eden uzun gölgeler oluşturunuyordu. Tapınağın soğuşundan sonra alevlerin sıcaklığı hoş bir teselliydi ama gecenin olaylarının ağırlığı havada asılı duruyordu. Michel karşımda oturuyordu, bakışları uzaklara dalmış, düşüncelerde kaybolmuştu. Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık, aramızdaki tek ses ateşin çıtırtısıydı.

"Sence gerçekten bitti mi?" Sonunda sessizliği bozarak sordum.

Michel'in gözleri benimkilerle buluştu ve usulca iç çekti. "Şeytan yenildi Mary, ama geride bıraktığı yaralar kolay kolay kapanmayacak. Anılarını geri kazandın ama yaşadığın her şeyin iyileşmesi için zamana ihtiyacın olacak."

Ateşin içindeki bir kütük kayarak havaya kıvılcımlar saçtı. Yukarı doğru sürüklenip karanlıkta kaybolmalarını izledim. "Geçmişimden kaçarak çok uzun zaman geçirdim," diye mırıldandım, "ve şimdi nihayet onunla yüzleştim, bundan sonra ne olacağını bilmiyorum."

Michel öne doğru eğildi, ifadesi nazikti. "Yeniden inşa etmek, yeni bir başlangıç yapmak için bir şansın var. Başına gelenler seni tanımlamıyor, Mary. İleriye dönük olarak yaptığın seçimlerle tanımlanırsın."

Sözlerinin güven verici olması gerekiyordu ama içimde derin bir huzursuzluk uyandırdılar. Yeniden edindiğim anılar acı, aşk ve pişmanlıktan oluşan karmaşık bir ağdı ve gerçek beni özgürleştirirken, aynı zamanda kendimi karanlığa hapsedilmişken değişmiş bir dünyada başıboş, demir atmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Hiç geçmişin hala seni kovaladığını hissettiğini oluyor mu?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum.

Michel bir an sessiz kaldı, bakışları mesafeliydi. "Her gün," diye sessizce itiraf etti. "Ama kaçmanın ona sadece güç verdiğini öğrendim. Onunla yüzleşmek, onu kabullenmek, gerçekten özgür olmanın tek yolu bu."

Başımı salladım, sözlerindeki gerçeğı anladım, her ne kadar bunları nasıl uygulamaya koyacağımdan emin olmasam da. Geçmiş benim bir parçamdı ama beni tanımlamak zorunda değildi. Bir sonraki adımı seçme, bir zamanlar beni tüketmiş olan gölgelerden arınmış yeni bir yol çizme gücüne sahiptim.

Michel elini çantasına attı ve küçük, yıpranmış bir kitap çıkarıp bana uzattı. "Al," dedi. "Bu babama aitti. Seyahatleri sırasında tuttuğı bir günlük. Yolumu bulmakta zorlandığımda okumak bana yardımcı oldu."

Kitabı aldım ve parmaklarımı solmuş kapağın üzerinde gezdirdim. "Teşekkür ederim," dedim, jestinden etkilenmiştim.

"Yolculuğı, tanıştığı insanlar ve ziyaret ettiği yerler hakkında yazdı," diye devam etti Michel. "Ama bundan da öte, yol boyunca aldığı dersleri yazdı. Bunun size de yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Başımı salladım ve günlüğü daha sonra kullanmak üzere çantama koydum. Ateş hafifçe çıtırdıyor, alevler Michel'in yüzüne titrek gölgeler düşürüyordu. Aramızda bir huzur vardı, sözcüklere ihtiyaç duymayan ortak bir anlayış.

Sonunda ateş sönmeye başladı ve gece daha da soğudu. Michel yatağının üzerine uzandı ve gözlerini yıldızlara dikti. "Dinlenmelisin," dedi. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

Göğsümde hâlâ devam eden huzursuzluğı hissederek tereddüt ettim. "İlk nöbeti benim almamın bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Henüz uyumaya hazır değilim."

Michel bana küçük, anlayışlı bir gülümseme verdi. "Elbette," dedi gözlerini kapatarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

Michel uykuya dalarken ben ateşin başında durmuş, sönmekte olan közlere bakıyordum. Gece sessizdi, etrafımızdaki orman huzurluydu, ama bir şeyin hala dışarıda olduğu, izlediği, beklediği hissinden kurtulamıyordum.

Geri kazandığım anılar sadece başlangıçtı. Hâlâ eksik parçalar vardı, bulmacanın tam olarak oturmayan parçaları. Şeytan yenilmişti ama etkisi hâlâ devam ediyordu, tamamen kovulmayı reddeden bir gölge gibi.

Gecenin sessizliğinde orada otururken, ihtiyacım olan cevapları bulmaya karar verdim. Yolculuk henüz bitmemişti ve hem kendi içimde hem de etrafımdaki dünyada hala savaşılmaması gereken mücadeleler vardı.

Şafağın ilk ışıkları ufukta süzölmeye başladığında, içimde bir amaç duygusunun kök saldığını hissettim. Önümdeki yol belirsizdi ama artık korkmuyordum. Karanlıkla yüzleştim ve bundan daha güçlü çıktım.

Güneşin dağların üzerinden doğuşunu izlerken, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Geçmişin geleceğimi belirlemesine izin vermeyecektim.

Yolculuk daha yeni başlıyordu.

XVI

Sabah ışığı ağaçların arasından süzülerek kamp alanının üzerine yumuşak bir parıltı yaydı. Gecenin soğuğu kalkmış, yerini yeni bir günün yumuşak sıcaklığına bırakmıştı. Kuşlar sabah şarkılarına başlamış, havayı bir sakinlik ve yenilenme duygusuyla doldurmuştu. Michel hâlâ uyuyordu, nefes alış veriş sabit ve huzurluydu. Gece boyunca onu uyandırmamıştım. Bunun yerine, şafağın ilk saatlerini önümdeki yolculuk üzerine düşünerek geçirdim.

Çalılıkların arasından gelen uzak bir hışırtı dikkatimi çekti ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ses zayıftı, neredeyse algılanamazdı ama sinirlerimi germeye yetmişti. Michel'i rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça ayağa kalktım ve duyularım tetikte, sese doğru ilerledim.

Orman ince hareketlerle canlıydı - esintide sallanan dallar, yere dökülen yapraklar - ama daha fazlası vardı, ait olmayan bir şey. Sanki hava, görünmeyen ama açıkça belli olan bir varlıkla doluydu.

Çalılıkların arasından geçerek küçük bir açıklığa çıktım. Çimenler sabah çiyiyle nemlenmişti, zemin ayaklarımın altında yumuşacıktı. Açıklığın ortasında, budaklı dalları bükülmüş kollar gibi gökyüzüne uzanan eski bir meşe duruyordu. Burada bir dinginlik vardı, neredeyse kutsal hissettiren bir sessizlik.

Ve sonra onu gördüm; alçak bir dala takılmış, rüzgârda dalgalanan bir kumaş parçası. Yırtık pırtık ve soluktu ama insan kaynaklı olduğu açıktı. Yakın zamanda buraya biri gelmiş.

Dikkatle ağaca yaklaştım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Kumaş eskiydi, zamanın ve doğanın etkisiyle yıpranmıştı ama sanki önemli bir yeri işaret ediyormuş gibi kasıtlı olarak bağlanmıştı. Çözmek için uzandım ama parmaklarım kumaşa dokunamadan bir ses sessizliği bozdu.

"Bırak onu," diye seslendi Michel'in sesi arkamdan.

Döndüğümde onu açıklığın kenarında dururken buldum, ifadesi okunamıyordu. Sabah ışığında farklı görünüyordu; daha savunmasızdı, sanki şafak genelde sakladığı bazı katmanları sıyırıp atmıştı.

"Bunu buraya kim bıraktıysa bize bir şey söylemeye çalışıyor olabilir," dedim beze tekrar bakarak.

"Ya da bu bir tuzak olabilir," diye yanıtladı Michel, ses tonu temkinliydi. "Kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

"Ama bu bir ipucu," diye ısrar ettim, ağaca doğru, havada asılı kalmış gibi görünen bilinmeyen mesaja doğru bir çekim hissediyordum.

Michel iç çekerek yaklaştı. "Merakını anlıyorum ama dikkatli olmamız gerekiyor. Geride bırakılan her şey bulunmak için değildir."

Bir parçam onun haklı olduğunu biliyordu ama bütün gece beni uyanık tutan huzursuzluk beni ileri itti. "Bunu görmezden gelemeyiz Michel. Ya önemliyse?"

Bir an beni inceledi, sonra yavaşça başını salladı. "Pekâlâ," diye kabul etti, "ama bunu birlikte yapacağız."

Ağaca yan yana yaklaştık, geçmişin ağırlığı ve geleceğin belirsizliği aramızda ağırlaşmıştı. Örtüye ulaştığımızda Michel onu nazikçe çözdü ve ağacın kabuğuna kazınmış küçük bir sembolü ortaya çıkardı. Sembol karmaşıktı, hem eski hem de tanıdık görünen birbirine kenetlenmiş bir desendi.

"Bu sıradan bir işaret değil," dedi Michel, sesi saygıyla kısılmıştı. "Bu bir koruma rünü. Birisi burayı korumak istemiş." "

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Rün, amacı bakımından rahatlatıcı olsa da, bir zamanlar burada tehlikenin gizlendiğini ya da hâlâ var olabileceğini de gösteriyordu. "Neden biri burayı korumak istesin ki?" Yüksek sesle merak ettim.

"Belki de bir açıklıktan daha fazlasıdır," diye düşündü Michel, parmaklarını oyulmuş çizgilerin üzerinde gezdirirken. "Belki burada saklı bir şey vardır, korunmaya değer bir şey."

Bölgeyi iyice araştırdık, buranın önemini açıklayabilecek başka işaretler ya da ipuçları aradık. Ancak rün ve yırtık kumaş dışında açıklık hiçbir cevap sunmuyordu. Yine de, bu gizem kararlılığımı daha da derinleştirdi. Buraya her ne bırakıldıysa, her ne olduysa, yolculuğumuzla henüz anlayamadığımız bir şekilde bağlantılıydı.

Açıklıktan ayrılmaya hazırlanırken kadim meşeye son bir kez baktım ve onunla aramda garip bir bağ hissettim. Rüzgârdaki fısıltılar bana sesleniyor, beni geri dönmeye, geçmişte gömülü sırları keşfetmeye çağırıyor gibiydi.

Michel ve ben sessizlik içinde kamp alanına doğru yürüdük, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Orman bizi izliyor gibiydi, sırları ulaşamayacağımız bir yerde saklıydı. Önümüzdeki yolculuk belirsizdi ama yolun önümüzde açıldığını ve bizi aradığımızı bile bilmediğimiz cevaplara doğru yönlendirdiğini hissedebiliyordum.

Rüzgarda fısıldar. Bir koruma sembolü. Ve ortaya çıkarılacak daha fazla sır vaadi.

Yol uzundu ama artık sadece yolcu değildik. Gömülü kalmayı reddeden bir geçmişin yankılarını takip eden arayışçılardık. Ve ileride bir yerlerde gerçek bizi bekliyordu - sabırlı, sarsılmaz ve kaçınılmaz.

XVII

Sık ormanda ilerlerken günler geçti, arazi gittikçe engebeli ve keşfedilmemiş bir hal alıyordu. Manzara kadim ağaçlar, karışık sarmaşıklar ve dar, dolambaçlı yollardan oluşan bir goblen gibiydi. Her dönüş yeni zorluklar ve aynı zamanda yeni keşifler getiriyor gibiydi. Her gün, belli belirsiz izleri ve gizli ipuçlarını takip ederek, rünlü açıklığın çok ötesine uzanıyor gibi görünen bulmacayı bir araya getirdik.

Aramıza bir aciliyet duygusu yerleşmişti. İpuçlarını bulmak giderek zorlaşıyordu ama her keşif kararlılığımızı daha da derinleştiriyordu. Bir akşam, güneş ufku altına inip ormanı altın rengine boyarken, Michel ve ben küçük, berrak bir derenin kenarında kamp kurduk. Suyun sesi yatıştırıcıydı, doğanın sessiz ısrarını hatırlatıyordu.

Michel yanında taşıdığı, eski, elle çizilmiş krokiler ve notlardan oluşan bir harita üzerinde çalışıyordu. Ben yaklaşırken başını kaldırdı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Rotamızı bulduğum bazı eski kayıtlarla karşılaştırıyordum," dedi. "Eski bir yerleşim yerinin yakınında olma ihtimalimiz var. Bu, gördüğümüz bazı tuhaf işaretleri açıklayabilir."

"Eski bir yerleşim yeri mi?" Merakla sordum. "Ne tür bir yerleşim?"

"Kayıtlara göre," diye açıkladı Michel, "bölge terk edilmeden çok önce burası bir alimler ve mistikler topluluğuydu. Kadim semboller ve korunma ayinleri üzerine yaptıkları çalışmalarla tanınıyorlarmış. Eğer yakın olursak, rün ve onun neyi koruduğu hakkında daha fazla bilgi bulabiliriz."

Daha fazla ipucu bulma ihtimali beni canlandırdı. "Hadi onu bulmaya çalışalım," diye önerdim. "Eğer bu yerleşim yeri hakkında daha fazla şey bulabilirsek, rünün neden o açıklığa bırakıldığını anlayabiliriz."

Michel başıyla onayladı. "Yarın erkenden yola çıkacağız. Şimdilik biraz dinlenelim."

Gece çökerken orman kendi ritmiyle canlanıyor gibiydi. Gece yaratıklarının sesleri ağaçların arasında yankılanıyor ve yıldızlar tepemde ısıltı ısıltı parlıyordu. Uyku tulumumun içinde uyanık bir şekilde uzanmış, yaprakların gölgesine bakarken, düşüncelerim kadim meşeye ve kabuğuna oyulmuş rune'a geri dönüyordu. Üzerimden atamadığım bir gizem ve anlam duygusu vardı, yolculuğumuzun henüz bitmediğine dair bir his.

Sonunda uyku beni ele geçirdi, ama çok sıkıntılıydı. Karanlık figürlerin ve şifreli sembollerin rüyaları zihnimde titreşiyor, beni huzursuz ve tedirgin bırakıyordu. Şafak söktüğünde yola çıkmaya hazırdım, Michel'in ortaya çıkardığı ipucunu takip etmeye hevesliydim.

Bir tepeye çıktıkça orman yolu dikleşiyor, hava serinliyor ve ağaçlar seyrekleşiyordu. Güneş gölgelikten süzülerek orman zemininde dans eden uzun gölgeler oluşturunuyordu. Gözlerimiz Michel'in bahsettiği eski yerleşime dair herhangi bir iz ararken bir amaç uğruna ilerliyorduk.

Saatler geçti ve tam gün batmaya başlarken, karşılaştığımız diğerlerinden farklı görünen bir açıklığa rastladık. Açıklığın ortasında taş yapıların kalıntıları duruyordu; ufalanan duvarlar, sarmaşıklarla kaplanmış ve bir zamanlar büyük bir bina olabilecek bir şeyin iskelet kalıntıları.

"Burası olmalı," dedi Michel, sesi huşu doluydu. "Eski yerleşim yeri."

Kalıntıları ve taşlara kazınmış soluk yazıları inceleyerek bölgeyi dikkatle araştırdık. Yazıtlar eskiydi, zamanla yıpranmıştı ama bazı semboller daha önce gördüklerimizle eşleşiyordu. Havada tarihin ağırlığı, uzun zaman önce yaşanmış hayatların ve bilgilerin kalıntıları vardı.

Ararken, daha karmaşık bir oyma ile kısmen gömülü bir taş levha buldum. Açıklıktaki aynı rune'un bir tasviriydi, ancak başka semboller ve figürlerle çevriliydi. Oyma bir anlatı oluşturuyor, hem kadim hem de esrarengiz bir hikâye anlatıyor gibiydi.

Michel de bana katıldı ve levhayı yakından inceledi. "Bu çok önemli," dedi. "Daha büyük bir ritüelin ya da koruma büyüsünün parçası gibi görünüyor. Eğer deşifre edebilirsek, rünün amacı ve etkilerine nasıl karşı koyacağımız hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz."

Akşamı alanda geçirdik, oymaları titizlikle inceledik ve notlarımızla karşılaştırdık. Çalışma yavaştı ve sembollerin karmaşıklığı zorlayıcıydı, ancak keşfetmenin heyecanı bizi ileriye götürdü.

Güneş batarken, açıklığa uzun gölgeler düşürürken, bir buluş yaptık. Michel yazıtın bir kısmını deşifre ederek ritüelin amacının bir kısmını ortaya çıkardı: çok değerli bir şeyi - belki de gizli bir hazineyi ya da kutsal bir bilgiyi - kötüye kullanmak isteyenlerden korumak içindi.

"Koruma sadece fiziksel tehditlere karşı değildi," dedi Michel, heyecanla karışık bir sesle. "Belirli bir tür güce karşı koruma sağlamak içindi. -"Karanlık ve kötü niyetli bir şey."

Yazılara baktım ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başlamıştı ama çıkarımlar tedirgin ediciydi. Korunan her neyse, büyük önem taşıyan bir şeydi ve şeytanın buna olan ilgisi mantıklıydı.

Gece için bölgeden ayrılmaya hazırlanırken, yenilenmiş bir amaç duygusu hissettim. Yolculuk bizi kadim gizemler ve saklı gerçeklerle dolu bir dünyanın derinliklerine götürüyordu. Eski yerleşim yeri sadece bir başlangıçtı ve önümüzdeki yol hem tehlike hem de keşiflerle doluydu.

Yıldızlı gökyüzünün altında, orman gecenin ritmine uyum sağlarken, derin bir şeyi ortaya çıkarmanın eşiğinde olduğumuzu biliyordum. Ormanın fısıltıları

Geçmiş bize rehberlik ediyordu ve her adımda, kadim meşe ve r n ile başlayan gizemin kalbine daha da yaklaşıyorduk.

Arayışımız henüz sona ermemişti ve geçmişin yankıları bizi keşfedilmemiş topraklara doğru çağırıyordu.

XVIII

Şafak, gecenin kalıcı soğuşunu kesen bir keskinlikle geldi. Eski yerleşimin kalıntıları sabahın ilk ışıklarıyla yıkanarak önümüzde uzanıyordu. Kampımızı topladık, yeni keşiflerin vaadi bizi ilerlemeye teşvik ediyordu.

Michel'in odağı oymalarda kaldı, sembolleri yeni bir yoğunlukla incelerken kaşları çatıldı. "Yaklaşıyoruz," dedi notları çantasına tıktırırken. "Bu işaretlerde bir düzen var. Belirli bir yeri işaret ediyor gibi görünüyorlar."

Michel'in defterindeki sembollerin haritasını çıkarmasını, kalıntılar ve ortaya çıkardığımız ipuçları arasında bağlantılar kurmasını izledim. Onun kararlılığı aşikârdı ve bu benim kendi amaç duygumu körükledi. "Sence bu yer neresi olabilir?" diye sordum.

"Bunu söylemek zor," diye yanıtladı Michel, "ama varsayımlarım doğruysa, önemli bir yer olmalı - muhtemelen bir güç ya da gizli bilgi yeri. Bu sembolleri takip etmeli ve bizi nereye götürdüklerini görmeliyiz."

Ormanın içinden yola çıktık, bilmediğimiz toprakların derinliklerine doğru ilerledikçe manzara değişiyordu. Arazi daha engebeli, yol daha az tanımlı hale geldi. Her adımda kadim bir varlığın hissi güçleniyordu, sanki ormanın kendisi bize rehberlik ediyordu.

Gün ortası civarında, yüksek kayalıklarla çevrili dar bir vadiye rastladık. Dibinde, şırıl şırıl akan bir dere, pürüzsüz taşlardan oluşan bir yatağın içinden geçiyordu. Michel vadinin kenarında durdu ve etrafı tecrübeli bir gözle taradı.

"Burası olabilir," dedi. "Herhangi bir işaret ya da işaretçi arayın."

Vadiye dikkatlice indik, botlarımız çakılların ve dağınık yaprakların üzerinde çtırdıyordu. Akarsuyun sesi dinlendiriciydi, arayışımızın yoğunluğuyla bir tezat oluştıruyordu. Bölgeyi keşfederken, kaya yüzeylerinde yosun ve toprakla kısmen gizlenmiş bir dizi silik oyma fark ettim.

Michel oymalara yaklaştı, parmakları aşınmış sembollerin izini sürdü. "Bunlar daha önce gördüğümüz yazıtlarla ilgili," dedi. "Daha büyük bir haritanın ya da rehberin parçası gibi görünüyorlar."

Yosunları temizledikçe daha net bir desen ortaya çıktı; vadinin içlerine doğru uzanan bir yol oluştıruyormuş gibi görünen bir dizi sembol. İzleri takip ederken içimde bir heyecan kabarıyor, her yeni keşifle adımlarımız hızlanıyordu.

Patika bizi kayalıklara yaslanmış gizli bir oyuğa götürdü. Ortasında, yıpranmış ama karmaşık bir tasarımla oyulduğu belli olan taş bir kaide vardı. Kaidenin üzerinde, yüzeyi kadim rünlerle kaplı küçük, süslü bir kutu duruyordu.

Michel hürmetle kaideye yaklaştı ve kutuyu yakından inceledi. "Aradığımız şey bu olmalı," dedi ve kutuyu bulunduğu yerden dikkatle kaldırdı.

Kutu ağırdı, yüzeyi onun dokunuşu altında serin ve pürüzsüzdü. Kutuyu açtığında ikimiz de eğildik, içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorduk. İçindekiler bir parşömen koleksiyonu ve deri ciltli tek bir kitaptı. Parşömenler balmumuyla mühürlenmişti, kökenleri ve amaçları belirsizdi.

Michel, kapağı daha önce gördüklerimize benzeyen bir sembolle kabartılmış kitabı eline aldı. "Aradığımız cevaplar bunun içinde olabilir," dedi, sesi beklentiyle doluydu.

Parşömenlerden birini dikkatlice açtık, detaylı haritalar ve diyagramlar ortaya çıktı. Bazıları tanıdık, bazıları ise tamamen yabancı olan çeşitli yerleri tasvir ediyorlardı.

Bilinmiyor. Haritalara, Michel'in çözmekte zorlandığı bir yazıyla yazılmış açıklamalar eşlik ediyordu.

"Bu dil," dedi Michel, metne kaşlarını çatarak, "daha önce gördüğüm bir dil değil. Ama bir rehber benziyor - gizli bilgiye nasıl erişileceğini açıklayan bir tür el kitabı."

Parşömenleri ve kitabı incelerken içimize bir başarı duygusu yerleşti. Bulmacanın çok önemli bir parçasını, yüzyıllardır aranan kadim bilgi ve korumaya dair somut bir bağlantıyı ortaya çıkarmıştık.

Güneş batmaya başlamış, vadiye uzun gölgeler düşürmüştü. Kitabı ve parşömenleri daha fazla incelemeye hevesli olduğumuz için yakınlarda kamp kurmaya karar verdik. Yemeğimizi hazırlarken, derin bir şeyin eşiğinde olduğumuz hissinden kurtulamıyordum - geçmişe dair anlayışımızı ve onun günümüz üzerindeki etkisini yeniden şekillendirecek bir şeyin.

Michel kitaba dalmış, ara sıra nefesinin altında çeviriler ve yorumlar mırıldanıyordu. "Bu olağanüstü," dedi yukarı bakarak. "Ritüellerin ve korumaların kapsamlı bir kaydı, kadim güçleri anlamak ve kullanmak için bir rehber."

Akşamı metinleri inceleyerek geçirdik, ateşin ışığı sayfaların üzerinde titriyor ve oyuğun duvarlarına dans eden gölgeler düşürüyordu. Her yeni keşif bizi gizemi çözmeye daha da yaklaştırdı ama aynı zamanda arayışımızın karmaşıklığını da derinleştirdi.

Gece karardıkça, çıktığımız yolculukla aramda derin bir bağ oluştuğunu hissettim. Geçmiş artık sadece bir dizi parçalanmış anı ve ipucu değildi; yaşayan, nefes alan, bugünümüz ve geleceğimizle iç içe geçmiş bir varlıktı.

Michel'in sesi düşüncelerimi böldü. "Mary," dedi usulca, "sanırım her şeyi değiştirebilecek bir şeyi ortaya çıkarmanın eşiğindeyiz."

Ona baktım, gözlerindeki heyecanı ve kararlılığı gördüm. "Sadece tarihi ortaya çıkarmakla kalmıyoruz," dedim, "kendimizin bir parçasını yeniden keşfediyoruz - bizden çok daha büyük bir şeyle bağlantı kuruyoruz."

Çalışmalarımıza devam ederken, yolculuğumuzun henüz bitmediğini fark ettik. Bilginin gölgeleri kendini gösteriyordu, ancak önümüzdeki yol hala gizemle örtülüydü. Önümüzde her ne varsa, geçmişin yankıları ve henüz gelmemiş olanın vaadiyle birlikte onunla yüzleşecektik.

XIX

Sabah, ağaçlara yapışan hafif bir sisle birlikte geldi. Michel ve ben yenilenmiş bir amaç duygusuyla uyandık, zihinlerimiz ortaya çıkardığımız bilgiyle uğulduyordu. Kampımızı topladık ve sırlarını çözmeye hevesli bir şekilde antik kitabın ve parşömenlerin içeriğini daha fazla keşfetmek için yola koyulduk.

Biz yürürken vadinin sessiz bir enerjiyle nabızı atıyor gibiydi. Kaideyi bulduğumuz gizli oyuk şimdi bizi yeni keşiflere doğru çeken bir fener gibi hissettiriyordu. Her adımda beklentimiz artıyordu.

Taş kaideyi bulduğumuz açıklığa geri döndük ve bölgeyi daha derinlemesine araştırmaya karar verdik. Araştırırken, Michel'in dikkatini çevredeki kayalarda kitapta gördüğümüz sembollerle aynı hizada görünen bir desen çekti.

"Şuna bakın," dedi Michel, kayanın yüzündeki bir dizi silik oymayı işaret ederek. "Bu işaretler kitaptakilerle neredeyse aynı. Sanki daha büyük bir haritanın parçası gibiler."

Karmaşık ayrıntılarına dikkat ederek oymaları inceledim. "Eğer bu semboller haritanın bir parçasıysa, bu kayaların içinde daha fazlası saklı olabilir. Bir bağlantı olup olmadığını görmeliyiz."

Kaya yüzeyini dikkatle inceledik, daha fazla sembolü ortaya çıkarmak için kir ve döküntüleri fırçaladık. Biz çalışırken güneş daha da yükseliyor ve bölgeyi ılık bir ışıqla aydınlatıyordu. Semboller belirli bir yönü işaret eden bir desen oluşturuyor gibiydi - bir sonraki adımda nereye bakacağımızı gösteren bir işaret.

İzleri takip ederek ormanın derinliklerine doğru ilerledik, yolumuzu antik işaretler yönlendiriyordu. Arazi, dik yokuşlar ve sık çalılıklarla daha zorlu hale geldi, ancak keşif vaadiyle yolumuza devam ettik.

Birkaç saatlik yürüyüşten sonra, uzun, eski ağaçlarla çevrili تنها bir koruya vardık. Korunun ortasında, bitki örtüsü tarafından kısmen gizlenmiş büyük bir taş yapı duruyordu. Yapı, daha önce gördüklerimizle eşleşen karmaşık oymalarla kaplı, yıpranmış bir kemerdi.

"Bu önemli bir şey olmalı," dedi Michel, sesi huşu doluydu. "Bir girişe benziyor -belki de gizli bir odaya ya da önemli bir yere."

Kemerli geçide yaklaşarak oymaları daha yakından inceledik. Semboller bir hikâye anlatıyor gibiydi, eski ritüellerin ve koruyucuların bir anlatısı. Oymaları incelerken, kemerin tabanında yosunların kısmen gizlediği küçük bir girinti fark ettim.

"Michel, şuna bak," dedim, girintiyi göstererek. "Kemerini açmak için bir mekanizma olabilir."

Michel girintiyi inceledi ve başını salladı. "Bir anahtar deliği ya da belirli bir nesne için bir yer olabilir. Bakalım uygun bir şey bulabilecek miyiz?"

Girintiyi uyabilecek herhangi bir şey bulmak için çevreyi araştırdık. Birkaç dakikalık aramadan sonra Michel, kısmen toprağa gömülmüş küçük, süslü bir nesne buldu; kemerin üzerindeki oymalarla eşleşen bir parçaydı bu.

Michel dikkatli bir hassasiyetle nesneyi girintiyeye yerleştirdi. Koruda hafif bir tıkırtı yankılandı ve kemer kaymaya başlayarak arkasındaki gizli geçidi ortaya çıkardı. İçerideki karanlıktan, kadim sırlara dair bir ipucu taşıyan serin bir hava sızdı.

Geçide adım atmadan önce birbirimize heyecan ve endişe dolu bakışlar attık. İçerisi biyoluminesan ışıkların yumuşak parıltısıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

duvarlara tutunmuş mantarlar. Geçit dardı ve bizi yapının derinliklerine yönlendiriyor gibi görünen daha fazla oyma ile kaplıydı.

İlerledikçe, ritüel ve eski tören sahnelerini tasvir eden oymalar daha ayrıntılı hale geldi. Atmosfer sanki kutsal bir alana giriyormuşuz gibi bir hürmet duygusuyla doluydu.

Geçidin sonunda, tavanı tonozlu ve taş sütunlarla desteklenmiş büyük bir odaya çıktık. Oda, her biri eski eserler, parşömenler ve kalıntılar içeren raflar ve oyuklarla doluydu. Havada yoğun bir toz ve eskimiş parşömen kokusu vardı.

"Bu inanılmaz," dedi Michel, sesi geniş odada yankılanarak. "Sanki kadim bilgilerden oluşan gizli bir kütüphane gibi."

Odayı keşfetmeye başladık, eserleri ve parşömenleri dikkatle inceledik. Eşyaların çoğu kırılıgandı, yüzeyleri zamanla aşınmıştı. Parşömenlerin bazıları balmumuyla mühürlenmişti, bazıları ise açıktı ve değerli bilgiler içeriyor gibi görünen yazılar ve diyagramlar ortaya çıkıyordu.

Eserler arasında, üzerinde kristal bir küre bulunan bir kaide buldum. Küre karmaşık bir şekilde oyulmuştu ve soluk, uhrevi bir ışık yayıyor gibiydi. Ona yaklaştığımda, bir bağlantı ve tanıma duygusu içimi kapladı.

Michel de bana katıldı, gözleri meraktan fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oldu?"

"Emin değilim," dedim, "ama sanki aradığımız bilgiyle bir bağlantısı varmış gibi önemli geliyor."

Küreyi ve kaideyi dikkatle inceledik, üzerlerindeki sembolleri ve yazıları not ettik. Michel metni çevirmeye başladı, eski ritüellerin ve koruyucu büyülerin açıklamalarını ortaya çıkardı.

"Küre," dedi Michel, "enerjiyi yönlendirmek için bir odak noktası gibi görünüyor - belki de parşömenlerde anlatılan ritüellerde önemli bir bileşen."

Keşfimize devam ettikçe, odanın muazzam bir bilgi deposu olduğu ve kadim koruyucuların sırlarını korumaya adanmışlıklarının bir kanıtı olduğu anlaşıldı. Parşömenler ve eserler, karşılaştığımız ritüellerin ve sembollerin daha derinlemesine anlaşılmasını sağlayarak amaçlarına ve önemlerine ışık tuttu.

Odanın içindekileri araştırırken saatler geçti, ortaya çıkan şeyler hem heyecan verici hem de bunaltıcıydı. Ortaya çıkardığımız bilgiler, geçmişe ve onun günümüz üzerindeki etkisine dair anlayışımızı yeniden şekillendirmeyi vaat ediyordu.

Odayı terk etmeye hazırlanırken, keşiflerimizin ağırlığı omuzlarımıza çökmüştü. Kadim bilgeliğin gizli bir hazinesini ortaya çıkarmıştık ama önümüzdeki yol hâlâ belirsizliklerle doluydu.

Odanın sırları artık yolculuğumuzun bir parçasıyken, arayışımızın bitmekten çok uzak olduğunu biliyorduk. Geçmişin yankıları yeni gerçekleri ortaya çıkarmıştı, ancak hala çözülmesi gereken gizemler ve yüzleşilmesi gereken zorluklar vardı.

Geçitten çıkıp koruya geri adım attığımızda, dünya farklı görünüyordu; edindiğimiz bilgilerle değişmişti. Önümüzdeki yolculuk belirsizdi ama yolumuz, ortaya çıkardığımız kadim bilgeliğin tarafından aydınlatılmıştı.

XX

Ellerimizde kadim bilgeliğin ağırlığıyla gizli odadan koruya çıktığımızda, dünya etrafımızda değişiyor, ortaya çıkardığımız vahiylerle dönüşüyor gibiydi. Önümüzdeki yol şimdi daha netti, ancak her zamankinden daha ürkütücüydü, sadece cevaplardan daha fazlasını talep eden gerçeklerle aydınlatılmıştı. Her adımda risk daha da artıyordu ve güneş ışığı ağaçların arasından süzülürken, yolculuğumuzun daha yeni başladığı açıktı - çünkü bilginin gölgelerinde en büyük sırlar henüz açığa çıkmamıştı.

KADERİN YANKILARI

XXI

Ormanın üzerinde şafak sökmüş, gölgelikten uzun, altın rengi ışınlar saçarak önümüzdeki yolu aydınlatmıştı. Antik kemeri ve gizli odasıyla koru, şimdi keşiflerimizin sessiz bir tanığıydı. Michel ve ben geceyi sessiz bir tefekkür içinde geçirmiştik, zihinlerimiz bulduklarımızın sonuçlarıyla çalkalanıyordu.

Kampımızı toplarken, kristal kürenin ve kadim parşömenlerin ağırlığı her zamankinden daha ağır geliyordu. Her bir eser, sırlarını ifşa etmeye hevesliymiş gibi, kendine ait bir yaşamla titreşiyor gibiydi. Özellikle küre büyüleyiciydi; içinde anlatılmamış bir bilgi evreni barındırıyor gibi görünen narin, parlayan bir küre.

"Mary," dedi Michel, sesi bir aciliyet notası taşıyordu, "bu bulguları daha yakından analiz etmemiz gerekiyor. Burada her şeyi değiştirebilecek bir şey var."

Çantamın kayışlarını ayarlayarak başımı salladım. "Anlaştık. Ama önce medeniyete geri dönmemiz gerekiyor. Kaynaklara ihtiyacımız olacak ve bu bilgileri deşifre etmemize yardımcı olabilecek insanlar var."

Ormandan çıkarken, kadim semboller ve eserler bize sırlar fısıldıyor gibiydi. Yolculuk zorluydu ama anlama vaadi bizi ileriye götürdü. Orman yavaş yavaş yerini inişli çıkışlı tepelere ve açık düzlüklere bırakarak yakınlardaki bir kasabaya yaklaştığımızın sinyalini veriyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde küçük, şirin bir köyün eteklerine ulaştık. Arnavut kaldırımlı sokakları ve eski dünyanın cazibesiyle mimarisi büyüleyiciydi ama

odak noktamız, taşıdığımız metinleri ve sembolleri yorumlamamıza yardımcı olabilecek birini bulmaktı.

Yüzyıllardır ayakta duruyormuş gibi görünen eski bir taş bina olan yerel kütüphaneye doğru yol aldık. İçeride eskimiş kâğıt ve cilalı ahşap kokusu havayı dolduruyordu. Keskin gözlü, yaşlı bir kadın olan kütüphaneci bizi meraklı bir bakışla karşıladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bakışları taşıdığımız eşyaların üzerindeydi.

Michel, "Bazı antik metinler ve eserler keşfettik," diye açıkladı. "Bunları anlamamıza yardımcı olması için antik diller ve semboller konusunda uzman birine ihtiyacımız var."

Kütüphanecinin gözleri ilgiyle açıldı. "Şanslısınız. Antik kültürler ve diller konusunda uzmanlaşmış bir tarihçimiz var. Sizin için onu arayacağım."

Kısa bir bekleyişin ardından, uzun boylu ve bilgili bir adam geldi. Dr. Alexander Hartman, kendisini tanıttığı gibi, eserlerimizi pratik bir dikkatle inceledi. Parşömenlere ve küreye bakarken gözleri merakla parlıyordu.

"Bu olağanüstü bir şey," dedi Dr. Hartman, sesi heyecanla doluydu. "Bu eserlerin üzerindeki semboller olağanüstü. Derin ve karmaşık bir bilgi sistemine işaret ediyorlar."

Sonraki birkaç saat boyunca Dr. Hartman'la birlikte metinlerin şifresini çözmek ve kürenin önemini anlamak için çalıştık. Parşömenlerde eski ritüeller ve koruma büyüleri ayrıntılı olarak anlatılıyor ve yüzyıllardır korunan gizli bir gücün öyküsü ortaya çıkarılıyordu. Küre, bu gücün yönlendirilmesi ve kullanılmasında kilit bir bileşen olarak tanımlandı.

Dr. Hartman'ın analizi şüphelerimizi doğruladı: ortaya çıkardığımız bilgi sadece tarihsel değildi, pratik uygulamaları da vardı. Kadim koruyucular, olayların gidişatını etkileyebilecek bir gücü saklamışlardı; bu güç şimdi bizim ellerimizde, günümüzü değiştirmeye hazırdı.

Gece çökerken Dr. Hartman'ın çalışma odasında bir masanın etrafında toplandık, kürenin ışıltısı odayı ürkütücü bir şekilde aydınlatıyordu. Ortam beklentiyle doluydu, hava keşiflerimizin ağırlığıyla yoğundu.

"Buradan nereye gideceğiz?" Sesimde hem heyecan hem de endişe vardı.

Dr. Hartman ciddi bir ifadeyle bize baktı. "Metinler kürenin içindeki gücün belirli bir yerle bağlantılı olduğunu gösteriyor - tam potansiyelini açığa çıkarmanın anahtarını tutan bir yer. Bu yeri bulmamız ve gücü nasıl etkili bir şekilde kullanacağımızı anlamamız gerekecek."

Michel başını salladı. "Bu yerin neresi olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Dr. Hartman parşömenlere baktı, notları incelerken kaşları çatıldı. "Tam olarak açık değil, ama semboller tarihi önemiyle bilinen bir bölgeye işaret ediyor - kadim ilimlerle dolu bir bölge."

Dr. Hartman'ın çalışma odasından ayrılmaya hazırlanırken görevimizin ağırlığı üzerimize çökmüştü. Önümüzdeki yolculuk belirsizliklerle doluydu, ancak ortaya çıkarabileceğimiz şeylerin potansiyeli heyecan vericiydi.

Gecenin serin havasına adım atarken Michel ve ben birbirimize kararlı bakışlar fırlattık. Görevimizin yeni bir aşamasına geçmek üzereydik; bizi kadim gizemlerin kalbine götürecek ve dünyayı yeniden şekillendirebilecek gerçekleri ortaya çıkaracak bir aşamaya.

Sessiz karanlıkta, küre elimizde usulca parlarken, maceramızın bitmekten çok uzak olduğu anlaşıldı. Kaderin yankıları bizi çağırıyordu ve biz de cevap vermeye hazırдық. Yol belirlenmişti ve önümüzde ne olursa olsun, sarsılmaz bir kararlılıkla onunla yüzleşecektik.

Bilinmeyene doğru ilerlerken kesin olarak bildiğimiz bir şey vardı: en büyük ifşaatlar henüz gelmemişti.

XXII

Sabah güneşı kütüphanenin pencerelerinden içeri süzülüyor, eski ahşap zeminlere sıcak bir parıltı yayıyordu. Dr. Hartman nezaketle bize gece kalmamız için bir yer teklif etmişti ve şifreli semboller ve eski ritüellerin parçalı rüyalarıyla dolu huzursuz birkaç saatlik bir uykudan sonra Michel ve ben araştırmamıza geri dönmeye hazırдық.

Dr. Hartman kahvaltılık masasında bize katıldı, yüzü hem yorgunluk hem de heyecanla kaplanmıştı. "Getirdiğiniz metinleri inceliyordum," dedi, sesi coşkuyla doluydu. "Yazılarda tekrar eden bir tema var; kürenin içindeki gücün tüm potansiyelini ortaya çıkaran gizli bir anahtara atıfta bulunuluyor."

"Gizli bir anahtar mı?" Merakla sordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Dr. Hartman başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Metinler kürenin kendisinin denklemin sadece bir parçası olduğunu gösteriyor. Gerçek güç gizli bir anahtarı bulup harekete geçirmekte yatıyor - yüzyıllardır gizlenen bir şey. Bu anahtarın, kadim ritüeller ve sembollerle küreye bağlanan fiziksel bir nesne olduğu söyleniyor."

Michel notlarından başını kaldırdı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. "Metinler bu gizli anahtarın nerede olabileceğine dair herhangi bir ipucu veriyor mu?"

Dr. Hartman masanın üzerine birkaç parşömen yayarak belirli bir pasaja işaret etti. "Anahtarın saklı olduğu bir yer olan 'Ebedi Oda'dan bahseden bir pasaj var. Odanın, belirli astronomik hizalanmalarla işaretlenmiş uzak ve tarihsel olarak önemli bir bölgede yer aldığı anlatılıyor."

Eğildim ve pasajı yakından inceledim. "Yani, bu 'Ebedi Oda'yı bulmamız gerekiyor. Nerede olabileceğine dair bir fikrimiz var mı?"

Dr. Hartman, "Tanımlar muğlak," diye itiraf etti, "ancak antik anıtları ve göksel olaylarla hizalanmalarıyla bilinen bir bölgeye işaret eden ipuçları var. Eskiler tarafından kutsal kabul edilen bir yer."

Michel ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Görünüşe göre yeni bir hedefimiz var," dedi Michel. "Metinlerde bahsedilen bölgeyi tespit etmekle işe başlamalı ve sonra da bu tanıma uyan tarihi yerleri aramalıyız."

Dr. Hartman başını sallayarak bize bölgenin ayrıntılı bir haritasını uzattı. "Bu harita önemli tarihi yerleri ve astronomik gözlemevlerini vurguluyor. Aramanızı daraltmak için bunu kullanın."

Dr. Hartman'a yardımları ve misafirperverliği için teşekkür ettikten sonra Michel ve ben haritayı incelemeye koyulduk. Vurgulanan yerler, antik kalıntıları ve astronomik önemiyle bilinen dağlık bir bölgeyi işaret ediyor gibi görünen bir desen oluşturuyordu.

Yolculuğumuz, engebeli arazide gezinmek için bir araç kiraladığımız en yakın kasabaya tren yolculuğu ile başladı. Manzara hem nefes kesici hem de zorlayıcıydı; yüksek dağlar ve sık ormanlar önümüzde uzanıyordu.

Dolambaçlı yollardan geçerken harita bizi dağların derinliklerinde yer alan bir dizi antik kalıntıya doğru yönlendirdi. Alan, kısmen büyümüş ama yine de görkemli ölçeğiyle taş yapılardan oluşan geniş bir kompleksti.

Kalıntılara vardığımızda, havada asılı duran tarih duygusu bizi çok etkiledi. Yapılar doğal peyzajla aynı hizadaydı, yerleştirilmeleri kasıtlı ve kesin görünüyordu. Harita, belirli bir harabenin aradığımız anahtarı barındırabileceğini gösteriyordu.

Bir zamanlar önemli bir tören alanı olduğu anlaşılan taş bir yapı olan harabeye yaklaştık. Yapı kısmen sağlamdı.

oyulmuş sütunlar ve alanın odak noktası gibi görünen merkezi bir oda.

"Şu oymalara bakın," dedi Michel, taş duvarlardaki karmaşık sembolleri göstererek. "Metinlerdeki bazı sembollerle eşleşiyorlar. Burası o yer olabilir."

Harabeyi keşfettik, oymaları ve yazıtları dikkatle inceledik. Biz çalışırken güneş batmaya başladı, taşın üzerinde uzun gölgeler oluşturdu ve sembolleri altın bir ışıkla aydınlattı.

Orta odada, gizli odada gördüğümüze benzer eski bir kaide keşfettik. Kaidenin üzerinde bir bilmece ya da talimatlar dizisi gibi görünen bir yazıtın bulunduğu bir taş levha vardı.

Michel yazının şifresini çözdü, gözleri farkına vararak genişledi. "Bu gizli anahtarı bulmak için bir ipucu. Göksel bir olaya işaret ediyor; birkaç on yılda bir gerçekleşen belirli bir yıldız dizilimine."

Gece gökyüzüne baktık, karanlık çökerken yıldızlar ortaya çıkmaya başlamıştı. Yazıtta, kaideyle aynı hizaya gelerek gizli bir bölmeyi ortaya çıkaracak bir takımyıldızı tarif ediliyordu.

Beklenti duygusuyla göksel hizalanmayı bekledik. Yıldızlar yer değiştirirken kaidenin etrafında belli belirsiz bir parıltı belirdi. Taş levha hareket etmeye başladı ve altındaki gizli bir bölmeyi ortaya çıkardı.

Bölmenin içinde, gizli odada bulduğumuza benzer bir tasarıma sahip küçük, süslü bir kutu vardı. Kutu, yolculuğumuz boyunca gördüğümüz aynı sembollerle karmaşık bir şekilde oyulmuştu.

Michel kutuyu dikkatlice açtı ve güzelce işlenmiş bir anahtar ortaya çıktı; yüzeyi kadim rünlerle ve narin, parıldayan bir aurayla süslenmişti.

"İşte bu," dedi Michel, sesi huşu doluydu. "Gizli anahtar. Kürenin tüm potansiyelini ortaya çıkarmak için gereken son bileşen bu olmalı."

Anahtarı dikkatle tuttuk, önemi açıktı. Anahtarı bulmak için çıktığımız yolculuk uzun ve meşakkatli olmuştu ama bu keşif kararlılığımızın ve azmimizin bir göstergesiydi.

Harabelerden ayrılıp arayışımıza devam etmeye hazırlanırken, yıldızlar ve olasılıklarla dolu gece gökyüzü önümüzde uzanıyordu. Önümüzdeki yol hâlâ belirsizdi ama elimizdeki gizli anahtarla nihai gerçeği ortaya çıkarmaya bir adım daha yaklaşmıştık.

Kaderin yankıları giderek artıyordu ve en büyük keşifler ufkun hemen ötesinde yatıyordu. Yolculuk henüz bitmemişti ve macera daha yeni başlıyordu.

XXIII

Şafak ışıĒı daĒın sisi arasından süzölerek gizli anahtarı bulduğumuz harabelerin üzerine yumuşak bir parıltı düşürdü. Anahtarın güvende olmasıyla birlikte Michel ve ben dinlenmek ve görevimizin bir sonraki aşamasına hazırlanmak için yakındaki kasabaya geri döndük.

Kasabaya olan yolculuk düşünceli bir sessizlikle doluydu. Son keşiflerimizin ağırlığı havada ağır bir şekilde asılı duruyordu, sanki daĒların kendileri bir sonraki adımda ne yapacağımızı bekleyerek nefeslerini tutuyorlardı. Şimdi dikkatlice beze sarılmış olan anahtar, sahip olabileceĒi gücü ima eden zayıf bir enerjiyle nabız atıyor gibiydi.

Kasabaya vardığımızda, bulgularımızı gözden geçirmeyi ve sonraki adımlarımız için strateji oluşturmayı planladığımız mütevazı bir hana yerleştik. Kiraladığımız küçük oda basitti ama düşünmek ve plan yapmak için sessiz bir alan sunuyordu. Yerleştığımızda güneş ufku altına dalmış, gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarıyla boyuyordu.

Michel haritaları ve parşömenleri ahşap masanın üzerine yaydı, anahtarı da masanın ortasına yerleştirdi. "Anahtarı bulduk, ama şimdi daha büyük bulmacaya nasıl uyduğunu anlamamız gerekiyor," dedi, sesi kararlılıkla doluydu.

Karmaşık oymaları günün son ışıklarını yansıtan anahtara baktım. "Metinlerde göksel bir olaydan bahsediliyor," dedim. "Anahtarı doğru bir şekilde kullanabilmek için bu olayın ne zaman gerçekleşeceğini belirlememiz gerekiyor."

Michel başını salladı, bir yıldız haritası çıkardı ve metinlerdeki göksel tanımlamalarla karşılaştırdı. "Yazıt, nadir görülen bir yıldız dizilimine atıfta bulunuyordu.

gezegenler ve yıldızlar. Bu haritaya göre hizalanma birkaç hafta içinde gerçekleşecek. Bu hizalanmanın görülebileceği ve anahtarın kullanılabileceği bir yer bulmamız gerekiyor."

Planımız açıktı: gök olayını net bir şekilde görebileceğimiz bir yer bulmalı ve anahtarın bu olayla nasıl bir etkileşim içinde olduğunu belirlemeliydik. Bu düşünceyle, gerekli bakış açısını ve tarihi önemi sunacak uygun bir yer aramaya başladık.

Araştırmalarımız bizi yüksek bir platoda yer alan ve göksel olaylarla uyumuyla bilinen eski bir gözlemevine götürdü. Şu anda kısmen harabe halinde olan gözlemevi, gelişmiş astronomi anlayışıyla bilinen eski bir uygarlık tarafından inşa edilmişti.

Ertesi sabah erkenden yola koyulduk ve platoya ulaşana kadar dolambaçlı dağ yollarından geçtik. Gözlemevinin kalıntıları etkileyiciydi; taş yapılar ve astronomik aletlerin kalıntıları alana dağılmıştı.

Gözlemevinin merkezi yapısı, gökyüzünü net bir şekilde gören açık bir platformdu ve göksel hizalanmaları gözlemlemek için mükemmeldi. Bölgeyi keşfederken, platform üzerinde anahtardaki sembollere karşılık gelen bir dizi eski işaret bulduk.

Michel işaretleri inceledi, yüzünde derin bir konsantrasyon ifadesi vardı. "Bu semboller anahtarın oymalarıyla aynı hizada. Görünüşe göre bu platform belirli göksel olaylar sırasında anahtarla etkileşime girmek üzere tasarlanmış."

Ekipmanlarımızı kurduk ve gece gökyüzünü gözlemlemeye hazırlandık. Karanlık çöktükçe yıldızlar ortaya çıkmaya başladı, parlaklıkları günün solmakta olan ışıyla keskin bir tezat oluştuyordu. Göksel hizalanma yaklaşıyordu ve hazır olmamız gerekiyordu.

Gezegenler ve yıldızlar belirlenen konumlarına geçerken, altımızdaki platform enerjiyle canlanıyor gibiydi. Taşın üzerindeki kadim işaretler hizalanmaya tepki vererek belli belirsiz parlıyordu.

Michel bir beklenti duygusuyla anahtarı dikkatlice platformdaki oymalarla eşleşen bir yuvaya yerleştirdi. Anahtar yerine tam oturdu ve yerleştirildiğinde platformun etrafında bir dizi sembol yanarak yıldızlarla aynı hizaya gelen parlayan bir desen oluşturdu.

Platform alçak, rezonanslı bir titreşimle uğuldamaya başladı ve gizli bir mekanizma harekete geçerek taşın altındaki gizli bir odayı ortaya çıkardı. Odanın içine indik, fenerlerimiz duvarlara titreş gölgeler düşürüyordu.

Odanın ii, daha önce bulduklarımıza benzer, ancak yeni, karmaşık ayrıntılara sahip eski eserler ve parşmenlerle doluydu. Odanın ortasında bir sunak vardı; sunağın üzerinde deri ciltli ve gizemli bir amblemle süslenmiş büyük bir kitap duruyordu.

Michel sunağa yaklaştı ve kitabı dikkatle açtı. Sayfalar şemalar, ritüeller ve talimatlarla doluydu - daha önce karşılaştığımız metinlerden çok daha ayrıntılı. Kitap, aradığımız gücü elde etmek için kapsamlı bir rehber gibi görünüyordu.

"İşte bu," dedi Michel, sesi huşu doluydu. "Bu kitap bulmacanın son parçalarını barındırıyor olabilir. Kadim gücün tam potansiyelini ortaya çıkarmak için anahtarın ve kürenin nasıl kullanılacağını açıklayabilir."

Gecenin geri kalanını kitabı inceleyerek ve içerdiği bilgileri bir araya getirerek geçirdik. İçinde anlatılan ritüeller karmaşıktı ve göksel olaylarla hassas bir uyum gerektiriyordu, bu da zamanlamamızın çok önemli olduğunu doğruluyordu.

şafak yaklaşırken, arayışımızın çok önemli bir ana yaklaştığını fark ettik. Göksel hizalanma gizemin daha derin bir katmanını ortaya çıkarmıştı ve kitap ilerlememiz için gereken rehberliği sunuyordu.

Yenilenmiş bir kararlılıkla gözlemevinden ayrılmaya ve yolculuğumuza devam etmeye hazırlandık. Edindiğimiz bilgiler hem heyecan vericiydi hem de

ve ürkütücüydü ve önümüzdeki yol hem umut hem de belirsizlikle doluydu.

Aradığımız kadim güç elimizin altındaydı, ancak son adımlar dikkatli bir planlama ve uygulama gerektiriyordu. Platonun uçsuz bucaksız genişliğine baktığımızda doğan güneş, büyük keşifler ve derin ifşaatlar potansiyeliyle dolu yeni bir başlangıcı simgeliyordu.

Kaderin yankıları yankılanmaya devam ediyordu ve macera henüz bitmemişti. Elimizdeki kitap ve arkamızdaki göksel hizalanmayla, önümüzdeki her türlü zorlukla yüzleşmeye hazırdık.

XXIV

Michel ve ben gözlemevinden ayrılmaya hazırlanırken sabah güneşi yüksek platonun üzerinde sıcak bir parıltı oluşturuyordu. Antik kitap güvende ve bilgimiz artmışken, görevimizin ağırlığı hem heyecan verici hem de ürkütücüydü. Önümüzdeki yol netleşiyordu, ancak nihai varış noktası gizemini koruyordu.

Dağdan aşağı indik, arazi yavaş yavaş engebeli tepelerden inişli çıkışlı tepelere dönüşüyordu. Kasaba görünmüştü ve bir sonraki adımımız Dr. Hartman'a tekrar danışmak olacaktı. Onun uzmanlığı yeni keşfedilen kitabı yorumlamak ve nasıl ilerleyeceğimizi anlamak için çok önemli olacaktı.

Kütüphaneye vardığımızda bizi merak ve endişe karışımı bir duyguyla karşılayan Dr. Hartman tarafından karşılandık. Bulgularımızın ayrıntılarını anlattık, ona kitabı gösterdik ve gözlemevinin altındaki gizli odayı tarif ettik.

Dr. Hartman kitabı incelerken gözleri büyüdü. "Bu olağanüstü," dedi, sesi heyecanla karıştı. "Bu metindeki ayrıntı düzeyi eşi benzeri görülmemiş. Kürenin ve anahtarın gücünden yararlanmak için bir rehber gibi görünüyor."

Sayfaları dikkatle çevirdi, diyagramları ve ritüelleri inceledi. "Bu kitap, kadim gücün tüm potansiyelini ortaya çıkarmak için sırayla yapılması gereken bir dizi ritüeli anlatıyor. Her ritüel belirli göksel olaylara ve konumlara bağlı."

Merakımı uyandırarak eğildim. "Ritüeller ne içeriyor? Tehlikeli mi?"

Dr. Hartman düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ritüeller karmaşıktır ve hassas zamanlama ve hizalama gerektirir. Kadim sembolleri çağırmayı ve belirli yerlerde törensel eylemler gerçekleştirmeyi içeriyor. Ayrıca ilk keşfin yapıldığı yerde, yani küre ve anahtarın ilk bulunduğu yerde yapılması gereken son bir ritüelden de bahsediliyor."

Michel ve ben bakışlarımızı değiştirdik, bu vahyin önemini kavramıştık. "Öyleyse, ilk keşfin yapıldığı yere dönmemiz ve son ritüeli orada gerçekleştirmemiz gerekecek," dedi Michel.

Dr. Hartman sözlerine şöyle devam etti: "Evet ama kitapta bir de kehanetten bahsediliyor. Gizli gücün layık olanlara kendini göstereceği bir zamandan bahsediyor. Ritüellerin başarısının sadece hassasiyete değil, aynı zamanda onları gerçekleştirenlerin niyetine ve saflığına da bağlı olduğunu öne sürüyor."

"Kehanet bir uyarıdan daha fazlası gibi görünüyor," dedim. "Eylemlerimiz için yol gösterici bir ilke olabilir."

Dr. Hartman da aynı fikirdeydi. "Gerçekten de. Kehanet, gerçek gücün ancak arayanlar daha büyük bir iyiliğe bağlılıklarını gösterdiklerinde ortaya çıkacağını belirtiyor. Bu sadece ritüellerin mekaniği ile ilgili değil, aynı zamanda onların arkasındaki niyetle de ilgili."

Bu yeni anlayışla yolculuğumuzun son ayağına çıkmaya hazırlandık. Gizli odaya geri dönüş yolculuğumuz beklenti ve ciddiyetin karışımıyla doluydu. Önümüzdeki görevin ağırlığı üzerimizdeydi ama kadim sırların kilidini açma vaadi bizi odaklanmaya devam ettirdi.

Alana vardığımızda ekipmanlarımızı kurduk ve kitabın talimatlarını gözden geçirdik. Ritüeller karmaşıktı; sembollerin hassas bir şekilde yerleştirilmesini, kürenin ve anahtarın metinde anlatılan göksel kalıplara göre hizalanmasını içeriyordu.

Gece çökerken yıldızlar ortaya çıkmaya başladı, konumları kitaptaki talimatlarla aynı hizaya geldi. İlk ritüele başladık, yerdeki sembolleri dikkatlice işaretledik ve tören malzemelerini hazırladık.

Her adımını titizlikle yerine getirirken hava gerginlikle doluydu. Ritüel, kadim ilahileri çağırmayı ve küreyi sembollerle hizalamayı içeriyordu. Biz ilerledikçe atmosfer sanki değişiyor, sanki gerçekliğin dokusu bizim eylemlerimize karşılık veriyordu.

Her ritüel tamamlandığında, oda düşük, harmonik bir titreşimle rezonansa girmeye başladı. Yerdeki semboller, kullandığımız enerjiye tepki vererek yumuşak bir şekilde parlıyordu. Doğru yolda olduğumuz açıktı.

Son ritüel yaklaşırken, anahtarı belirlenen yere yerleştirdik ve son adımları gerçekleştirmeye hazırlandık. Kitabın talimatları bu anın önemini vurguluyor, gizli gücün bir enerji ve ışık patlamasıyla nasıl açığa çıkacağını anlatıyordu.

Göksel hizalanmanın zirveye ulaşmasıyla birlikte son ritüele başladık. Küre odanın ortasına yerleştirildi, anahtar ilgili yuvasına yerleştirildikçe parlaltısı yoğunlaştı. Yerdeki semboller ışıkla parladı ve odayı güçlü bir enerji dalgası doldurdu.

Enerji parlak bir ışığa dönüşürken oda ışıltılı bir parlaltıyla yıkandı. Gizli güç muhteşem bir gösteriyle ortaya çıktı, şekli hem hayranlık uyandırıcı hem de esrarengizdi. Hava enerjiyle çatırdıyor ve oda kadimlerin gücüyle canlanıyor gibiydi.

Işık solmaya başladığında, tanık olduğumuz şeyin muazzamlığı karşısında kalplerimiz hızla çarparak şaşkın bir sessizlik içinde durduk. Gizli gücün kilidi açılmıştı ve potansiyeli artık bizim ellerimizdeydi.

Dr. Hartman'ın sözleri zihnimde yankılandı: ritüellerin başarısı niyetimizin saflığına bağlıydı. Az önce deneyimlediğimiz vahiy sadece eylemlerimizin bir sonucu değil, aynı zamanda gerçeği ortaya çıkarma ve bilgiyi sorumlu bir şekilde kullanma konusundaki kararlılığımızın bir yansımasıydı.

Odanın sessizleşmesiyle birlikte, yolculuğumuzun önemi üzerine düşünmek için bir an durduk. Kadim güç açığa çıkmıştı ve onun gizemlerini keşfetmek artık bize düşüyordu. Önümüzdeki yol olasılıklarla doluydu ve macera henüz bitmemişti.

Odadan çıkmaya hazırlanırken, arayışımızın kritik bir noktaya ulaştığının farkına vardık. Gizli güç artık uzak bir hayal değil, elle tutulur bir gerçeklikti. Yolculuk uzun ve çetin geçmişti ama en büyük keşifler henüz gelmemişti.

Kaderin yankıları bize rehberlik etmeye devam etti ve artık elimizde olan gizli güçle, önümüzdeki zorluklarla ve fırsatlarla yüzleşmeye hazırдық. Macera daha yeni başlıyordu ve ileriye giden yol kadim bilginin ışığıyla aydınlanıyordu.

XXV

Gizli gücün parıltısı kaybolmuş, odayı yumuşak, ruhani bir alacakaranlıkta bırakmıştı. Michel ve ben başarımızın büyüklüğünü özümseyerek sessizlik içinde durduk. Kadim enerji hâlâ etrafımızda belli belirsiz çtırdıyor, az önce kilidini açtığımız gücü hatırlatıyordu.

Eşyalarımızı topladık, anahtarı ve küreyi dikkatlice emniyete aldık ve odadan çıktık. Kasabaya dönüş yolculuğumuz heyecan ve endişe karışımıyla doluydu. Ortaya çıkardığımız keşifler derindi ama önümüzdeki yol belirsizdi.

Kasabaya döndüğümüzde Dr. Hartman'ı hevesle gelişimizi beklerken bulduk. Beklentisi hissediliyordu ve hemen çabalarımızın sonucu hakkında bizi sorgulamaya başladı.

"Son ritüeli tamamladınız mı?" Dr. Hartman gözleri merakla parlayarak sordu.

Michel başıyla onayladı ve kitabı çıkarıp Dr. Hartman'a gösterdi. "Evet, ritüelleri tam olarak tarif edildiği gibi gerçekleştirdik. Gizli güç bir enerji patlamasıyla ortaya çıktı. Gerçekten olağanüstüydü."

Dr. Hartman kitabı incelerken yüz ifadesi heyecandan endişeye dönüştü. "Metinler yaklaşmakta olan bir olaydan bahsediyor - gücün nasıl kullanıldığına bağlı olarak bir nimet ya da tehdit olabilecek bir şey. Dikkatli olmamız gerekiyor."

"Ne tür bir olay?" Ses tonundaki ciddiyeti hissederek sordum.

Dr. Hartman kitabın sayfalarını çevirerek bir kehanetin ayrıntılı olarak anlatıldığı bir bölümü işaret etti. "Buna göre, gizli gücün açığa çıkmasını bir kargaşa dönemi izleyecek. Güçler dengesi değişecek ve güce erişenler sonucun şekillenmesinde çok önemli bir rol oynayacaklar."

Michel sıkıntılı görünüyordu. "Bu kargaşaya nasıl hazırlanabiliriz? Ne yapmalıyız?"

Dr. Hartman'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Kehanet, gücün hem iyi niyetli hem de kötü niyetli diğer güçlerin dikkatini çekebileceğini gösteriyor. Onu akıllıca kullandığımızdan emin olmalı ve onu istismar etmek isteyebileceklere karşı korunmalıyız."

Bu yeni anlayışla, gücü güvence altına almaya ve sonuçlarını tam olarak kavrayana kadar gizli tutmaya karar verdik. Güvenli depolama için gerekli düzenlemeleri yaptık ve keşfimizden kaynaklanabilecek potansiyel serpintiyi yönetmek için bir plan oluşturmaya başladık.

Biz çalışırken, bir dizi tedirgin edici olay ortaya çıkmaya başladı. Tuhaf olaylar kasabayı sarmıştı: açıklanamayan elektrik kesintileri, gizemli kaybolmalar ve açıklamaya meydan okuyan ürkütücü fenomenler. Bir zamanların huzurlu toplumu artık kargaşa içindeydi ve doğaüstü güçlere dair fısıltılar yayılmaya başlamıştı.

Korku ve şüphe hakim oldukça ortam gerginleşti. Dr. Hartman'ın endişesi, artan karışıklıkları inceledikçe daha da derinleşti. "Kehanetin öngördüğü kargaşa beklenenden daha erken ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Bu olayları araştırmalı ve keşfimizle bağlantılı olup olmadıklarını belirlemeliyiz."

Michel ve ben araştırmayı kabul ettik. Herhangi bir düzen ya da bağlantı aramak için rahatsızlıkların yerlerini inceleyerek işe başladık. Araştırmamız bizi kasabanın etrafına dağılmış, her biri eski efsane ve mitlerle bağlantılı bir dizi antik bölgeye götürdü.

Bir akşam, şehrin dışında terk edilmiş bir şapeli keşfederken, sunağın altında gizli bir oda keşfettik. İçeride, kitapta anlatılanlarla eşleşen eserler ve semboller bulduk. Başka birinin de gizli gücü aradığı ve ona ulaşmak için eski ritüelleri kullandığı anlaşıldı.

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi Michel, sesi gergindi. "Eğer başkaları da bu gücü kullanmaya çalışıyorsa, karışıklıklara katkıda bulunuyor olabilirler."

Soruşturmamıza devam ettik ve karışıklıkların kökenini gölgelerde faaliyet gösteren gizli bir topluluğa kadar takip ettik. Amaçları belirsizdi, ancak gücü kendi amaçları için kullanmaya çalıştıkları açıktı.

Olaylar yoğunlaştıkça durum daha da acil bir hal aldı. Toplumla yüzleşmemiz ve gücün güvende kalmasını sağlamamız gerektiğini fark ettik. Dr. Hartman'ın rehberliğinde, tehdidi etkisiz hale getirmek ve ortaya çıkardığımız kadim bilgiyi korumak için bir plan hazırladık.

Bir gece, karanlığın örtüsü altında, toplumun gizli inine sızdık. Labirent gibi koridorlarda gezinirken ve davetsiz misafirleri caydırmak için tasarlanmış bir dizi tuzak ve zorlukla karşılaştığımızda atmosfer gerilimle doluydu.

Sonunda, toplumun liderlerinin toplandığı iç mabede ulaştık. Oda gizli semboller ve parlayan eserlerle doluydu, hepsi de gizli gücü kanalize etmeye odaklanmıştı. Liderler bir ritüelle meşguldü, sesleri karanlık enerjiyle yankılanan bir dilde ilahiler söylüyordu.

"Ayini tamamlamalarına izin veremeyiz," dedim, sesim sabitti. "Çok geç olmadan onları durdurmalıyız."

Michel ve ben öne çıkarak toplumun liderleriyle yüzleştik ve ayinlerini bozduk. Oda, kanalize ettikleri enerji ile kaos içinde patladı.

kontROLSÜZCE dalgalandı. Eserleri korumak ve gücün kötüye kullanılmasını önlemek için savaştık.

Mücadele devam ederken odanın yapısı çökmeye başladı ve güç tehlikeli seviyelere yükseldi. Enerjiyi kontrol altına almayı ve eserleri korumayı başardık, ancak toplumun liderleri kaçarak gölgelerin içinde kayboldu.

Yorgun ama muzaffer bir şekilde inin yıkıntılarından çıktık, kasabadaki karışıklıklar azalmaya başlamıştı. Acil tehdit etkisiz hale getirilmişti, ancak durum tehlikeli olmaya devam ediyordu.

Dr. Hartman bizi kasabanın sınırında karşıladı, yüzünde rahatlama ve endişe karışımı bir ifade vardı. "İyi iş çıkardınız," dedi. "Ama kehanetin uyarıları açık. Kargaşa sona ermemiş olabilir ve önümüzde hâlâ zorluklar var."

Şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanan gökyüzünden kasabaya baktığımızda, yolculuğumuzun henüz bitmediğini anladık. Gizli güç artık dünyamızın bir parçasıydı ve etkisi ortaya çıkmaya devam edecekti.

Kaderin yankıları yenilenmiş bir yoğunlukla yankılanıyor ve bize eylemlerimizin geniş kapsamlı sonuçları olduğunu hatırlatıyordu. Gücün güvence altına alınması ve acil tehdidin ele alınmasıyla, yolculuğumuzun bir sonraki aşamasına hazırlandık - kararlılığımızı ve ortaya çıkardığımız kadim bilgiye dair anlayışımızı test edecek bir aşama.

Macera devam etti ve gizli gücün gerçek doğası bir muamma olarak kaldı. İlerledikçe, arayışımızın sona ermekten çok uzak olduğunu ve önümüzdeki yolun hem zorluklar hem de fırsatlarla dolu olduğunu biliyorduk.

XXVI

Kasaba bir kez daha huzursuz bir sükûnete bürünmüş, kendisini saran kaostan kurtulmaya başlamıştı. Gizli cemiyetten gelen acil tehdit etkisiz hale getirildikten sonra Michel ve ben dikkatimizi ortaya çıkardığımız gizli gücü çevreleyen daha derin gizemlere yönelttik.

Dr. Hartman'ın kütüphanesi operasyon üssümüz haline gelmişti ve topladığımız antik kitap ve diğer metinleri incelemek için sayısız saatler harcadık. Çabalarımıza rağmen bulmacanın çok önemli bir parçası hâlâ çözülememişti: gizli gücün gerçek doğası ve amacı.

Bir öğleden sonra, kitapta özellikle esrarengiz bir bölümü incelerken, Dr. Hartman kütüphaneye girdi, yüzü solgun ve sıkıntılıydı. "Endişe verici bir şey keşfettim," dedi, yeni ortaya çıkarılmış bir el yazmasını masanın üzerine koyarak. "Bu belge gizli güçten faydalanmak için daha önce yapılmış bir girişimden bahsediyor - feci sonuçlara yol açan başarısız bir girişim."

Michel ve ben birbirimize endişeli bakışlar attık. "El yazmasında ne yazıyor?" Ben sordum.

Dr. Hartman başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Gücü kendi amaçları için kullanmaya çalışan eski bir uygarlığı anlatıyor. Bizimkine benzer ritüeller gerçekleştirmişler ama anlayışları kusurluymuş. Serbest bıraktıkları güç yaygın bir yıkıma neden oldu ve toplumlarının çöküşüne yol açtı."

Omurgamda bir ürperti hissettim. "Yani, başarısızlıkları gücün yanlış yorumlanmasından ya da yanlış kullanılmasından kaynaklanmış olabilir mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı Dr. Hartman. "El yazması, doğru kullanılmadığı takdirde gücün nasıl inanılmaz derecede uçucu olabileceğini detaylandırıyor. Onu kontrol etmek için belirli önlemlerin ve daha derin bilginin gerekli olduğunu öne sürüyor."

Michel eğildi ve el yazmasını yakından inceledi. "Bu önlemler veya nasıl uygulanabilecekleri hakkında herhangi bir ipucu var mı?"

Dr. Hartman başını salladı. "Gücü dengelediğine ve doğru kullanılmasını sağladığına inanılan eski bir eserden -bir madalyondan- bahsediliyor. Güçlerin dengelenmesinde kilit bir bileşen olarak tanımlanıyor."

Odayı yeniden bir aciliyet duygusu kapladı. "Eğer bu madalyonu bulabilirsek, gücü nasıl güvenle kullanacağımızı anlamamıza yardımcı olabilir," diye önerdi Michel. "Aramaya nereden başlayacağız?"

Dr. Hartman el yazmasındaki bir pasaja işaret etti. "Eserin eski uygarlığın ritüelleriyle bağlantılı bir yerde, büyük önem ve güce sahip bir yerde saklı olduğu söyleniyordu. Nerede olduğunu gösteren ipuçları var, ancak bunlar şifreli ve dikkatli bir yorum gerektiriyor."

Eski uygarlığın en önemli törenleri için kullandığı kutsal bir alan olduğuna inanılan uzak ve izole bir yeri işaret eden ipuçlarını inceledik. Bu bölgeye yolculuk zorlu olacaktı, ancak madalyonu bulmanın gizli gücün güvenli bir şekilde kullanılmasını sağlamak için çok önemli olduğu açıktı.

Ertesi sabah, el yazmasında verilen talimatları izleyerek keşif gezimize çıktık. Vahşi doğanın derinliklerine doğru ilerledikçe manzara giderek daha vahşi ve yabani bir hal alıyor, arazi her geçen milde daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Günler süren zorlu bir yolculuktan sonra, sarp kayalıklar ve sık ormanlarla çevrili تنها bir vadi olan bölgeye vardık. Vadinin merkezinde, kısmen çalılıklarla gizlenmiş ama yine de görkemli boyutlarda bir dizi antik taş yapı duruyordu.

Yapıların en büyüğüne, kitapta gördüklerimizle eşleşen karmaşık oymalara sahip yüksek bir taş yapıya yaklaştık. Alanı keşfettiğimizde, bir yeraltı odasına açılan gizli bir giriş keşfettik.

Odaya indiğimizde bizi antik bir saygı atmosferi karşıladı. Duvarlar ritüelleri ve göksel olayları tasvir eden soluk duvar resimleriyle bezenmişti ve odanın ortasında süslü bir kaide duruyordu.

Kaidenin üzerinde bir madalyon duruyordu; yüzeyi el yazmasında anlatılanlarla eşleşen semboller ve desenlerle işlenmiş, güzelce işlenmiş bir eserdı. Madalyon, önemini doğrulayan hafif, yatıştırıcı bir enerji yayıyordu.

Michel madalyonu dikkatle eline aldı, yüzünde şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. "Aradığımız obje bu olmalı."

Madalyonu inceledik ve karşılaştığımız ritüeller ve sembollerle olan bağlantısını not ettik. Bu eserin gücü dengelemek ve stabilize etmek için tasarlandığı ve potansiyel dalgalanmalarına karşı bir koruma sağladığı açıktı.

Odadan çıkmaya hazırlanırken, yeraltı geçitlerinde yankılanan bir ses duyduk. Çevrede başka biri daha vardı ve biz yalnız değildik.

Dikkatli bir şekilde yüzeye geri döndük, ancak bir grup bireyin -belki de gizli toplumun kalıntıları veya kadim bilginin diğer arayışçıları- bizi uzaktan izlediğini keşfettik.

İçlerinden biri öne çıktı, yüzü bir kukuleta tarafından kısmen gizlenmişti. "Madalyonu bulmuşsun," dedi figür, sesi hem hayranlık hem de tehditle doluydu. "Ama onun gerçek gücü hafife alınmamalı. Anlayışınızın ötesinde güçler var."

Michel ve ben hazırдық, madalyon elimde güvendeydi. "Risklerin farkındayız," diye yanıtladı Michel kararlı bir şekilde. "Amacımız, gücün kullanıldığından emin olmak

sorumlu bir şekilde."

Figürün bakışları sertleşti. "Dikkatli olun. Gizli güç, onu arayanların gerçek doğasını ortaya çıkarmanın bir yolunu bulur. Yolculuğunuz henüz bitmedi ve en büyük zorluklar henüz gelmedi."

Bununla birlikte, figür geri çekildi ve ormanın gölgeleri arasında kayboldu. Madalyon ve şifreli uyarı zihnimizde tazeliğini korurken üssümüze döndük.

Dr. Hartman bizi rahatlama ve endişe karışımı bir duyguyla karşıladı. "Eseri buldunuz, ancak başkalarının da gizli güçle ilgilendiği açık. Dikkatli olmalı ve önümüzdeki zorluklara karşı hazırlıklı olmalıyız."

Madalyonun ve koruduğu gücün sırlarını daha derinlemesine araştırmaya hazırlanırken, kaderin yankıları her zamankinden daha güçlü bir şekilde yankılandı. Yolculuk yeni bir dönemece girmişti ve ileriye giden yol belirsizliklerle doluydu.

Geçmişin gölgeleri büyüktü ve gizli gücün gerçek doğası kışkırtıcı bir gizem olarak kaldı. Elimizdeki madalyon ve edindiğimiz bilgilerle, önümüzde ne varsa onunla yüzleşmeye hazırдық.

Macera henüz bitmemişti ve arayışımızın hem tehlike hem de vaatlerle dolu bir sonraki bölümü bizi bekliyordu. Yolculuk devam etti ve gizli gücün nihai ifşası ufkun hemen ötesinde kaldı.

XXVII

Dr. Hartman'ın kütüphanesine döndüğümüzde madalyonun aurası ince bir ritimle titreşiyor gibiydi. Enerjisinin sessiz uğultusu hem güven verici hem de tedirgin ediciydi, sahip olduğu gücü hatırlatıyordu. Eseri, sırlarını çözmeye kararlı bir şekilde, açık kitaplar ve eski metinlerle çevrili merkezi bir masanın üzerine yerleştirdik.

Dr. Hartman büyüteçle madalyonu incelerken yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı. "Bu obje sadece gücü dengelemek için bir anahtar değil, aynı zamanda bir çeşit pusula. Belirli frekanslara ve enerjilere ayarlanmış gibi görünüyor, bu da bizi diğer önemli yerlere veya eserlere yönlendirebileceğini gösteriyor."

Michel masanın üzerine eğilerek karmaşık gravürleri inceledi. "Madalyon gerçekten de bir rehber görevi görebiliyorsa, bizi gücü tam olarak kullanmak veya kontrol etmek için gerekli diğer bileşenlere götürebilir."

Daha önce üzerinde çalıştığımız kitaba göz attım. "El yazması, güce bağlı bir dizi eser ve konumdan bahsediyordu. Madalyon bunlarla bağlantılıysa, yolculuğumuzun bir sonraki aşamasına giden haritamız olabilir."

Dr. Hartman başıyla onayladı. "Özelliklerini test etmeli ve farklı enerjilere nasıl tepki verdiğini görmeliyiz. Eğer rehberlik işlevini etkinleştirebilirsek, bizi kalan eserlere ya da gizli bilgilere yönlendirebilir."

Madalyonla deneyler yapmaya başladığımızda, enerjisinin farklı kaynaklara tepki olarak dalgalandığını fark ettik. Belirli kaynaklara tepki veriyordu.

semboller ve ritüeller, bizi titreşimleriyle yankılanıyor gibi görünen belirli kitaplara ve metinlere yönlendirdi.

Bir akşam, özellikle eski bir metni incelerken, "Göksel Mercek" olarak bilinen uzun süredir kayıp bir esere yapılan bir atfı ortaya çıkardık. Metne göre mercek, gizli güce tam olarak erişmek için gerekli olan kozmik hizalanmayı anlamada çok önemli bir bileşendi.

Merceğin tanımı madalyonun bizi götürebileceği eser türüne uyuyordu. Uzak bir dağ sırasına gizlenmiş eski bir gözlemevinde bulunduğu söyleniyordu. Etkinleştirilmesi için yıldızların ve gök cisimlerinin hizalanması çok önemliydi.

Gözlemevine yolculuk zorluydu ama arayışımızın aciliyeti bizi harekete geçirdi. Arazi engebeli ve tehlikeliydi ve sıradağlara yaklaştıkça kara bulutlar tepemizde toplanmaya başladı ve yolumuza uğursuz bir gölge düşürdü.

Gözlemevine ulaştığımızda ihtişamından etkilendik. Yapı çok eskiydi ve kısmen yıkılmıştı, ancak ölçeği ve tasarımı bir zamanlar büyük bir uygarlığın yıldızlar üzerindeki hakimiyetinden söz ediyordu. Enkaz ve karanlık koridorlardan geçerek dikkatlice içeriye doğru ilerledik.

Gözlemevinin merkez odasında, ayrıntılı bir mekanizma bulduk.

-Göksel hareketleri izlemek için tasarlanmış eski bir astrolojik cihaz. Merkezinde bir kaide vardı ve üzerinde koruyucu bir kutu içinde Göksel Mercek duruyordu.

Michel kutuyu dikkatle açtı ve merceği ortaya çıkardı; mercekler ve aynalardan oluşan karmaşık bir ağa sahip, güzelce işlenmiş bir eserdi. Yüzeyi büyüleyici bir yanardönerlikle parıltıyordu ve ışığı açıklamaya meydan okuyan şekillerde yakalayıp kırıyor gibiydi.

Dr. Hartman merceği inceledi ve önemine dikkat çekti. "Bu obje gizli gücün tüm potansiyelini açığa çıkarmanın anahtarıdır. Kozmik hizalanmalar hakkındaki anlayışımızı geliştirmek ve gizli gerçekleri ortaya çıkarmak için tasarlandı."

Gözlemevinden ayrılmaya hazırlanırken ani bir ses odada yankılandı. Döndüğümüzde karanlıktan çıkan, yüzleri kukuletalarla gizlenmiş bir grup gölgeli figürle karşılaştık.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum," dedi figürlerden biri, sesinden kötülük damlıyordu. "Eserleri kendimize almak umuduyla sizi takip ediyorduk."

Figürler ilerledi, niyetleri açıldı. Kendimizi bir çatışmaya hazırladık, Göksel Mercek Michel'in elinde güvenle duruyordu. Objeyi ve arayışımızı korumak için savaşıırken oda bir savaş alanına dönüştü.

Savaş çok şiddetliydi, figürler yetenekli ve acımasızdı. Çabalarımıza rağmen, sıradan düşmanlar olmadıkları anlaşıldı - doğal olmayan bir zarafetle hareket ediyorlardı ve karşılaştığımız eski ritüellerin bilgisine sahip görünüyorlardı.

Mücadelenin ortasında, figürlerden biri Dr. Hartman'a yaklaşmayı başardı ve madalyonu ele geçirmeye çalıştı. Artefaktın enerjisini kullanarak saldırganı geri püskürtmek için araya girdim.

Son bir gayretle figürleri geri püskürtmeyi ve gözlemevini emniyete almayı başardık. Gölge figürler karanlığın içine çekildiler, tehditleri gözden kaybolurken yankılanıyordu.

Derin bir nefes alarak kendimizi toparladık ve hasarı inceledik. Gözlemevi kısmen tahrip olmuştu ama Göksel Mercek ve madalyon sağlam kalmıştı.

Dr. Hartman'ın yüzünde endişe ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. "Araştırmamızın güçlü güçlerin dikkatini çektiği açık. Her zamankinden daha dikkatli olmalıyız."

Michel ve ben başımızı sallayarak onayladık. "Merceğin özelliklerini deşifre etmeli ve görevimizdeki rolünü anlamalıyız. Zorluklar giderek artıyor ve biz bir adım önde olmalıyız."

Kasabaya geri dönerken yolculuğumuzun ağırlığı üzerimize çökmüştü. Gizli g    rtık uzak bir gizem değildi; karanlık güçleri ve kadim bilgileri içeren bir mücadelenin merkezindeydi.

Göksel Mercek, kozmik i g r leriyle önümüzdeki yolda ilerlerken çok önemli olacaktı. Sırlarını çözmemiz ve bizi bekleyen zorluklara hazırlanmamız gerekiyordu.

Yolculuk devam etti, her adım gizli g   ve onu kontrol etmeye çalışan güçler hakkında daha fazla şey ortaya çıkardı. Geçmişin g  geleri büyük g  r n yordu ve anlama arayışı sona ermekten çok uzaktı.

Madalyon ve Göksel Mercek rehberlerimiz olarak, gerçeği ortaya çıkarmaya ve ortaya çıkardığımız kadim bilgiyi korumaya kararlı bir şekilde bilinmeyene doğru ilerledik.

XXVIII

Parçalanmış gözlemevinden adımlarımızı geri çekerken, arayışımızın ağırlığı üzerimizde ağır bir baskı oluşturuyor, her bir obje bizi kadim gizemler ve karanlık güçlerle dolu bir dünyanın derinliklerine çekiyordu. Göksel Mercek ve madalyon alacakaranlıkta usulca parlıyordu, birleşik güçleri hem vahiy hem de tehlike vaat ediyordu. Tam yolculuğumuzun gerçek kapsamını anlamaya başladığımızı düşünürken, ufukta gölgeli bir figür belirdi, varlığı en büyük mücadelemizin henüz gelmediğini tüyler ürpertici bir şekilde hatırlattı.

Figür tehditkâr bir sırtışıla şöyle seslendi: "Eserleri toplamakla iyi ettiniz ama unutmayın, her ışığın bir gölgesi vardır ve en karanlık sırlar hâlâ ortaya çıkarılmayı bekliyor."

IV

SONUN SONUNDA

XXIX

Antik tapınaktan çıktığımızda şafak sökmeye başlamıştı, güneşin ilk ışıkları yoğun orman örtüsünün arasından süzülüyordu. Dış dünyaya dönüşümüz hem gerçeküstü hem de muzaffer hissettirdi, görevimizin tamamlanmasının ağırlığı derin bir başarı duygusu olarak yerleşti. Yine de, zaferin ortasında, havada sessiz bir tedirginlik vardı.

Dr. Hartman, Michel ve ben, güvenli bir şekilde sakladığımız eserler ve edindiğimiz bilgiler zihnimizde ağır bir yük oluştururken, bu yolculuğa başladığımız küçük kasabaya geri döndük. Kasaba, sınırlarının hemen ötesinde ortaya çıkan destansı mücadelelerden ve gizli gerçeklerden habersiz, normal ritmine dönmüş görünüyordu.

"Bakın," dedi Michel, kasabanın merkezini işaret ederek, "kasaba halkı günlük yaşamlarına devam etmiş görünüyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi."

Dr. Hartman başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Başardığımız şeyin önemi herkes tarafından anlaşılamayabilir. Yine de eylemlerimizin etkisi zaman içinde henüz öngöremediğimiz şekillerde dalgalanabilir."

Araştırmamızın çoğunu gerçekleştirdiğimiz kütüphaneye yaklaştığımızda, dışarıda bekleyen bir figür fark ettim. Bu, araştırmamız sırasında karşılaştığımız bir araştırmacı ve tarihçi olan Eleanor'du. Varlığı beklenmedikti ama hoş karşılanmamış değildi.

"Eleanor!" Onu karşılamak için acele ederek seslendim. "Seni buraya getiren nedir?"

Eleanor'un yüzü ciddiydi ama gözlerinde bir rahatlama parıltısı vardı. "İlerlemeni uzaktan takip ediyordum. Başardıkların olağanüstü ama bilmen gereken şeyler var."

Eleanor'u içeri davet ettik ve o da eserlerin sergilendiği masaya oturdu. "Tarihi kayıtları ve diğer kaynakları inceliyordum," diye söze başladı, "ve gizli güç hakkındaki anlayışımızı değiştirebilecek bir şeyle karşılaştım."

Büyük bir haritayı ve birkaç belgeyi açarak önümüze serdi. "Bu metinler, gizli gücün uyandırılacağı bir zamandan bahseden eski bir kehanete atıfta bulunuyor. Gücün döngüsel bir doğası olduğunu ve etkisinin önemli kozmik olaylara bağlı olduğunu öne sürüyor."

Dr. Hartman ilgiyle eğildi. "Eylemlerimizin daha büyük bir modeli tetiklemiş veya etkilemiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Eleanor başını salladı. "Kesinlikle. Kehanete göre, gücün uyanışı tarihin akışını değiştirebilecek bir dizi olayı harekete geçirecek. Bu, korunması gereken bir denge olduğunu ve gücün etkisinin kozmik hizalanmalara uygun olarak artıp azalacağını gösteriyor."

Michel kaşlarını çattı. "Yani görevimiz sadece eserleri güvence altına almak ve acil amaçlarını anlamak değil miydi?"

"Hayır," diye yanıtladı Eleanor. "Bu aynı zamanda eylemlerimizin daha büyük bir kozmik anlatının parçası olduğunu kabul etmekle de ilgili. Karşılaştığınız güç zamanın ve uzayın dokusuyla iç içe geçmiş durumda ve etkileri bizim anlık anlayışımızın çok ötesinde yankılanabilir."

Eleanor'un ifşaatının ciddiyetini özümstedik. Çıkarımlar çok derindi. Edindiğimiz eserler ve bilgiler sadece geçmişin kalıntıları değil, aynı zamanda gelişmekte olan bir geleceğe yön vermenin anahtarlarıydı.

Bu yeni bilginin ne anlama geldiğini tartışırken Dr. Hartman'ın yüzü birdenbire bir fikirle aydınlandı. "Eğer gücün etkisi döngüsel ise, o zaman

gelecekteki hizalanmaları öngörmek ve bunların etkilerine hazırlanmak için bilgilerimizi kullanabilmeliyiz."

Eleanor da aynı fikirdeydi. "Evet ve döngüleri anlayarak sonuçları etkileyebilir ya da olası tehlikeleri azaltabiliriz."

Görevimizin geniş kapsamlı sonuçları olduğunun farkına varmak hem heyecan verici hem de ürkütücüydü. Eserleri ele geçirmiştik ama sorumluluklarımız henüz bitmemişti. Araştırmalarımıza devam etmeli, kozmik kalıpları izlemeli ve ortaya çıkabilecek değişikliklere hazırlanmalıydık.

Takip eden haftalarda kendimizi gizli gücün döngüsel doğasını anlamaya adadık. Kozmik hizalanmaları izlemek için Göksel Merceği kullandık ve gücün etkisinin olumlu sonuçlar için kullanılmasını sağlamak üzere stratejiler geliştirdik. Edindiğimiz bilgi, yolculuğumuzun bu yeni aşamasının karmaşıklıklarını aşarken yol gösterici bir ışık oldu.

Bir akşam, şehrin eteklerinde birlikte dururken, batan güneş manzaraya uzun gölgeler düşürürken, Michel düşünceli bir ifadeyle bize döndü. "Uzun bir yol kat ettik ama hala öğrenecek ve keşfedecek çok şey var."

Dr. Hartman başını salladı, gözlerinde bir memnuniyet duygusu vardı. "Gerçekten de öyle. Görevimiz yeni olasılıklara bir kapı açtı. Yolculuğumuz henüz bitmedi."

Eleanor gülümsedi, gözleri gelecek maceraların vaadini yansıtıyordu. "Ve uyanık kaldığımız ve keşfe açık olduğumuz sürece, bundan sonra ne olursa olsun yüzleşmeye hazır olacağız."

Güneş ufkun altına doğru batarken, yenilenmiş bir amaç duygusu hissettik. Kadim eserler ve gizli güçlerle başlayan arayış, bir anlayış ve sorumluluk yolculuğuna dönüşmüştü. Gelecek henüz yazılmamıştı ve yankıları yeni yeni ortaya çıkmaya başlıyordu.

Elimizdeki bilgi ve eserlerle, gizli gücün gizemlerini ve dünya üzerindeki etkisini keşfetmeye devam etmeye hazır bir şekilde önümüzdeki yolu kucakladık. Arayışımızın son bölümü bir son değil, sonsuz olasılıklar ve keşif vaadiyle dolu yeni bir başlangıçtı.

XXX

Dr. Hartman'ın kütüphanesinin tozlu pencerelerinden süzülen sakin sabah ışığı, Göksel Mercek ve madalyonun bulunduğu masanın üzerine altın rengi bir ışık düşürdü. Eserler sanki gizli bir enerjiyle mırıldanıyor gibiydi, sanki sırlarını ifşa etmeye heveslilerdi. Son savaş bizi diken üstünde bırakmıştı ve gölgeli figürün uğursuz uyarısı kara bir bulut gibi üzerimizde dolaşıyordu.

Dr. Hartman, Michel ve ben masanın etrafında toplanmıştık, yüzlerimizde yorgunluğun yanı sıra çelik gibi bir kararlılık da vardı. Eski metinler ve el yazmaları yayılmıştı, her sayfa son gizemlerin kilidini açmak için potansiyel bir ipucuydu.

"Eserleri ele geçirdik," dedi Dr. Hartman, durumun ciddiyetine rağmen sesi sabitti. "Şimdi onların gerçek amacını deşifre etmeliyiz. Göksel Mercek, kadim uygarlığın saygı duyduğu kozmik hizalanmaları anlamanın anahtarıdır. Eğer onu madalyonun enerjisiyle hizalarsak, bulmacanın son parçasını da ortaya çıkarabiliriz."

Michel, deşifre ettiğimiz talimatlara göre merceği dikkatle kurdu. Eserin karmaşık mercekleri ve aynaları yumuşak ışığı yansıtarak odada bir renk dansı yarattı. Madalyonu yanına yerleştirdim ve aurasının merceğin ışığıyla etkileşime girmeye başlamasını izledim.

Işık Göksel Mercek'te kırıldıkça, duvarlara yansıttığı desenler kaymaya ve değişmeye başladı. Görüntüler, kadim kitaptaki sembollerle aynı hizada görünen göksel çizelgeler ve diyagramlar oluşturdu. Sanki eserler bizimle konuşuyor, daha önce gözümüzden kaçan gizli bağlantıları ortaya çıkarıyordu.

"Bu desenleri yorumlamamız gerekiyor," dedim duvardaki sembolleri parmağımla izleyerek. "Kalan bileşenlerin yerlerini gösteriyor ya da bizi arayışımızın bir sonraki aşamasına yönlendiriyor olabilirler."

Dr. Hartman'ın gözleri, projeksiyonları metinlerle karşılaştırırken konsantrasyon içinde kısıldı. "Görünüşe göre mercek bizi belirli bir takımyıldızına doğru yönlendiriyor. El yazmalarına göre, bu takımyıldızı gizli bir odayla aynı hizada. -Gücü kontrol etmek için son anahtarı elinde tutabilecek biri."

Michel notlarından başını kaldırdı. "Bu gizli oda nerede bulunuyor?"

Dr. Hartman bir yıldız haritasına baktı ve haritada uzak bir bölgeyi işaret etti. "Bilinen yollardan uzakta, تنها bir vadide gibi görünüyor. Oraya ulaşmak için zorlu bir yolculuğa hazırlanmamız gerekecek."

Eski ve kutsal bir yer olarak tanımlanan vadinin doğal bariyerlerle gizlendiği ve eski bir büyü tarafından korunduğu söyleniyordu. Bunun şimdiye kadarki en zorlu keşif gezimiz olacağını bilerek malzemelerimizi topladık.

Sık ormanlardan ve engebeli araziden geçerek zorlu bir yolculuk yaptık. Vadiye yaklaştıkça, sanki hava beklentiyle yoğunlaşmış gibi, manzara inceden inceye değişiyor gibiydi.

Vadinin girişinde, şifreli sembollerle kaplı eski bir taş kemer bulduk. Biz yaklaştıkça madalyonun aurası parlak bir şekilde parladı ve bizi kemerli geçitten geçirip ötesindeki gizli diyara yönlendirdi.

Vadinin içinde muhteşem bir yapı keşfettik - kısmen toprağa gömülmüş eski bir tapınak. Tapınak göksel motiflerle ve Göksel Mercek'in projeksiyonlarındakilerle eşleşen parlayan rünlerle süslenmişti.

Kararlılığımızı ve bilgeliğimizi sınamak için tasarlanmış bulmacalar ve tuzaklarla dolu bir dizi odada gezinerek tapınakta dikkatlice ilerledik. Her bir zorluk, bir zamanlar burayı işgal etmiş olan kadim uygarlığın karşılaştığı zorlukları yansıtıyor gibiydi.

En içteki odada, özenli oymalarla çevrili büyük bir sunak bulduk. Sunağın merkezinde güçlü bir enerjiyle titreşen büyük, kristal bir küre vardı. Bunun son bileşen olduğunu fark ettik - gizli gücü dengeleyebilecek ya da istikrarsızlaştırabilecek muazzam öneme sahip bir obje.

Küreye yaklaştığımızda ani bir sarsıntı odayı sarstı. Az önceki gölgeli figür belirdi, varlığı buyurgan ve önseziliydi. "Çok yol kat ettiniz," dedi figür, sesi odanın içinde yankılanarak. "Ama önünüzde uzanan şeyin sadece yüzeyini çizdiniz."

Dr. Hartman öne çıktı, sesi sertti. "Gerçeği ortaya çıkardık ve eserleri güvence altına aldık. Bizden daha ne istiyorsunuz?"

Figürün gözleri karanlık bir niyetle parlıyordu. "Aradığın güç kolayca kontrol edilemez. Son test güç ya da bilgiyle değil, yürekle yapılır. Sadece gücün doğasını gerçekten anlayanlar onu karanlığına yenik düşmeden kullanabilir."

Figürün elini sallamasıyla oda dönüşerek, en derin korkularımızı ve arzularımızı test eden yeni bir dizi zorluğu ortaya çıkardı. İç mücadelelerimizi yansıtan, bizi kendi zayıflıklarımız ve şüphelerimizle yüzleşmeye zorlayan illüzyonlarla karşı karşıya kaldık.

Her birimiz farklı şekillerde sınandık. Michel kaybettiği sevdiklerinin hayalleriyle yüzleşti ve geçmişleriyle uzlaşmak için mücadele etti. Dr. Hartman kendi başarısızlıkları ve pişmanlıklarıyla yüzleşti, seçimlerini ve bunların etkilerini sorguladı. Ben de inanç ve korkularıma meydan okuyan bir dizi kişisel sınavla karşı karşıya kaldım.

Bu denemeler sayesinde kendimize ve aradığımız gücün doğasına dair yeni içgörüler kazandık. Asıl zorluk sadece gizli gücü kontrol etmek değil, onunla birlikte gelen sorumluluğu anlamaktı.

Denemelerden çıktığımızda, kürenin enerjisi yeni keşfettiğimiz bilgeliğimizle rezonansa girmiş gibiydi. Sunağa yaklaştık ve küreyi aktive ettik.

parlak bir ışık patlamasıyla karşılık verdi. Odanın r nleri parlak bir şekilde parladı ve gizli g   bütünüyle ortaya  ıktı.

Bulmacanın son parçasının da yerine oturmasıyla, yapmak istediğimiz şeyi başarmıştık. Gizli g   artık güvence altındaydı ve sırları anlaşılmıştı. Nihai sınavla yüzleşmiş ve daha güçlü, daha bilge ve daha birleşik olarak ortaya çıkmıştık.

Yolculuk sona ermişti ama arayışımızın yankıları yıllarca sürecekti. Gizli g   büyük bir potansiyele sahipti ve onun akıllıca ve daha büyük bir iyilik için kullanılması sağlamak bizim sorumluluğumuzdu.

Vadiden ayrılıp dünyamıza döndüğümüzde, maceramızın gerçek mirasının sadece ele geçirdiğimiz eserler değil, öğrendiğimiz dersler ve kurduğumuz bağlar olduğunu biliyorduk. Maceramızın son bölümü yazılmıştı ve onunla birlikte yeni bağlangı lar ve sonsuz olasılıklar vaat ediliyordu.

XXXI

Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü pembe ve turuncu tonlarına boyayarak manzaraya dingin bir parıltı yaydı. Artık beklenmedik misafirlerinin varlığına alışmış olan kasaba, yenilenmiş bir normallik hissiyle günlük rutinlerine devam ediyordu. Ancak, ötedeki dünya sıradan olmaktan çok uzaktı.

Dr. Hartman, Michel, Eleanor ve ben kütüphanede haritalar, yıldız haritaları ve topladığımız kadim metinlerle çevrili bir ortamda derin bir tartışmanın içindeydik. Göksel Mercek ve madalyon dikkatle saklanmıştı, güçleri artık devam eden araştırmamızın bir parçasıydı.

"Kozmik verileri analiz ediyordum," dedi Eleanor, sesi heyecanla karıştı. "Kadim kehanetle uyumlu kalıplar ortaya çıkıyor. Gücün etkisi belirli göksel olayları takip ediyor gibi görünüyor."

Michel bir yıldız haritasının üzerine eğilmiş, parmağıyla bir takımyıldızın izini sürüyordu. "Bu olayları tahmin edebilirsek, getirebilecekleri değişikliklere daha iyi hazırlanabiliriz. Ama tam olarak ne arıyoruz?"

Dr. Hartman gözlüklerini düzeltti ve yeni keşfedilen bir el yazmasını inceledi. "Kehanet, zaman ve mekân boyunca dokunan 'kaderin ipliklerinden' bahsediyor. Bu da bizim eylemlerimizin ve gücün etkisinin daha büyük bir dokumanın parçası olduğunu gösteriyor."

Eleanor'un yanında getirdiği metni inceledim. "Görünüşe göre iplikler tarihteki önemli anlarla ve gelecekteki olaylarla bağlantılı. Bu bağlantıları anlayarak sonuçları etkileyebilir ya da yönlendirebiliriz."

Araştırmamızın derinliklerine indikçe, bir dizi garip olay ortaya çıkmaya başladı. Kasabadaki insanlar olağandışı rüyalar ve açıklanamayan fenomenler rapor ettiler; bunlar üzerinde çalıştığımız kozmik modellerle örtüşüyor gibi görünen olaylardı.

Bir akşam verileri gözden geçirirken Michel düşünceli bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ya bu olaylar rastgele değil de gücün kendisinden gelen mesajlar ya da sinyallerse? Bizimle iletişim kurmaya ya da bize yol göstermeye çalışıyor olabilir mi?"

Dr. Hartman bu fikri düşündü. "Bu mümkün. Eğer güç gerçekten hissediyorsa ya da eylemlerimize tepki veriyorsa, bize ipuçları ya da uyarılar gönderiyor olabilir."

Kasaba halkı tarafından bildirilen örüntüleri ve anomalileri takip etmeye karar verdiğimizde araştırmamız yeni bir yön aldı. Garip olayların meydana geldiği çeşitli yerleri ziyaret ederek kozmik karışıklıkların içinde saklı olan mesajları bir araya getirmeye çalıştık.

Her bir alanda, sinyalleri deşifre etmek için eserleri ve bilgimizi kullanarak ritüeller ve gözlemler gerçekleştirdik. Desenler daha net bir resim oluşturmaya başladı ve ortak bir iplikle birbirine bağlanmış gibi görünen bir dizi konum ve olayı ortaya çıkardı.

Bir gece kütüphanede çalışırken ışıklar titredi ve odayı bir ürperti kapladı. Uykuda olan Göksel Mercek usulca parlamaya başladı ve duvarlara garip gölgeler düşürdü.

"Bu bir tesadüf olamaz," dedim içimde bir ürperti hissederek. "Lens bir şeye tepki veriyor."

Dr. Hartman merceğe yaklaşarak hizasını dikkatle ayarladı. "Bizi önemli bir yere ya da olaya doğru yönlendiriyor olabilir. Araştırmamız gerek."

Eserin ışığı kütüphanede daha önce gözden kaçırdığımız gizli bir geçidi aydınlattı. Bizi antik semboller ve yazıtlarla dolu bir yeraltı odasına götüren geçidi takip ettik.

Odanın ortasında yeni keşfedilmiş bir eserin bulunduğu büyük bir taş kaide vardı; karmaşık rünlerle süslenmiş kristal bir küre. Biz yaklaştıkça küre alçak, melodik bir uğultuyla yankılanmaya başladı, enerjisi daha önce ele geçirdiğimiz eserlerle iç içe geçti.

"Bu başka bir anahtar olmalı," dedi Eleanor, gözleri heyecandan kocaman açılmıştı. "Üzerinde çalıştığımız kader ipliğiyle bağlantılı."

Dr. Hartman küreyi inceledi. "Diğer eserlerin enerjisini yükseltiyor ya da odaklıyor gibi görünüyor. Gücün tam kapsamını ve etkisini anlamamıza yardımcı olabilir."

Küreyi dikkatlice kütüphaneye geri götürdük ve araştırmamıza orada devam ettik. Yeni obje kozmik kalıpları çözme yeteneğimizi geliştiriyor, gizli bağlantıları ve kehanete dair daha derin içgörülerini ortaya çıkarıyor gibiydi.

Geceler boyunca çalıştıkça, gelecekteki olaylarla bağlantılı bir dizi önemli tarih ve yeri ortaya çıkarmaya başladık. Her bir konu daha büyük bulmacanın bir parçasını ortaya çıkararak bizi gizli güç ve onun tarih üzerindeki etkisi hakkında daha derin bir anlayışa doğru yönlendirdi.

Kilit vahiylerden biri, kehanette çok önemli bir an olacağı öngörülen nadir bir olay olan yaklaşmakta olan göksel bir hizalanmaydı. Hizalanma birkaç hafta içinde gerçekleşecekti ve etkisinin derin olacağı açıktı.

"Bu uyum için hazırlanmamız gerekiyor," dedi Michel, sesi aciliyetle doluydu. "Bu bizim sonucu etkileme ve gücün iyilik için kullanılmasını sağlama şansımız."

Dr. Hartman başıyla onayladı. "Bu kritik dönemde yolumuzu bulmak için topladığımız bilgi ve eserleri kullanmalıyız. Hizalanma sırasındaki eylemlerimiz geleceği şekillendirecek."

Göksel hizalanma günü yaklaşırken son hazırlıkları yaptık. Kasaba varlığımıza alışmıştı.

Araştırmamızın tüm boyutlarından habersiz olarak destek ve yardımlarını sundular.

Hizalanma gecesi, göksel desenlerin en görünür olacağı uzak bir yerde toplandık. Objeleri kurup ritüellerimize başlarken havada yoğun bir beklenti vardı.

Hizalanma zirveye ulaştığında, eserlerden gelen enerji göksel güçlerle iç içe geçerek yükseldi. Gökyüzü kozmik bir parlaklıkla aydınlandı ve gizli güç tüm heybetiyle kendini gösterdi.

O anda, kaderin iplikleri ve varoluşun daha büyük dokusuyla derin bir bağlantı hissettik. Gücün etkisi hem huşu uyandırıcı hem de alçakgönüllüydü; kontrol ve kaos arasındaki hassas dengeyi hatırlatıyordu.

Hizalanma sona erdiğinde, eserlerin enerjisi uyumlu bir duruma yerleşti. Acil tehdit önlenmişti ve gelecek istikrar ve aydınlanma vaat ediyor gibi görünüyordu.

Arayışımız, gizli gücün daha derin gerçeklerini ve dünyayı şekillendirmedeki rolünü ortaya çıkararak tam bir daire çizmişti. Kaderin ipleri hayatlarımızda umut ve olasılıklarla dolu yeni bir sayfa açmıştı.

Edindiğimiz bilgilerle, geçmişin dersleri ve geleceğin vaatleri rehberliğinde yolculuğumuza devam etmeye hazırlandık. Maceramızın son bölümü yazılmıştı, ancak hayatlarımızın hikayesi ve gizli gücün etkisi hala ortaya çıkıyordu.

Ufka baktığımızda, maceramızın gerçek mirasının sadece ele geçirdiğimiz eserler veya ortaya çıkardığımız gizemler değil, gelecek günlerde bize rehberlik edecek kalıcı keşif ve sorumluluk ruhu olduğunu biliyorduk.

XXXII

Vahşi doğanın derinliklerine doğru atılan her adımda çevre giderek daha esrarengiz bir hal alıyordu. Manzara, sanki doğal alemin ötesindeki güçler tarafından şekillendirilmiş gibi, neredeyse uhrevi görünüyordu. Şifreli mesaj ve Michel'in araştırması tarafından yönlendirilen yolumuz bizi sarp kayalıklar ve yoğun sisle çevrili تنها bir vadiye götürdü.

Antik sembollerin taşa oyulduğu yüksek bir kaya oluşumunun tabanına vardık. İşaretler, önemlerini ima eden ince bir enerjiyle titreşiyor gibiydi. Oluşumun merkezinde, sis tarafından kısmen gizlenmiş büyük bir taş kemer duruyordu.

"Notta bahsedilen tapınak bu olmalı," dedi Dr. Hartman, sesi huşu ve ihtiyat karışımıyla yankılanıyordu. "Semboller ve kemer, efsanelerdeki açıklamalarla örtüşüyor."

Michel kemerli geçide yaklaşarak karmaşık oymalarını inceledi. "Eğer burası gerçekten de yakınsama tapınağıysa, farklı âlemlerin ya da zamanların kesiştiği bir yer olmalı. Dikkatli bir şekilde ilerlemeliyiz."

Kemerli geçitten geçtik ve duvarlardan yayılıyormuş gibi görünen ruhani bir ışıkla aydınlatılmış gizli bir odaya girdik. Oda geniş ve daireseldi, kubbeli tavanı takımyıldızlar ve göksel desenlerle kaplıydı. Odanın ortasında, üzerinde deri kaplı eski, süslü bir kitabın durduğu bir sunak vardı.

Sunağa yaklaştığımızda kitap parlamaya başladı, sayfaları bizi karşılarcasına çırpınarak açıldı. Hava beklentiyle doluydu ve yumuşak bir fısıltı

Hem tanıdık hem de yabancı kelimeler taşıyan kitaptan sürükleniyor gibiydi.

Eleanor kitabı dikkatle eline aldı ve açarak göksel sembollerle örölü karmaşık bir yazıyı ortaya çıkardı. "Bu olağanüstü. Yazı, kadim dillerin ve kozmik notasyonların bir karışımı gibi görünüyor."

Dr. Hartman gözlüklerini düzeltti ve tercüme etmeye başladı. "Geçmiş ve gelecek arasında köprü kuran bir ritüelden bahsediyor. Tapınak, farklı zamanların enerjilerinin kullanılabileceği veya ortaya çıkarılabileceği bir yakınsama noktasıdır."

Çeviriyi derinlemesine incelediğimizde, kitabın tapınağın gücünün daha derin katmanlarının kilidini açmayı amaçlayan bir ritüel için talimatlar içerdiğini fark ettik. Ritüel, topladığımız eserleri tapınağın enerjileriyle hizalamayı içeriyordu.

"Göksel Mercek'i ve madalyonu kullanmamız gerekecek," dedim, eşyaları malzemelerimizden alırken. "Kitap, sunağın etrafındaki belirli konumlara yerleştirilmeleri gerektiğini gösteriyor."

Dikkatli bir hassasiyetle ritüelin talimatlarını takip ettik. Göksel Mercek görünmeyen bir kaynaktan gelen ışığı odaklayacak şekilde konumlandırılırken, madalyon sunaktaki ilgili yuvaya yerleştirildi. Kurulumu tamamladığımızda, oda düşük bir uğultuyla titreşmeye başladı ve tavandaki takımyıldızlar daha yoğun bir şekilde parıldadı.

Kitabın sayfaları kendiliğinden döndü ve alemler arasında bir geçit açma sürecini anlatan yeni bir metin bölümü ortaya çıktı. Talimatları takip ettik ve tapınağın enerjisi birleşirken büyülü sözleri okuduk.

Birden önümüzde havada asılı duran, parıldayan bir portal belirdi. Portalın yüzeyi sıvı cam gibiydi ve odanın ışığını dönen şekillerde yansıtıyordu. Yaydığı enerji hem büyüleyici hem de kafa karıştırıcıydı.

Michel bize heyecan ve endişe karışımı bir duyguyla baktı. "İşte bu kadar. Farklı bir âleme ya da farklı bir zamana adım atmak üzereyiz."

Dr. Hartman başını salladı. "Karşılaşabileceğimiz her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu geçit bizi bilinmeyen yerlere götürebilir ya da yüzyıllardır saklı kalmış sırları açığa çıkarabilir."

Ortak bir kararlılık duygusuyla teker teker geçitten geçtik. Etrafımızdaki dünya değişti ve bulanıklaştı ve kendimizi geleneksel anlayışa meydan okuyan bir alemde bulduk. Manzara, değişen renkler ve çarpık biçimlerden oluşan bir kaleydoskop, çeşitli zamanların ve yerlerin bir karışımıydı.

Uzakta, farklı dönemlere ait gibi görünen yapılar gördük - antik tapınaklar, fütüristik kuleler ve ortaçağ kaleleri gerçeküstü bir uyum içinde bir arada bulunuyordu. Gökyüzünde yıldızlar ve bulutsulardan oluşan bir girdap vardı ve bu da buranın uhrevi doğasını daha da vurguluyordu.

"Bir yakınsama alanına girdik," diye gözlemledi Eleanor, sesi merakla karışıktı. "Burası zamanın ve uzayın ipliklerinin kesiştiği bir yer."

Diyarı keşfettikçe farklı dönemlerden figürlerle karşılaştık, formları değişiyor ve birbirlerine karışıyordu. Bu varlıklar varlığımızın farkında gibydiler, yüz ifadeleri merak ve tanıma duygusunu yansıtıyordu.

Bir figür, dökümlü cübbeler giymiş kadim bir bilge bize yaklaştı. "Hoş geldiniz, gerçeği arayanlar," diye mırıldandı bilge, sesi zamansız bir tınıyla yankılanıyordu. "Geçmiş ve geleceğin iç içe geçtiği, yakınsamanın kalbine girmeye cesaret ettiniz."

Dr. Hartman öne çıktı. "Gizli gücü ve onun dünyamız üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyoruz. Bize yol gösterebilir misiniz?"

Bilge başını salladı. "Aradığın güç daha büyük bir bütünün sadece bir parçası. Onun doğasını gerçekten kavramak için tüm zamanların ve âlemlerin birliğini kucaklamalısın. Ancak o zaman onun etkisini bilgelikle kullanabilirsin."

Bu sözlerle birlikte bilge bir elini uzattı ve birbirine bağlı ipliklerden oluşan bir vizyon ortaya çıkardı - kader yolları ve önemli anlar. Bu

vizyonu bize eylemlerimizin zaman içinde nasıl dalgalanma etkileri yarattığını, geçmişteki olayları nasıl etkilediğini ve gelecekteki sonuçları nasıl şekillendirdiğini gösterdi.

İmgelem kaybolurken, diyar değişmeye başladı ve kendimizi tekrar tapınakta bulduk, geçit arkamızdan kapandı. Oda bir kez daha sessiz ve hareketsizdi, kitap huzur içinde sunağın üzerinde duruyordu.

"Çok değerli bilgiler edindik," dedim arkadaşlarıma bakarak. "Gizli güç daha büyük, birbirine bağlı bir sistemin parçası. Bizim sorumluluğumuz bu bağlantıları akıllıca yönlendirmektir."

Dr. Hartman, Michel ve Eleanor başlarını sallayarak onayladılar. Dr. Hartman, "Yolculuğumuz, uğraştığımız gücün yeni boyutlarını ortaya çıkardı," dedi. "Edindiğimiz anlayışın rehberliğinde çalışmalarımıza devam etmeliyiz."

Tapınaktan ayrılıp kasabaya döndüğümüzde, dünya hem tanıdık hem de değişmiş görünüyordu ve içimizdeki değişiklikleri yansıtıyordu. Kaderin ipleri karmaşıklığını ortaya koymuştu ve artık geçmişin ve geleceğin güçleri arasındaki hassas dengeye daha fazla uyum sağlamıştık.

Edindiğimiz bilgi ve içgörülerle, yolculuğun henüz bitmediğini bilerek önümüzdeki zorluklarla yüzleşmeye hazırlandık. Yakınsama alanı gözlerimizi önümüzde uzanan sınırsız olasılıklara açmıştı ve bizi bekleyen yolu kucaklamaya hazırдық.

Arayışımızın son bölümü bir son değil, keşif vaadi ve kalıcı anlayış arayışıyla dolu yeni maceralara açılan bir kapıydı.

XXXIII

Tapınaktan döndüğümüzde kasabada garip bir durgunluk vardı. Hayat kaldığı yerden devam ediyordu ama havada ince bir değişiklik, kendi düşüncelerimizi yansıtan bir beklenti akımı vardı. Yakınsama diyarından gelen vizyon bizi cevaplardan çok sorularla, ama aynı zamanda derin bir amaç duygusuyla baş başa bırakmıştı.

Dönüşümüzü takip eden haftalarda kozmik kalıpları izlemeye ve topladığımız vahiyleri deşifre etmeye devam ettik. Her geçen gün kavrayışımız derinleşiyor, ancak karşılaştığımız gücün karmaşıklığı da artıyordu. Kaderin ipleri karmaşık ve anlaşılması zordu ve gelecek her zamankinden daha belirsiz görünüyordu.

Bir sabah, kasaba meydanında yürürken, çeşmenin yanında duran bir figür fark ettim, varlığı hem çarpıcı hem de tanıdık. Akan beyaz elbiseler giymiş bir kadındı, gözleri esrarengiz bir sakinlikle doluydu. Aurası zamansız bir bilgelik hissi yayıyor gibiydi.

Ona temkinli bir şekilde yaklaşarak, "Kasabamıza ziyaretçi olarak mı geldiniz?" diye sordum.

Kadın sakin bir gülümsemeyle bana döndü. "Beni pek çok isimle tanırırsınız ama burada bana Liora diyebilirsiniz. Sana rehberlik etmeye ve bildiklerimi paylaşmaya geldim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Son görevimizden ve karşılaştığımız vahiylerden haberdar olmalısınız. Atmamız gereken sonraki adımlara ışık tutabilir misiniz?"

Liora başını salladı. "Anlamaya çalıştığınız güç daha büyük bir kozmik tasarımın parçası. Onun doğasını ve etkisini tam olarak kavramak için zamanın ve gerçekliğin sınırlarının ötesini keşfetmelisiniz."

Sözleri şifreliydi ama çok önemli bir gerçeğe işaret eden bir derinliği vardı. "Sınırların ötesini keşfetmekle ne demek istiyorsun?"

"Yıldızların yolunu takip edin," diye yanıtladı Liora. "Gerçekliğin dokusunun ince olduğu, sonsuzluğun yankılarının duyulabildiği bir yer var. Bulmacanın son parçalarını orada bulacaksınız."

Meraklı ve biraz da endişeli bir şekilde Liora'nın mesajını tartışmak üzere kütüphanede toplandık. Dr. Hartman önceki bulgularımızı gözden geçirdi ve gerçeklik dokusunun ince olduğu bu yere işaret edebilecek herhangi bir ipucu aradı.

Dr. Hartman, "Liora geleneksel gerçekliğin ötesini algılamamızı sağlayan bir konumdan ya da varoluş halinden bahsediyor gibi görünüyor," diye düşündü. "Bu âleme erişmenin bir yolunu bulmalıyız."

Eleanor böyle bir âleme geçit açan göksel bir olayla ilgili eski bir efsaneyi hatırladı. "Birkaç yüzyılda bir gerçekleştiği söylenen, dünyamızla diğerleri arasında geçici bir yarık yaratan nadir bir kozmik hizalanma var. Liora'nın bahsettiği şey bu hizalanma olabilir."

Sadece birkaç gün uzaklıkta olan bu olay için hazırlanmaya başladık. Hazırlıklarımız kadim metinlere başvurmayı, topladığımız eserleri hizalamayı ve algımızı ve hazırlığımızı geliştirmek için tasarlanmış ritüelleri gerçekleştirmeyi içeriyordu.

Hizalanmanın gerçekleştiği gece, gök olayına tüm ihtişamıyla tanıklık edebileceğimiz uzak bir gözlemevine gittik. Gökyüzü, dönen galaksiler ve gök cisimlerinden oluşan bir tuvaldi ve ışıkları manzaranın üzerine başka bir dünyaya ait bir parıltı yayıyordu.

Hizalanma zirveye ulaştığında, etrafımızdaki hava hissedilebilir bir enerjiyle titreşiyor gibiydi. Eserler rezonansa girmeye başladı ve Göksel Mercek

gece gökyüzünü aydınlatan parlak bir ışıık huzmesi yaydı.

Önümüzde parıldayan bir geçit belirdi, yüzeyi kozmik ışıık büyüleyici desenlerle yansıtıyordu. Geçit bizi çağırıyor gibiydi, kenarları başka bir dünyanın cazibesıyla titriyordu.

Huşu ve kararlılık karışımı bir duyguyla portaldan geçtik ve bilinen tüm boyutlara meydan okuyan bir aleme girdik. Uzay, değişen renk ve formlardan oluşan uçsuz bucaksız bir alan, varoluşun sürekli değişen bir gobleniydi.

Bu âlemdede, formları akışkan ve değişken olan ışıık ve gölge varlıklarıyla karşılaştık. Sonsuzluğun yankılarının tezahürleri gibi görünüyordardı ve anlayışımızın ötesinde var olan sonsuz olasılıkları ve sonuçları temsil ediyorlardı.

Yumuşak, altın bir ışıık yayan varlıklardan biri bize yaklaştı. "Hoş geldiniz, gerçeği arayanlar. Zaman ve gerçekliğin birleştii diyara girmeye cesaret ettiniz."

Yaşadığı deneyimin etkisinden hala kurtulamamış olan Dr. Hartman saygıyla konuştu. "Gizli gücü ve onun dünyamız üzerindeki etkisini anlamaya çalışıyoruz. Bu alemde nasıl gezinebilir ve ihtiyacımız olan bilgiyi nasıl elde edebiliriz?"

Varlığın ışıık yoğunlaştı ve önümüzde bir vizyon belirdi. Her biri farklı yolları ve olasılıkları temsil eden, birbirine bağı ipliklerden oluşan bir goblen ortaya çıktı. İplikler zaman ve mekân boyunca ilerliyor, önemli noktalarda kesişiyordu.

"Bu goblen," diye açıkladı varlık, "gerçekliğin dokusunu temsil ediyor. Her bir iplik, bu âlemlerde seyahat edenlerin seçimlerinden ve eylemlerinden etkilenen potansiyel bir sonuçtur. Gizli gücü anlamak için, eylemlerinizin daha büyük tasarımıyla nasıl kesiştiğini görmelisiniz."

Vizyon bize kararlarımızın olayların gidişatını şekillendirdiği veya değiştirdiği kritik öneme sahip anları gösterdi. Önceki eylemlerimizin etkisini ve gelecekteki seçimlerimizin potansiyel sonuçlarını gördük.

Görüntü kaybolurken, varlık bir kez daha konuştu. "Sonsuzluğun yankıları sadece geçmişin ve geleceğin yansımaları değil, aynı zamanda yolunuzun rehberleridir. Edindiğiniz bilgiyi kucaklayın ve yolculuğunuzu bilgelikle şekillendirmek için kullanın."

Bu sözlerle birlikte alem bir kez daha yer değiştirmeye başladı ve kendimizi tekrar gözlemesinde bulduk. Geçit arkamızda kapandı ve geriye sadece kozmik olayın kalıcı yankıları kaldı.

Takip eden günlerde, yakınsama âleminden ve sonsuzluğun yankılarından edindiğimiz içgörüler üzerinde düşündük. Bu deneyim, gizli güç ve onun kozmik tasarımıdaki yeri hakkındaki anlayışımızı derinleştirmişti.

İşimize yenilenmiş bir netlik ve amaç duygusuyla devam ettik. Kaderin ipleri artık sadece soyut kavramlar değil, eylemlerimize ve kararlarımıza rehberlik eden somut güçlerdi.

Edindiğimiz bilgileri keşfetmeye ve yorumlamaya devam ederken, yolculuğumuzun henüz bitmediğini biliyorduk. Gizli güç, kozmik hizalanma ve sonsuzluğun yankıları yeni keşif ve sorumluluk yolları açmıştı.

Ziyaret ettiğimiz diyarların rehberliği ve edindiğimiz bilgelikle önümüzdeki yolu kucakladık, kaderin ipliklerinin karmaşıklığında gezinmeye ve geleceği içgörü ve zarafetle şekillendirmeye hazırдық.

Arayışımızın son bölümü kesin bir sonla bitmemiş, aksine yeni bir aşamanın başlangıcına işaret etmişti - varoluşun kalbine ve ötesinde yatan sınırsız olasılıklara doğru bir yolculuk.

XXXIV

Beklediğimiz kozmik olay yaklaştıkça kasabada hareketlilik artıyordu. Yeni keşfettiğimiz anlayış bize gizli güç ve onun incelikleri hakkında daha geniş bir perspektif sağlamıştı. Yakınsama aleminden gelen vahiyler bizi yolumuzu daha büyük bir hassasiyetle bulmamız için gereken araçlar ve içgörülerle donatmıştı.

Meryem, yaşadığı çalkantılara rağmen yolculuğumuzun ayrılmaz bir parçasıydı. Onun gizli güçle olan bağlantısı ve kişisel mücadeleleri kehanetin başka türlü gözden kaçırabileceğimiz yönlerini aydınlatmıştı. Ancak karşı karşıya olduğumuz güçler karmaşık ve keşfetmek üzere olduğumuz gibi acımasızdı.

Kozmik hizalanmadan önceki gece gözlemevinde toplanmış, arayışımızın son aşaması olmasını umduğumuz şeye hazırlanıyorduk. Çabalarımızda merkezi bir rol üstlenen Mary hem endişeli hem de kararlıydı. Geçmişinin gölgeleri ve aldığı kararların ağırlığı onu rahatsız ediyordu ama görevimizi tamamlama konusundaki kararlılığını sürdürüyordu.

Göksel hizalanma başladığında, gökyüzü kozmik parlaklığın nefes kesici bir gösterisiyle patladı. Yıldızlar, gerçekliğin dokusunu yansıtıyor gibi görünen bir şekilde dans ediyordu. Objeleri kurduk ve ritüellere başladık, bu son aşamada bize rehberlik edecek enerjileri çağırdık.

Mary dizilişimizin merkezinde duruyordu, gözleri hizalanmanın ışıklarını yansıtıyordu. Kendini adadığının bir sembolü olan madalyonu sıkıca tutuyordu.

yaptığı fedakârlıklar. Dışarıdan görünen sakinliğine rağmen, içinde derin bir önsezi, ortaya çıkmak üzere olan karanlığın bir önsezisi vardı.

Ritüel zirveye ulaştı ve Göksel Mercek açtığımız portalla bağlantılı bir ışık demeti yansıttı. Enerji yoğunlaştı ve havada çatırdayan bir güç yükseldi. İşte o zaman beklenmedik ve korkunç gerçek ortaya çıkmaya başladı.

Kozmik yarığın derinliklerinden gölgeli bir figür ortaya çıktı - sadece kadim metinlerde Voidbringer olarak bilinen, muazzam güce ve kötü niyete sahip bir varlık. Bu varlık dokunduğu diyarların kaosundan ve acılarından besleniyordu. Kehanetin kıvrımlarında ve kaderin ipliklerinde gizlenmiş, pusuda bekliyordu.

Voidbringer'ın varlığı eziciydi. Gözlemesini süpürdü, karanlık dalları uzandı ve yoluna çıkan her şeyi tüketti. Hazırlıklarımız ve ritüellerimiz böylesine kadim ve yıkıcı bir güce karşı nafileydi. Varlığın açlığı doyumsuzdu ve amacı her türlü umut ya da ışık izini söndürmekti.

Voidbringer'ın gücü zirveye ulaştığında, dikkatini Mary'ye çevirdi. Etrafındaki enerji kontrolsüzce alevlendi, uzayı çarpıttı ve büktü. Başına gelecek dehşetin boyutlarını anlayan Mary'nin yüzü korku ve farkındalıkla buruştu.

Çaresizlik ve dehşet onu sardı. "Yardım edin!" diye haykırdı, sesi titriyordu. "Buna izin veremeyiz-"

Daha sözünü bitiremeden, Voidbringer'ın gölgeli dalları onu içine çekti. Karanlık enerji vücudunda dalgalanarak şiddetli bir şekilde sarsılmasına neden oldu. Çığlıkları geceyi delip geçti, acı ve umutsuzluğun üzücü bir sesiydi. Voidbringer'ın gücü acımasızdı, ruhunu ve bedenini acımasız bir hassasiyetle parçalıyordu.

Dehşet içinde izledik, müdahale edemedik. Voidbringer'ın gücü mutlak ve acımasızlığı akıl almazdı. Mary'nin acısı hızlıydı ve

Acımasız, karanlık varlığın amansız saldırısı altında formu parçalanıyordu. Son anlarına derin bir ihanet ve keder duygusu damgasını vurmuş, fedakârlıkları ve mücadeleleri akıl almaz bir trajediyle sonuçlanmıştır.

Voidbringer zalim işini bitirdiğinde gece sessizliğe gömüldü, kozmik parlaklık ürkütücü bir karanlığa dönüştü. Voidbringer ardında umutlarımızın parçalanmış kalıntılarını ve Mary'nin son anlarının kasvetli yankılarını bırakarak yarığın içine çekildi.

Olayın ardından gözlemevi tam bir yıkıma sahne oldu. Şaşkın bir sessizlik içinde durduk, Mary'nin kaybının ağırlığı üzerimizdeydi. Onun ölümü arayışımızın son bölümünde acımasız bir dönüm noktası olmuş, kozmosun içinde saklı duran karanlığın keskin bir hatırlatıcısı olmuştu.

Şafak sökerken, yaşanan dehşetten habersiz olan kasaba yavaş yavaş günlük ritmine geri döndü. Mary'nin ölümünün kalplerimizde bıraktığı boşlukla ve çıktığımız yarım kalmış yolculukla boğuşmak zorunda kaldık.

Kaderin ipleri en acımasız yönlerini ortaya çıkarmış ve son ifşaat korkunç bir bedelle gerçekleşmişti. Meryem'in fedakârlığı sadece kişisel bir trajedi olarak değil, anlaşılmaz bir karanlık karşısında umudun kırılğanlığının dokunaklı bir sembolü olarak da hatırlanacaktı.

Ağır kalplerle yolculuğumuza devam etmeye hazırlandık, karşılaştığımız gizli gücün ve kozmik kuvvetlerin gerçek doğasının hayal ettiğimizden daha derin ve dehşet verici olduğunu biliyorduk. Arayışımızın son bölümü üzüntüyle sona ermişti, ama aynı zamanda yeni bir mücadelenin de başlangıcıydı - sonsuzluğun yankılarıyla sonsuza dek işaretlenmiş bir dünyada umudu ve ışığı geri kazanma mücadelesi.

EPILOG

Ben Mary Barlowe'um ve sevgili annemden sadece bir şey öğrendim. Ama şimdi annemin ne dediğini anlayabiliyordum. Ve şimdi, bu mektubu yazıyorum:

Sevgili anneciğim,

Bununla başlamak istedim, çünkü bunu benden duymadınız. Ama şimdi, bu mektupta, benim hakkımda, duygularım hakkında her şeyi okuyacak ve öğreneceksin. Anneciğim, sevgili anneciğim! Beni onlardan al, beni onların pençelerinden kurtar. Sadece al beni anneciğim, kurtar beni ve yalnız olmadığımı söyle, bu acımasız dünyada yalnız değildim!

Her günahın sizden karşılıksız kalmayacağını öğrendim. Sen haklıydın. Ama ben bunu anlayamayacak kadar aptaldım. Ve şimdi, her şeyi değiştirmek imkansız! Geçmişe dönmek imkansız!

Ve şimdi tüm günahlarım cezalandırılacak. Kendine iyi bak, anne. Seni sevdim, seni seviyorum ve hep seveceğim! Lütfen Paul'e onu her zaman sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söyle. Senin "tek" ve "sevgili" kızın olmaktan her zaman gurur duydum. Kalbimde her zaman bir yerin olacak, anneciğim.

İtaatkâr kızın,

Mary Barlowe.

BİRİNCİ KİTABIN SONU

OYUN LİSTESİ

Hallelujah - Leonard Cohen
Zombie (Akustik) - Bad Wolves
Holding Out for a Hero - Nothing But
Thieves Sonne - Rammstein
Carolus Rex - Sabaton Seni
Unutmayacak - Shouse
Gözyaşlarım Bir Deniz Oluyor - M83
Apocalypse - Cigarettes After Sex
Floki Athelstan'ı Öldürmek İçin Görünüyor - Trevor
Morris Centuries - Fall Out Boy
Believer - Imagine Dragons
Immortals - Fall Out Boy
Şeytanlar Bir Kızın En İyi Arkadaşıdır - Powerwolf

Yazar Hakkında

Ece Karadağ, profesör ya da şair olmak isteyen ama bir türlü karar veremeyen bir Sanat Tarihi öğrencisi. Bir yandan da kedisi Luna ile bu şeytani dünyada hayatta kalmaya çalışıyor.

Benimle iletişime geçebilirsiniz:

 <https://twitter.com/deadpoetemily>

 <https://instagram.com/manetsolympia>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.